

LEON URIS
KÁLVÁRIA

A mű eredeti címe: The Angry Hills

Copyright © 1955 by Leon M. Uris

Ali rights reserved

A fordítás a Bantam Books 1989. évi kiadása alapján készült

Fordította: Nitkovszki Stanislaw Hungarian translation © Nitkovszki Stanislaw, 2002

Fedélterv: AQUILA Borító: © AQUILA

1. kiadás AQUILA KÖNYVKIADÓ, 2003

Az Aquila Könyvkiadó a LAP-ICS Kft. tulajdona

Az Aquila Könyvkiadó hivatalos honlapja:

www.aquila.hu

ISBN: 963 679 182 1

Felelős vezető: Labancz László ügyvezető Műszaki szerkesztő: Jámbor Mariann

A nyomás a debreceni

Kinizsi Nyomdában készült, a 2003. évben

Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Évekkel ezelőtt birtokomba került egy napló. Tel-avivi bácsikám, Áron Yerushalmi írta és őrizte azoknak az időknek az emlékére, amikor a Görögországban harcoló brit expedíciós erők palesztin dandárjában szolgált – még azelőtt, hogy az Egyesült Államok belépett volna a II. világháborúba.

Áron bácsi német fogságba került, de többször is megszökött, és közben széltében-hosszában bejárta a görög mítoszok legendás tájait. Noha e könyv szereplői kitalált személyek, a naplónak köszönhetően valós helyszíneken, hiteles történelmi háttérben mozognak.

Harry bácsinak és apámnak

I. RÉSZ

1.

Öt nappal ezelőtt a Kifisszia Hotel még kongott az ürességtől, most viszont lépni sem lehetett az előtérben nyüzsgő brit katonáktól. Anyaországbeliek, ausztrálok, új-zélandiak, arabok, ciprusiak és palesztinok szavai keveredtek bábéli zshivajjá, de az emberek egységesen ugyanazt a zöldesbarna gyapjúanyagból varrt egyenruhát viselték, és a bárban csilingelő poharak, a csengő-bongó pénztárgép tanúsága szerint egyformán szomjasak voltak.

Inkább az ablak melletti sarokban üldögélő férfi volt az, aki kitűnt a többi szállóvendég közül. Lábát az ablakpárkányon pihentetve, szemére húzott kalappal szunyókált. A szájából régen kihúlt pipa lógott; tweed-öltönye elegáns volt, de gyűrött, nyakkendője hanyagul kötött. Megkeseredett, magányos ember benyomását keltette.

Irodalmi körökben forgolódók talán felismerhették volna, ha figyelmesebben szemügyre veszik. Az illető Michael Morrison volt, egy „hétköznapi” amerikai író, aki könyvről könyvre lassan, de biztosan növelte olvasói táborát. A négy regényéből befolyó jövedelmet magazinoknak írt cikkekkel és novellákkal egészítette ki, évi stabil tizenötezer dolláros bevételt biztosítva magának. Persze ez nem volt mindig így. Mike Morrisonnak keményen meg kellett küzdenie az elismerésért, és bőven volt része bizonytalanságban és mellőzöttségben, ami ezt a kellemesnek vélt pályát kíséri.

A bárban néhányan zajos éneklésbe kezdtek, felrezzentve Mike-et. A férfi ásított egy hatalmasat, hátratolta a kalapját, és a karórájára nézett. Még volt egy kis

ideje a találkozásig. Levette a lábát az ablakpárkányról, és ráérősen megtömkötte a pipáját. Magas, jókötésű férfi volt, harmincöt éves kora ellenére igazi atlétaalkat. Az ugyan régen volt már, amikor versenyszerűen sportolt, de némi önfegyelmel sikerült kordában tartania a kilóit. Arc kifejezése egyszerre volt ábrándozó és cinikus – nem is olyan meglepő keverék, mint az ember hinné. Mindent egybevetve Michael Morrison maga volt a megtestesült író.

Mike átlavírozott a tömegen, és megállt a járda szélén, hogy taxit fogjon magának. Néhány percnyi eredménytelen várakozás után úgy döntött, inkább felsétál a közeli térig, ahol a taxiállomás van. Még mindig bosszús volt, amiért a várost elöntő britáradat miatt az utolsó pillanatban átirányították ebbe a külvárosi szállodába, de ez volt a legkevesebb. A magány volt az igazi baja. Az, hogy ezeket az utcaköveket egyedül kellett koptatnia. A görögországi út emésztő lánggá szította az elfojtott emlékek parazsát. Hányszor tervbe vették a feleségével ezt az utat! Éveken át beszéltek róla. Ez lett volna a nászútjuk, amire végül sohasem kerülhetett sor. Ellie nagybátyja, egy görög importőr, kilencezer dollárnyi örökséget hagyott rájuk. Nem volt olyan évük, hogy ne mondták volna: most fogunk elmenni érte; és nem volt olyan év, hogy valami ne jött volna közbe, ne akadályozta volna meg őket az elutazásban.

A legutolsó, és egyben végleges akadály az a szörnyű baleset volt a Golden Gate híd feletti ködben. Ellie a helyszínen életét vesztette. Vele többé már soha nem jöhetett ide.

Mike-nak több mint egy évébe telt kiheverni a sokkot. Az önmarcangolás hónapjait az érdektelenség, majd a magány és a rémálmok kikényszerítette álmatlanság időszaká követte. Aztán jöttek az önsajnálát és az alkoholmámor hetei, majd a lassú feltápáskodás. Sokat köszönhetett a szüleinek és a barátainak, de a legfontosabb, legerősebb pillér a kislánya és a lányairánti szeretet volt.

Ha nem jön közbe a háború, nem nyúlt volna a pénzhez. Jó helyen volt Görögországban, és a gondolat, hogy annyi közös ábrándozás után egyedül jöjjön ide, elborzasztotta. Aztán eljött 1941 áprilisa, és a német előrenyomulás kezdetét vette. A könyvelője azt tanácsolta, hogy mielőbb intézkedjen és vegye fel az örökséget, mert Görögországban bármi bekövetkezhet. Így hát Mike felkerekedett, és most itt volt Athénban. Egyedül.

– Petraki 17. – mondta a sofőrnek, és a taxi a belváros irányába lendült.

Athénban nem volt olyan ember, akinek ne lett volna rokona Amerikában, és ez alól a taxisofőr sem volt kivétel. Ebben az esetben egy clevelandi bátyról volt szó. Miután Mike megesküdött rá, hogy ha véletlenül Clevelandbe vetődne, feltétlenül fel fogja keresni a férfit, a társalgás a jelen jóval égetőbb problémáira terelődött.

Ezekben a napokban minden azon múlt, hogy a brit expedíciós erők meg tudják-e állítani a német előre-nyomulást az északi tartományokban. A téli hónapokban a maroknyi görög hadseregnek sikerült kiűznie az olasz csapatokat az országból, ezért a taxisofőr abban reménykedett, hogy ha a görögöknek sikerült megfutamítaniuk az olaszokat, akkor a britek is képesek lesznek ugyanerre a németekkel. Emellett, tette hozzá további érvként a férfi, hamarosan az amerikaiak is be fognak lépni a háborúba, és akkor a németek napjai meg vannak számlálva.

Mike nem volt ennyire biztos ebben. Először is, a két kontinens közt volt egy nagy óceán, aztán meg 1941 tavaszán a legtöbb amerikai úgy érezte, hogy az Államoknak nincs oka beavatkozni az európai folyamatokba. A többség természetesen elítélte Hitler tetteit – akárcsak Mike –, mindazonáltal nem ez volt az első háború az öreg kontinensen. Ami itt folyt, az egyszerűen nem tartozott Amerikára. Morrison a britekben sem volt olyan biztos, mint a görög. A németeknek jól bevált taktikájuk volt az ellenség gyors elsöprésére – az úgynevezett „villámháború” –, és míg ők győzni akarással közeledtek Athén felé, addig a britek, ahogyan azt a bárókban iszogatok ideges nevetéséből is hallani lehetett, a legkevésbé sem voltak biztosak önmagukban.

A beszélgetés itt véget ért, mert a Kifisszia és az Alexandra utcák kereszteződéséhez értek, ahol a sofőrnek minden figyelmét és ügyességét be kellett vetnie, hogy át tudjon navigálni a tömegen. A zsúfoltság egyelőre sokkal jobban idegesítette, mint az északon garázdálkodó német csapatok gondolata. Az üzletek tömve voltak vásárlókkal, s mint minden világvárosban, a polgárok itt is az örökösen sietők fontoskodó képével rótták az utcákat. A felszín alatt azonban már érezni lehetett a feszültséget, a bizonytalanság gerjesztette félelmet. Mindenütt brit egyenruhásokat lehetett látni, a görög fiatalember

eltűntek Athén utcáiról. Északon harcoltak vagy Albániában. Mike biztos volt benne, hogy a bájos görög hölgyek több mint szívélyesen fogadták brit „megmentőiket”.

Miközben a taxi dél felé tartott, hallani lehetett a pireuszi légvédelmi szirénák visítását. A stukák már megint a kikötőben kirakodó briteket bombázták, de az Athén melletti katonai táboroknak is jutott a bombákból. A németek aggasztóan jól tájékozottak voltak, a britek pedig kétségbeejtően tehetetlenek. Mike nem sok jót remélt.

A taxi egy túlméretezett kőházzal szemben fékezett le. Mike kifizette a fuvart, megköszönte a taxisnak az érdekesítő beszélgetést, és az utcán átkelve a bejárati ajtóhoz lépett.

A masszív sárgaréz kopogtató dübögésére az ügyvéd vénségesen vén komornyikja, Tassos jelent meg az ajtóban. Bevezette Mike-ot a házba, bejelentette a gazdájánál, és bebocsátotta az irodába.

A hatalmas íróasztal mögött szinte elveszni látszó ügyvéd cinkos mosollyal fogadta az amerikai. Meglehetősen fura, de rokonszenves fickó volt; bozontos, égnek álló hajával, vállára vetett selyemsáljával, szögletes szemüvegével inkább látszott bohém zeneszerzőnek, mint rutinos öreg ügyvédnek.

- Ah, az én amerikai barátom! Éppen időben! - Hellyel kínálta Mike-ot. - Kávét kérünk, Tassos! - parancsolta kappanhangján a komornyiknak. Beletúrt az asztalon tornyosuló irathalomba, és előbányászott egy mappát. Mike ezúttal is azon kapta magát, hogy hipnotizáltan a férfi pecsétgyűrűjén pöffeszkedő óriás, fekete színű igazgyöngyöt bámulja. - Nos, úgy tűnik, minden rendben van - jelentette ki Sztergiou.

- Mennyi időbe telik még? - kérdezte Mike.

- Maguk, amerikaiak mindig sietnek! - csóválta meg a fejét az öreg. - Az ember azt hinné, hogy nem tetszik maguknak a mi gyönyörű országunk...

- A körülmények aligha kedveznek a turizmusnak. Mellesleg május elsejére már elígérkeztem valahová.

- Ó, igen, Hollywood! Forgatókönyvírás. Hm... Nos, a helyzet sajnos az, hogy a napokban az emberek valóságos ostromot indítottak a bankok ellen. Aki csak teheti, külföldre menekíti a pénzét, főleg maguk, külföldiek. Amiért persze nem hibáztatom önöket. A bank azt ígérte, hogy rövidesen átküldik a végleges iratokat ellenjegyzésre. Mikor szándékozik elutazni?

- Holnap reggel indul a gépem Londonba.

Tassos jelent meg, tenyerén egy tálcát egyensúlyozva.

- Ah, a kávé... A pavilonban fogjuk elfogyasztani. Ha megkérhetném, hozza át oda, Tassos.

Miközben a kávé kortyolgatták, kölcsönösen kipróbálták egymás pipadohányát.

Mike büszke volt a sajátjára - egy különleges keverékre, amelyet Grundéi dohányboltjában állítottak össze San Franciscóban -, az öreg azonban túl gyengének találta. Mike csak egy fél pipával szívott el Sztergiou dohányából, de az is bőven elég volt belőle.

Miután megitták a kávéjukat, Sztergiou körbevezette Mike-ot a házában, eléje tárva a család bizánci műgyűjteményét. Mint kiderült, a fekete gyönggyel ékesített gyűrű is családi örökség volt; az ügyvéd negyven év alatt egyetlenegyszer sem vette le a kisujjáról.

- Borzasztóan sajnálom azt, ami a feleségével történt. A bácsikája rajongásig szerette. Gyakran mesélt amerikai látogatásairól.

- Igen... szörnyű volt...

- A gyerekei mennyi idősek?

A bánat felhői elenyésztek Mike tekintetéből. Mosolyogva kikereste a gyerekek fényképét a tárcájából. Sztergiou megnézte a képet, és elismerően bólintott.

- Helyes kölykök. Most már értem, miért igyekszik annyira vissza San Franciscóba. Pedig biztosan jó kezekben vannak.

- Igen, a szüleimmel vannak. A feleségem halála óta nálunk laknak Larkspurban. Ez San Francisco mellett található, a Golden Gate hídon túl.

Az öreg kiürítette a pipáját egy hamutartóba, eltűnődött néhány másodperc erejéig, aztán az amerikaiakra nézett.

- Azon merengek, Mr. Morrison, hogy legyen-e merszem megkérni egy szívességre.

- Ha tehetem, szívesen segítek.

- Van nálam egy dokumentum, amelyet el kellene küldenem az egyik londoni kliensemnek, de a jelenlegi bizonytalanságban nem merem postára adni. Ha esetleg

el tudná vinni neki...

- Hogyne. Állok rendelkezésére.

Az öreg egy leragasztott levélborítékot vett elő a szmokingja zsebéből. Dokumentumnak nem sok, gondolta Mike. Sztergiou egy pillanatra magához szorította a borítékot, aztán átadta. Egy bizonyos Sir Thomas Whitleynek volt címezve.

- Normális körülmények között nem kértem volna meg erre - szabadkozott az öreg -, de roppant fontos az ügyfelem számára, és ez a káosz... Mike elvigyorodott.

- Csak nem valami kétes ügylet?

- Ó, maguk írók mindig olyan gyanakvóak! Nem, szó sincs erről, de kényes természetű az ügy, ezért arra kérem, hogy nagyon ügyeljen rá. A dokumentum rendkívüli értéket jelent az ügyfelem számára.

Mike szívesen megkérdezett volna még egy-két dolgot, de végül inkább hallgatott. A kabátja belső zsebébe tette a borítékot, és ünnepélyesen megígérte, hogy az élete árán is el fogja juttatni a címzetthez.

- Most már nyugodtan alszom - bólintott rá Sztergiou, és mindketten nevettek.

Tassos jött utánuk egy telefonzsinórral. Bedugta a csatlakozót a legközelebbi készülékbe, és átadta a kagylót a gazdájának. Az ügyvéd váltott néhány szót valakivel, aztán letette a kagylót, és felsóhajtott.

- Szörnyen sajnálom, Mr. Morrison, de a bankban ki sem látszanak a munkából. Várnia kell még néhány órát.

- Remélem, tényleg csak néhány óráról van szó. Már megváltottam a jegyet a reggeli járatra.

- Biztosíthatom, hogy minden rendben lesz. A helyzetre való tekintettel a bank a nap huszonnégy órájában nyitva tart. Ha mondjuk este nyolcra visszajönne, az tökéletes lenne.

- Rendben.

-Elnézését kérem a kellemetlenségekért.

Sztergiou kikísérte Mike-ot, és elbúcsúzott tőle.

Amint az ajtó bezárult az amerikai mögött, az ügyvéd visszasietett az irodájába, ahol egy köpcös, harcsabajszú férfi várta.

- Odaadta neki? - kérdezte a férfi.

Sztergiou idegesen megtömkölte a pipáját, és pőfékelve fel-alá kezdett járkálni az íróasztal előtt.

- Igen, odaadtam neki, Wilken őrnagy - felelte végül.

- Nagyszerű.

- Nem tetszik ez nekem -jegyezte meg Sztergiou. Howe-Wilken őrnagy, a brit titkosszolgálat hírszerzője felállt, és hátratett kézzel az ablakhoz sétált.

- Soutart és engem attól a perctől fogva figyelnek, hogy görög földre tettük a lábunkat. Nincs rá bizonyítékom, de a nyakamat tenném rá. Ha a szimatom nem csal, Konrád Heilser ebben a pillanatban is itt van valahol Athénban, és ránk vadászik. Ha ez igaz, Mr. Sztergiou, akkor az életünk egy fabatkát sem ér.

- Akkor miért nem adta át a listát a brit parancsnoknak?

- A parancsnokságon totális a zűrzavar. Már az sem biztos, hogy legalább az önök királyát ki tudják menekíteni az országból.

- Más szóval, Wilken őrnagy, a saját levünkben fővünk.

- Pontosan. A németek ördögien ügyesek tudnak lenni, ha az előrenyomulóban lévő seregeik számára kell információt gyűjteniük.

Sztergiou leroskadt a székébe, és erőtlenül az asztallapra csapott. Howe-Wilken a görög mellé lépett, és vigasztalóan a vállára tette a kezét.

- Azért még nem kell feladni. Lehet, hogy csaltak a megérzéseim. Ez csak elővigyázatosság. Soutar már kiment a reptérre, hogy repülőt szerezzen ma estére. Ha nem jön közbe semmi, holnap már Londonban leszünk.

- És ha közbejön?

-Akkor majd az amerikai barátunk átadja a listát. Rá senki sem gyanakszik.

- Akkor sem tetszik, hogy egy civilre bíztuk. Rendkívül kockázatos. Ha mégis gyanúba keveredik, semmi esélye. És ha a lista német kézbe kerül, akkor... akkor tudja, hogy mi következik.

- Ez van, barátom - tárta szét a kezét az őrnagy. -Kockázat nélkül nincs győzelem.

Konrád Heilser hátradőlt az ingatag karosszékekben, behunyta a szemét, és megpróbálta átadni magát a recsegő hangszóróból áradó zenének. Nem ment. Még Bach se volt képes lehűteni fortyogó indulatait. Kinyitotta a szemét, és idegesen megsimogatta gondosan nyírt bajszát.

Howe-Wilken és az a skót társa, Soutar, már kétszer is lóvá tették. Először nyolc hónappal ezelőtt keresztetkértek az útját Norvégiában. Tengeralattjáróval érkeztek a német hadsereg által felszabadított országba, és ugyanígy távoztak, egy jól kialakított kémhálózatot hagyva maguk után. Legalább fél tucatszor bekerítette őket, de az a két megátalkodott minden alkalommal kisiklott a markából. Szerencsájuk volt... Csakis a szerencsájuknek köszönhették, hogy meg tudtak szökni előle. Ugyanígy Párizsban is, ahol az előző év tavaszán bukkant a nyomukra. Szerencsájuk volt az átkozottaknak, de mint köztudott, a szerencse forgandó. Ezúttal másképp lesz. Ide kellett jönnie Párizsból, ebbe a pöcegödörbe, hogy elkapja őket, de elfogja kapni őket.

Amikor Zervosz, a görög hivatalnok értesítette Sztergiou terveiről, valóban úgy érezhette, hogy fordult a kocka. A német csapatok előtt szivárgott be az országba, és Zervosz segítségével munkába állította a patkányokat. Ezek a gyalázatos hazaárulók, ezek a csúszómászók alig várták, hogy bebizonyíthassák elkötelezettségüket a németek iránt. Vesztüket érezték, és ez kapóra jött. A britek így is nagyon bizalmatlanok voltak a görögökkel szemben, és ezt most sikerült a végletekig fokozni. A bizalmatlanság zűrzavart szül, a zűrzavar pedig vereséget, és hogy ez tényleg így van, azt az események napnál is világosabban igazolták.

Heilser megvárta, hogy lejárjon a lemez, aztán félretette a tükört, és rágyújtott egy cigarettára – az utolsó a pakkból. Szájában a cigarettával a fésülködőasztalhoz lépett, és elégedetten szemügyrevette magát a tükörben. Minden oka megvolt az elégedettségre. Német aprólékossággal végezte munkáját: egyetlen nyomot sem hagyott felderítetlenül, egyetlen lehetőségről sem feledkezett meg. A britek minden lépéséről, minden tervéről tudott. Teljesen körbefonta őket, anélkül hogy észrevehették volna. Nem volt esélyük. Ez alkalommal nem. Egy pillanatra sem mozdult ki a padlásszobájából, de kezében tartotta a szálakat. Csak egy rándítás, és a háló összerándul. Milyen kedves Howe-Wilkentől és Soutartól, hogy így felkínálták magukat.

Az ablakhoz ment, félrehajtotta a foszladozó függönyt, és lenézett a szemetes, macskakővel burkolt utcára. Még mindig nem értette, mi a fenét akartak az olaszok kezdeni Görögországgal. Annyit sem ért az egész, mint a lőpor, amit elvesztegettek rá. A dicső múlt már sehol sem volt, csak a kosz és a nagyképűség maradt meg belőle. Howe-Wilken és Soutar ellenére bosszantotta, hogy ott kellett hagynia Párizst. Ha azok az agyatlan spagettizabálók olyan bátrak lennének, mint amekkora a szájuk, akkor a görögök nem kergették volna őket egészen Albánia közepéig, és akkor ő most Franciaországban lehetne.

Persze, mint mindennek, ennek is megvoltak a jó oldalai. Ha a német csapatok ellenőrzésük alá vonták Athént, végre itt hagyhatja ezt a poros manzárdszobát, és átköltözhet a Grandé Bretagne-ba egy elegáns lakosztályba. Canaris, sőt Ribbentrop figyelmét már az eddigi tevékenysége sem kerülheti el, de ha sikerül a Sztergiou-listát is eléjük tennie, akkor méltán számíthat az előléptetésre. Nem kizárt, hogy az egész görögországi titkosszolgálatot a keze alá adják. Aztán ott vannak a görög nők. Ez utóbbiak gondolatára végre visszatért az életkedve. Az a kövér görög disznó, Zervosz fordult be a sarkon. Elkacsázott néhány utcakölyök mellett, és bejött az épületbe. A papírvékony bejárati ajtón át hallani lehetett,

mint lassulnak léptei fokról fokra, ahogy egyre közelebb ért a negyedik emeleti manzárdhoz. A léptek végül megálltak, már csak a görög sipító légzése hallatszott.

Heilser kinyitotta neki az ajtót, és intett, hogy bejöhet. Zervosz lihegve benyomult a szobába, és leroskadt egy székre. Dőlt róla a víz.

– Nos? – kérdezte durván Heilser.

– Howe-Wilken elindult Sztergiou házához.

– És a skót, Soutar?

– Repülőt próbál keríteni nekik ma éjszakára a Tatoi reptéren.

Heilser behunyta a szemét, és a mutatóujja hegyével megmasszírozta a halántékát. Össze kell szednie magát. Ennek a hájas disznónak nem szabad látnia, hogy mennyire izgatott.

- A nevek?

- Nem kétséges, hogy Howe-Wilken most fogja átvenni a listát. Mással nem kezdeményezett kapcsolatot Sztergiou. Tassos megesküdt rá.

- Nagyszerű. A fronton mi a helyzet?

- A legújabb információim szerint a britek nem fognak megállni Athénál.

- Akkor lecsapunk! -jelentette ki Heilser. - Wilkent és Soutart öljék meg. Sztergiout élve akarom! A két brittel vigyázzanak, mert nagyon agyafúrtak. Ha hagyja őket kicsúszni a kezéből, elvágom a torkát!

Zervosz, a kövér görög nagyon is jól tudta, milyen kockázatokkal jár a némettel való együttműködés. Megadóan bólintott, és feltápáskodott a székről.

- Egyvalami van csak, ami zavar - vallotta be, miközben zsebkendőjével az arcát törölgette. - Egy amerikai a héten háromszor is felkereste Sztergiout. Heilser arca elvörösödött az indulattól.

- Egy amerikai? Miféle amerikai?

- Ellenőriztük a fickót - sietett megjegyezni Zervosz. - Egy író, vagyis inkább egy jelentéktelen írócska. A neve Michael Morrison. Nem találtunk körülötte semmi gyanúsat. Azért jött Görögországba, hogy felvegye az örökségét. Nem tőle fog csődbe jutni a bank. Kilencezer dollárról van szó mindössze. A jelek szerint Sztergiou intézi a formákat.

Heilser mellkasában alábbhagyott a kalapálás.

- Csak nem ideges, Zervosz?

- Nem is tudom. Nincs okunk gyanakodni rá.

Heilser az ablakhoz ment, és kinézett az utcára. Nyálkás görög köd készült a városra telepedni.

- Folytassa.

- Semmi különös. Holnap reggel indul a gépe Londonba. Addig is egy kifissziai szállodában lakik.

- Igen, igen - motyogta magának Heilser. - Ez Wilkenre és Soutarra vall. Egy politikailag semleges, minden gyanú felett álló személyre bízzák a listát... Az éjszakai repülés félrevezető manőver...

Csak akkor vette észre, hogy csonkig égett a cigarettája, amikor a parázs megégette az ujjait. Dühösen a földre hajította a csikket, és porrá taposta a cipője talpával.

I

Mike nem figyelt fel a szőke új-zélandi katonára, noha az attól a perctől fogva követte, hogy elhagyta az ügyvéd villáját. Mike elindult abba az irányba, amerre a belvárost sejtette, és néhány utcával később a Concord téren találta magát. A szitáló köd ellenére a tér tele volt járókelőkkel, s a színpompás virágládákkal övezett teraszokon zajos, politizáló emberek üldögéltek.

Mike megállt, hogy betájolja magát, és máris áldozatul esett egy cipőpucolónak. Az új-zélandi betért a legközelebbi kávézó teraszára, és helyet foglalt egy asztalnál.

A légkör feszültebb volt, mint néhány órával korábban. Mike nem értette, hogy miről beszélnek a helyiek, de a hanglejtésük, az arckifejezésük nyilvánvalóvá tette, hogy a legújabb hírek szerint a britek ki fognak vonulni Athénból. Félelem, értetlenség tükröződött a szemekből.

A nyugtalanság Mike-ra is átragadt. A pénzét még mindig nem kapta meg, a repülője reggel indul, a hadi helyzet pedig a jelek szerint a vártnál is gyorsabban romlott.

A cipőpucoló fiú végzett a suvikszolással, és felállt, hogy távolról is szemügyre vegye a művét. Az amerikaiak cipője mindig olyan gyönyörűen fénylett. Mike bőkezűen megfizette a fáradozását, aztán körülnézett. Valami elfoglaltságot keresett volna a délutáni órákra, egyelőre azonban nem volt ötlete. A Nemzeti Múzeum bezárt, a kincseket biztonságos helyre szállították.

Mike végignézett az Athína utcán, melynek végén túl az Akropolisz magaslott. Nem, nem akart oda menni. Ellie nélkül nem volt kedve hozzá. Ő már sohasem láthatja mindezt... Fontolóra vette, hogy ellátogat az Amerikai bárba, de inkább ezt is elvetette. Valahogy nem volt hangulata a kapatos honfitársakhoz. Éhes volt, de a görög vendéglők gondolata elvette az étvágyát. Előző nap Cavouriban ebédelt, húsz kilométerre a fővárostól. A vendéglőből festői kilátás nyílt az öbölre, de az ételek olyan rettenetes olívaolaj-ízűek voltak, hogy még most is összerándult a gyomra, ha rájuk gondolt.

Zsebre vágta a kezét, és céltalanul végigsétált az Aelous utcán. A járdaszélen

utcai árusok kínálták portékáikat, jobbra élelmet és halat, vásárlók alkudoztak, de valahogy az egész olyan lagymatagnak tűnt. A félelem mindenre rányomta bélyegét. Mike a kirakatok felé fordult. Ez se volt sokkal jobb, mert a kirakatsnézésről Ellie jutott eszébe, akivel annak idején annyiszor üzték ezt az elfoglaltságot. Találomra bement az egyik üzletbe, vett egy-egy pár bojtos görög papucsot Jaynek és Lynn-nek, aztán tovább-bandukolt.

A következő kereszteződésnél várnia kellett, mert egy brit katonákat szállító konvoj vonult a kikötő felé. Mihelyt az utolsó teherautó is elhúzott, Mike megpillantott egy ígéretesnek tűnő cégtáblát.

A kocsmá félig üres volt. Mike megállt az ivópult végénél, és találomra rendelt a „választékot” jelentő kétféle kraszál egyikéből. Az italnak eléggé rendhagyó íze volt, de garantáltan butított, és most ez volt a lényeg.

1 Bor. (görög)

Egy fél üveggel később Mike határozottan jobban érezte magát. Az idegességét mintha elvágta volna.

Mike fogta az üvegét, és félrevonult egy sarokba. A kocsmá kezdett megtelni, főleg brit katonákkal, akik hozzá hasonlóan inkább kábulni, mintsem szórakozni akartak. Elég volt rájuk nézni. Valósággal ordított róluk, hogy a moráljuk a béka feneke alatt van. A helyieknek, jegyezte meg egyikük nem kevés öniróniával, bizonyára megvan a véleményük a támogatásról, amit tőlük kaptak.

Háromnegyed üveg kraszál környékén a kocsmá zaja távolodni kezdett. A gyerekei sem libbentek már minduntalan elébe bájos arcocskáikkal, így Mike bőven ráért azon törni kóválygó fejét, hogy vajon mi lehet a borítékban, és miféle kétes ügyletbe keveredhetett a derék Mr. Sztergiou. Erős készletet érzett, hogy feltépje és megnézze a tartalmát, de nem volt képes megtenni. Maradt a találgatás, amit a hatodik-hetedik nekifutás után szintén feladott: kraszálval felpörgetett fantáziája olyan vad dolgokat rakott össze, hogy azt még egy horrorszerző is megirigyelhette volna.

- Szabad?

Mike felnézett. Egy szőke új-zélandi katona állt előtte. Ismerősnek tűnt, eddig mintha valahol ott állt vagy ült volna a söntésnél. Mike az ivópult felé sandított. Hatalmas tolongás volt előtte, nem csodálta, hogy a pasas elmenekült. Intett neki, hogy foglaljon helyet.

- Nagy odaát a tumultus... Mosley a nevem. Jack Mosley az I. új-zélandi lövészezredtől. - A tizedes kényelembe helyezte magát, és elővette a pipáját.

Mike szeme felcsillant. Egy pipás ember! Ettől valahogy mindjárt rokonszenvesebbé vált a fickó.

- Próbálja ki ezt - lökte eléje a dohányzacskóját.

Mosley megtömté a pipáját, rágyújtott, pöfékelt egy sort, majd elismerően bólintott.

- Maga amerikai, nem igaz?

Mike habozott. A napokban többször is belekötöttek, miután igennel válaszolt.

- Igen, az vagyok.

- Juhé! Kedvelem az amerikaiakat. Mi a csudát keres Görögországban ezekben a zord időkben?

Miután az új-zélandi nagyvonalúan gondoskodott róla, hogy Mike pohara egy pillanatra se ürüljön ki, a társalgás igen hamar oldotta vált. Mike mesélt a férfinak a családjáról, a gyerekekről, a balesetről. Még Jay és Lynn fényképe is előkerült. Viszonzásképpen Mosley is megmutatta a gyerekeiről készült fotókat. O három csemetével büszkélkedhetett.

Mike barátságos, intelligens fickónak találta az ivópartnerét. Határozottan jólesett elbeszélgetni vele.

- És mivel foglalkozik, Morrison? - érdeklődött az új-zélandi.

Mike gyűlölte ezt a kérdést. Ha a laikusok összefutnak egy íróval, rögtön sziporkázásra, szellemes és bölcs megjegyzésekre várnak, mintha mindenki, aki írógépet ragad, egy Hemingway vagy Faulkner lenne. Még rosszabb a helyzet, ha az illető még csak nem is hallotta a nevét.

- Morrison, hát persze, bocsásson meg - bólogatott Mosley. - Roppant mód élveztem a Hazatért a vadászt. Remek könyv.

- Tényleg? Nos, akkor igyunk rá, barátom!

- Árulja el nekem, Morrison, maga is olyan keserű, mint a figurái?

Mike ehhez is hozzászólt már: a legtöbb olvasó azt hiszi, hogy egy könyv

megvásárlásával automatikusan felhatalmazást kap az író bírálására. Nem mintha ez annyira zavarta volna. Inkább azokat rühellte, akik úgy formáltak véleményt róla, hogy csak hallomásból ismerték a műveit. Mosley megjegyzései azonban meglepték: helytállóak voltak, és rendkívüli éleslátásról tanúskodtak.

A bor egyre jobban ízlett, a társaságra nem lehetett panasz, és a zsivaj is egyre oldottabbá vált – semmi nem szólt egy újabb üveg kraszi ellen.

Mike nyelve igencsak megeredt. Beszélt mindenről, amiről beszélni szeretett, vagy ami eszébe jutott, az irodalomtól San Franciscón át a görög zenéig.

Gyakorlatilag nem is volt olyan téma, amit ne érintett volna. Négynapi keserű magány után igazán jólesett kibeszélnie magát. A társalgás lendületében, a bortól megrészegülten nem vette észre, hogy az új-zélandi csak nyalogatja a poharát.

Mint italozó férfiak közt az lenni szokott, egy idő után a téma elkerülhetetlenül a nőkre és a szexre terelődött.

– Mosley, én úgy érzem, most má' elég jól ismerjük egymást ahhoz, hogy feltegyek egy naon komoly kérdést. A kérdés az, hogy te is azok közé a mamlaszok közé tartozol, akik állandóan hűségesek az asszonyhoz?

– Igen. Alkalmanként – tette hozzá vigyorogva az újjélandi.

– No... ez nem az az alkalom. Akkor most megmondom neked, hogy mit fogunk csiálni... Át fogunk menni az Alkotmány térre, egy olyan puccos lebuja, és felcsipünk két bájos görög hölgyet...

J

– Én benne vagyok.

– Tudtam én, hogy belevaló legény vagy, apám! Kevés ilyen tököcs fickó rohangál manapság a világban... Én mondom! Te okés vagy nálam, fiú! Naggyon is okés. Mike álló helyzetbe tornázta magát, de amint elengedte az asztalt, máris visszahuppant a székre.

– Tele vagyok, apuskám... Húha... Ez a bor... ez az tán nem semmi.

Második nekirugaszkodásra – Mosley segítségével – sikerült függőleges helyzetbe hoznia magát. Az újjélandi egyenruhás férfi kitámogatta az utcára.

– Hé, álljunk csak meg! – emelte fel a kezét Mike. –Néz' meg az órámat... mennyi?

– Fél kilenc.

–A fenébe... teljesen elfelejtettem a találkozót... Nézd, pajtás, mondok én neked valamit... Te most szépen elmész a Kif... a Kiff... a francos Kiffisszia nevű szállodába, és megvársz engem a szobámban... Nekem még van egy kis dolgom... A szálloda a hegyoldalon van... valahol arra, ni. Mindjár'jövök én is... aztán be-csaj ózunk, oké, fiú?

Mosley betuszkolta Mike-ot egy taxiba, és integetett neki, amikor az amerikai kidugta a fejét az ablakon, hogy még egyszer közölje:

– Kiffiffisssszia... Ho-hotel.

Amint Mike taxija befordult a sarkon, egy autó gurult Mosley elé az árnyékból. A férfi kinyitotta az ajtaját, és beült.

– Kövessem? – kérdezte a sofőr.

– Nem kell. Visszamegyünk Zervoszhoz.

– Mi a helyzet az amerikaival?

Mosley elvigyorodott.

– Egy pojáca. Ha ő brit ügynök, akkor én vagyok Winston Churchill.

#,

Mike megállt a Petraki 17. sárga villájával átellenben, és vészesen dülöngélve, mint egy vihar dobálta vitorlás, megpróbált pipára gyújtani. A keze és a pipa feje sehogyan sem akartak találkozni, ezért Mike némileg bosszúsán indult át a túloldalra. A járdára a második nekifutás után sikerült fellepnie, de a lépcső meghódításához már nem volt elég a két lába. A vaskos kopogtatóba kapaszkodva kiegyenesítette a hátát, és megdöngötte az ajtót. Ahogy ráütött, az ajtó nyikorogva kinyílt.

Mike az ajtófélfának támaszkodva várta, hogy előbukkanjon Tassos, a komornyik, de senki nem jött. Megint megkopogtatta az ajtót, és megint várt, de semmi nem történt.

– Mi a fene... itt mindenki süket? – motyogta.

Belökte az ajtót, és belépett a koromsötét folyosóra. Ez így nem jó, állapította

meg. Előkotort a zsebéből egy doboz gyufát, és lángra lobbantott egy szálát. Körbekémlelt, a villanykapcsolót keresve, de mielőtt még megtalálta volna, körmére égett a gyufa. Felordított, és dühösen elhajította. A második gyufa lángjánál aztán előkerült a kapcsoló.

A folyosó kivilágosodott. Fehér márványszobrok néztek kérdően az ittas betolakodóra.

- Hé, Sztergiou! Ébresztő! - ordított bele a kísérteties csendbe.

Beljebb merészkedett, és megint kiáltott.

- Hahó, Sztergiou! Bújjon elő, akárhol is van! Nekiütközött egy szobornak. A műkincs megbillent, de Mike gyorsan belekapaszkodott, és így mindketten szerencsésen elkerülték a zuhanást. Meghajolt a szobor előtt, elnézést kért tőle, aztán továbbcsoszogott.

- Sztergiou! - Az öreg dolgozószobája előtt állt. - Biztosan elaludt a vén szivar az asztalnál... Vagy mittom én...

Benyitott a szobába, és bebotorkált a sötétbe. Az ajtó panaszosan nyögve becsukódott mögötte. Mike elindult a fal mentén, hogy megkeresse a villanykapcsolót, de megbotlott egy széken, és elhasalt. Egy darabig mozdulatlanul feküdt. Jó volt itt heverni, a puha szőnyegen: ha nem tartotta volna illetlenségnek, aludt volna egy sort. Ez a pörgés olyan andalító volt... Négykézlábra tornázta magát és mászni kezdett valamerre. Kalandozásának egy csattanás vetett véget: sikerült belefejelnie az íróasztal lábába. Nyögdécselve megkapaszkodott az asztal szélében, és felhúzta magát. Némi matatás és csörömpölés után sikerült megtalálnia az asztali lámpát.

A lámpafény sárgás fénykörre és félhomályra bontotta a szobát. Megtámaszkodott az asztallapon, és megrázta a fejét, abban a hiú reményben, hogy ezzel elűzheti belőle az alkohalmámort. Bambán végigpásztázta a szobát. Romokban hevert! Egy hangot hallott.

A kapcsoló után kapott, hogy sötétbe burkolja magát, de a keze megállt a levegőben. A földön véres üvegcserepeket látott és egy törött szemüveget. Sztergiou szemüvege volt, megismerte.

- Morrison - suttogetta valaki az árnyékból.

Mike érezte, hogy a maradék erő is kifut a lábából. Moccanni se mert.

- Morrison - suttogetta megint a hang.

- K-ki az? - motyogta rekedten Mike.

- Itt vagyok... az ajtó mellett...

- Ki maga? Hol van Sztergiou?

- Sztergiou halott.

Mike-ban megállt az ütő. Nem, ez nem lehet igaz. Megint megrázta a fejét. Ez biztosan csak egy rémálom! Ugyanolyan, mint azok a lidércnyomások, melyek Ellie halála után gyötörték. Megfordult, hogy bebizonyítsa magának: csak képzelődött. Nem... nem álmom volt és nem képzelgés. Ahogy a szeme hozzászokott a sötétséghez, egy fotel és benne egy férfi körvonalai bontakoztak ki.

- Ne-ne-ne... Hagyjanak békén... Én már itt se vagyok... - Mike rémülten az ajtó felé lendült.

- Álljon meg, Morrison! Fegyver van nálam!

Mike megállt, mint aki üvegfalnak rohant, és lassan a férfi felé fordult. A fotelben terpeszkedő alaknak hatalmas bajsza volt. Hatalmas, véres bajsza...

Mike arcán kövér verejtékcseppek gördültek végig.

- Mit akar tőlem? - kérdezte remegő hangon. - Mit tettem?

- A boríték... El kell juttatnia a borítékot... Ma éjjélkor indul a repülő... a Tatoi reptérről. Vigye magával az... az igazolványomat...

Mike előrángatta a zsebéből a borítékot, és a férfi felé nyújtotta.

- Tessék, itt van. Visszaadom. Én amerikai állampolgár vagyok! Nem tudom, miről van szó, és nem is akarom tudni.

A bajszos egy erőtlen mozdulattal magához intette. Mike csak most döbbsen rá, hogy a férfi haldoklik.

-Nincs választása... El fogják kapni, Morrison... Követik... Ne menjen... az amerikai... követségre. Körülvették... Ok mindenütt... ott vannak... Nincs választása... -A pisztolyt tartó kéz lehanyatlott, a fegyver hangos koppanással a padlóra esett.

- Kik azok az ők? Miről beszél? - rázta meg a moz

dulatlan testet Mike. A férfi ajkai megmozdultak, de már nem jött ki hang a torkán. Mike lehajolt a pisztolyért, aztán megkereste a férfi igazolványát, és kihátrált a szobából.

5,

Mike végigszaladt a folyosón, és kirohant az utcára. A lépcső aljában megtorpant, és gyorsan körülnézett. Sehol egy lélek. Csak a köd mozgott a lámpafény alatt, szemfedele borítva a Sztergiou-villára. Mike ellökte magát a faltól, és a belváros felé indult. Reszketeg lábai vitték, ahogy csak bírták a Vasilissis Sofias sugárút irányába. Ott biztosan lesznek járókelők szép számmal, biztatta magát, és elvegyülhet közöttük.

Először csak a saját lépteit hallotta, aztán valami más is megütötte a fülét. Egy pillanatra megállt, és most már tisztán hallotta: egy autó motorja duruzsolt, s a hang közeledett. Mike kétségbeesetten behúzódott egy sötét zugba, és a falhoz lapult. Egy fekete autó araszolt feléje, kikapcsolt fényszórókkal. Mike levegőt se mert venni, ahogy az autó elgurult mellette. Kába agyának nem tett jót az oxigén megvonása, de mielőtt még sötétségbe borult volna, az autó továbbgurult, és bekanyarodott a sarkon.

Mike szaladni kezdett. A nyálkás járdán többször is megcsúszott és elesett, de felkelt, és rohant tovább, míg ki nem ért a sugárútra. Végignézett rajta, és földbe gyökerezett a lába.

- Ó, ne, istenem!

A Vasilissis Sofias kihalt volt. A széles sugárúton egyetlen autót, egyetlen embert sem lehetett látni. A házak ablakai is sötétek voltak, csak néhány halovány utcai lámpa világított.

- Fel akarok ébredni! Fel akarok ébredni! - nyöszörgötte. Továbbrohant, végig a sugárúton, egy... két... három... négysaroknyit, míg teljesen ki nem fulladt.

A Bizánci Múzeum fehér márványépülete előtt állt.

Még mindig sehol senki. Csak ő, a lámpafény és...

Ott! Valamivel lejjebb egy kocsmá ablakai világítottak bele a késő estébe. Mike odavánszorgott, és belesett. A helyiség néptelen volt, csak a kocsmáros üldögélt a pult mögött.

Mike berontott, és zihálva közölte a csodálkozó kocsmárossal:

- Angol vagyok. Englezosz. Beszél angolul?

A férfi görögül válaszolt.

-Englezosz... telefon... halló... halló... - A kezével mutatta, hogy telefonálni szeretne, majd kivett egy bankjegyet a zsebéből, és a pultra csapta.

A görög szeme felcsillant. Most már nagyjából értette, miről van szó, bár azt nem tudhatta, hogy mitől olyan sürgős az angolnak a telefon. Intett a vendégnek, hogy ott a készülék a pult mögött.

Mike hátrakerült.

- Központ... halló... - szólt bele a telefonkagylóba.

- Beszél angolul? Hála az égnek! Kapcsolja az amerikai követséget... Igen, az amerikai követséget akarom.

Siessen... kérem!

A telefon kicsengett. Egyszer, kétszer, háromszor... Mike behunyta a szemét.

Gyerünk! ...nyolc, kilenc, tíz, tizenegy...

Lenyomta a kart, és kimerülten nekidőlt a pultnak. Gondolkodni próbált, józanul gondolkodni, de olyan nehéz volt. Könnyecseppek buggyantak ki a szeméből.

- Központ... englezosz... igen, én vagyok az. Az AP-t kérem... Az amerikai hírügynökséget...

Csengés. Újabb csengés...

- AP. Itt Watson.

- Kérem, segítsenek! Amerikai vagyok... bajbajutottam.

- Ez esetben inkább hívja a nagykövetséget.

-Várjon, kérem! Ne tegye le! Próbáltam, de nem vették fel. Segítenie kell.

- Folytassa.

- Követnek... meg akarnak ölni.

- Mi ez? Valami vicc?

- Nem, dehogy! Tényleg meg akarnak ölni. Kérem, könyörgök, higgyen nekem!

- Gyerünk, Fred! Hiába változtatja el a hangját, úgyis tudom, hogy már megint maga az. Nem érek rá, kérem, ne zaklasson.
- Az isten szerelmére! Nem tudom, kiről beszél. Kérem, hallgasson meg!
- Maga részeg!
- Igen, egy kicsit felöntöttem a garatra, de ez még nem halálos bűn! A nyomomban vannak, és ha nem segít, meg fognak ölni!
- Ki követi magát?
- Nem tudom.

A hírügynökségnél lecsapták a kagylót. Mike visszahívta őket, de nem vették fel. Egy rendőrautó gurult el a kocsmá előtt. Mike majdnem infarktust kapott. Itt nem maradhatott. Túlságosan szem előtt volt. Megköszönte a görögnek a segítséget, és kitámolygott az utcára.

A falak mentén, a lámpák fényköreit kerülgetve elsompolygott a központi parkig, és behúzódott a fák közé. Végre biztonságban érezhette magát - koromsötét volt, a fák és a bokrok átláthatatlanná tették a terepet -, de nem maradhatott itt. Céltalanul elindult valamerre, távol tartva magát az ösvényektől.

Amint a fák gyérülni kezdtek, egy nagy épület körvonalai bontakoztak ki előtte. A parlament épülete, gondolta. Az Alkotmány tér közelében lehetett.

- Ott csak lesz valaki. Emberek...

Az Amália sugárúton bukkant elő, a térrel átellenben. Az út is, a tér is kihalt volt. Sehol egy lélek. Mike visszahúzódott a fák árnyékába. Pár másodperccel később egy taxi állt meg az Ismeretlen Katona emlékműve előtt. Mike átrohant, és bevágta magát a hátsó ülésre.

- Hol vannak az emberek? Hová tűnt mindenki?

- A britek kivonulnak Athénból. Az emberek nem mernek kimozdulni a lakásaikból... Hová vihetem?

- Hová? Magam sem tudom. Majd kitalálom, csak induljon el valamerre.

Olyan különös volt ez az egész... olyan groteszk. Ha legalább a feje tiszta lett volna, ha gondolkodni tudott volna. Csuklója valami laposat, szögleteset érzékelt a kabátzsebében. Az igazolvány! Kinyitotta, és belenézett a gyér fényben: „Theodore Howe-Wilken őrnagy. Titkosszolgálat.”

- Vigyen, kérem... vigyen a Tatoí reptérre.

á

A taxi nyaktörő sebességgel száguldott át a nyálkás, kanyargó utcákon. Ahogy a távolság közte és a belváros közt nőtt, úgy csillapodott Mike félelme - de nem a bizonytalansága. Még mindig nem értette, mi történt, kik tették és mit akarnak, s a rengeteg elfogyasztott kraszi sem segített. Egyvalamit tudott csak biztosan: azt, hogy ha behunyja a szemét, elájul. Egyetlen gondolatba kapaszkodott, az utolsó szalmaszálba, mely az örvénylő sötétség felett tartotta. Fel kell szállnia arra a repülőre, és el kell tűnnie Görögországból. Ez az egyetlen esélye.

Az autó csikorogva lefékezett a repülőteret védő szögesdrót kerítés mellett.

- Kapcsolja ki a fényszórót - parancsolta a kapuban strázsáló katona.

Mike kikászálódott a taxiból, kifizette a sofőrt, és imbolyogva az őrhöz lépett.

- Egy repülőgép vár rám... Howe-Wilken őrnagy vagyok.

Az őrnagy furcsállóan végigmérte. Mike-nak el kellett ismernie, hogy nem ok nélkül. Meglehetősen szánalmas látványt nyújtott. Az esések, a parkban tett séta nem tettek jót a megjelenésének.

- Láthatnám az igazolványát?

- Hogyne... tessék.

Az őrnagy belépett a bódéba, és felkattintotta leárnyékolat elemvilágítását. Elégedett lehetett azzal, amit látott, mert amikor kijött, visszaadta az igazolványt, és merev, tökéletes brit vigyázzállásba vágta magát. Mike megkönnyebbülten legyintett.

Az őrnagy visszament a bódéba, és felvette a telefont.

- Itt Edmonds közlegény, uram. Howe-Wilken őrnagy megérkezett. Igen, uram, értettem, uram. - Letette a kagylót. - Nem lép be, uram? Mindjárt itt lesz a parancsnoki autó, hogy kivigye önt. A gép a keleti kifutón vár.

A feltámadó esti szél szétkergette a felhőket a hold sápadt sarlója előtt. Mike kilesett az ablakon. A távolban egy sötét, ormóttan árnyék sejlett: a repülő.

Mike pipát és gyufát vett elő.

- Sajnálom, uram, de nem dohányozhat. Elsötétítés van.

- Valóban. Teljesen megfélemedkeztem róla.

Odakint nagy volt a nyüzsgés. Motorok jártak, katonák jöttek-mentek.

- Mi folyik itt?

- A kokiniiai tábornok kiürítették, és minket is felszednek, uram. Ha engem kérdez, uram, szégyen és gyalázat, hogy így elpucolunk Athénból. Ha hagynák, megtanítanánk a fritzeket kesztyűbe dudálni. Húha, majdnem elfelejtettem, őrnagy úr. Többen is keresték önt.

Mike hátraperdült.

- Előbb egy új-zélandi fickó. Egy tizedes, de a nevét nem mondta. Egy kövér úriember társaságában jött. Ez utóbbi görög volt, hajói sejtem. Azt akarták tudni, bejelentkezett-e már.

Mike érezte, hogy a félelem újra megmarkolja a szívét.

- A másik fickó néhány perccel ezelőtt ment el. Egy bizonyos Mr. Soutar.

- Soutar?

- Igen, uram. Alacsony, sovány pasas, orrán szarukeretes szemüveggel. A nevéből és a kiejtéséből ítélve skót.

Mike megmarkolta a zsebébe süllyesztett pisztolyt. Odakint felköhögött egy motor: a pilóta a repülő hajtóművét melegítette.

Fel kell jutnom rá... fel kell jutnom...

- Mikor jön már az autó?

- Bármelyik pillanatban itt lehet, uram.

Edmonds közlegény tisztelettudóan, de értetlenül

bámulta az idegesen fel-alá loholó Mike-ot. Az „őrnagy” sáros volt, részeg, és szemmel láthatóan rettegett valamitől. Fura madarak ezek a titkosszolgálatiak, gondolta Edmonds.

Egy autó robogott feléjük a kifutópályán át, de még messze volt, amikor felvisítottak a reptér légvédelmi szirénái. Az égbolt zümmögni kezdett. Az autó utasai szétszóródtak a kifutópályán.

A fenti zümmögés dübörgéssé erősödött, amire lentről légvédelmi ágyúk dörgése válaszolt. Aztán odafent hirtelen csend lett, és életében először Mike élőben hallhatta ezt az undok sikolyt - a stukák sikítását.

A katonák leugráltak a teherautókról, és fedezékbe rohantak az út mentén. A stukák visítva lecsaptak áldozataikra.

Mike levetette magát a padlóra, és kezével betapasztotta a fülét. Vakító villanások rázták meg a földet, kartondobozként dobálva a fából tákoltsódót. A sivítás elhalkult, majd kisvártatva megint visszatért, és újabb robbanások következtek. A légnyomás bevágta az ablakot, és fejével a falnak csapta az asztalába kapaszkodó ort.

Mike az ajtóhoz kúszott, és kilesett. Az egész repülőtér egyetlen narancssárga tüztenger volt. A keleti kifutópályán álló repülő - az utolsó reménye - is a lángok martalékává vált. Mike-ot elfogta a kétségbeesés. Visszakúszott az őrhöz. A férfi halott volt. Újabb si-vításhullám. Egy robbanás Mike-ot is a falhoz vágta. Nem hagyom, hogy elkapjanak! Nem hagyom!

Lerángatta az egyenruhát a halotttól. Nem adom fel... Nem fogtok elkapni... Lecibálta a férfi nadrágját, aztán levetkőzött, és belebújt az egyenruhába. Gyorsan átkutatta a levetett holmik zsebeit, és magához vette a dolgait. A borítékot... a tárcát... a pipát... az útlevelet... a titkosszolgálati igazolványt... a pisztolyt...

Kitámolygott az ajtón.

Egy árnyék rohant át a kifutón.

- Morrison! Morrison!

Mike kiszaladt az útra, és bevetette magát az árokban hasaló katonák közé. Pár perccel később a légítámadás véget ért. Az emberek sietősen szedelőzködni kezdtek, Mike azonban képtelen volt megmozdulni. A világ táncra perdült körülötte, torz, elmosódott képek úszkáltak a feje körül. Az amerikai követség... el fogják kapni, Morrison... nincs választása... nyálkás utca... gyerünk, Fred... nem érek rá... véres bajusz... fehér márványszobrok...

Kifisszia Hotel... becsajo-zunk...

Aztán minden elsötétült.

- Átkozott fritzek! Úgy tűnik, ezt is találat érte.

- Ugyan. Nem érzed a szagot? Ezt nem a stukák fektették ki, hanem a görögök. A borukkal!

-Jól van, fiúk. Vissza a teherautókra!

- Segítsen, őrmester. Ez elájult.

Felhajították a részeg egy teherautó platójára, és a konvoj mozgásba lendült.

r.

Mike kinézett az ablakon. Az üveg túloldaláról arcok bámultak vissza rá - száz és száz rémült, értetlen arc. Görög arcok.

Az ablak megrándult, az arcok elmosódott vonallá folytak szét.

Mike visszahanyatlott az ülésre. A feje lüktetett és hasogatott, a szája undorítóan keserű és ragacsos volt, a gyomra émelygett. A kraszi most nyújtotta be a számlát.

A túloldalon egy férfi feküdt. Egyenruhában, fején ormóttan kötéssel. Hangosan, folyamatosan nyögdécselt.

Mike ülő helyzetbe húzta magát. Egy vonatfülkében volt. Kikukkantott, majd kimerészkedett a folyosóra. A kocsi végig tele volt sebesültekkel. Visszament, és lerogyott a helyére. A tenyerébe temette az arcát. Hogy került ide? Fogalma se volt, mit keres itt. Mi is történt tegnap? Az emlékek lassan alakot öltöttek. Először a hang, amely az árnyékból rászólt: „Nincs választása... El fogják kapni, Morrison...”

Lázasan átkutatta a zsebeit. Egy igazolvány. „Theo-dore Howe-Wilken őrnagy. Titkosszolgálat.” És egy boríték. Egy fehér levélboríték.

A vonat egy olajfaültetvény mellett pöfögött el. Mike az ablakhoz húzódott, és megpróbálta összerakni az emlékek mozaikdarabkáit. Az előző estében sok üres folt volt, az események egy részét pedig ködös homály fedte, de az egyenruha, a boríték és az igazolvány nagyon is kézzelfogható volt. Valami tehát történt. Pipára gyújtott.

Sztergiou, az ügyvéd - fűzte tovább a gondolatait -, nyakig benne volt valamiben. Valamiben, aminek nyilván sok, nagyon is sok köze volt a borítékhoz. Mivel a brit titkosszolgálat is felbukkant, logikusnak tűnt, hogy a németek ellen folyik a játszma.

Még mindig nem tudott túl sokat, de ez is éppen elég volt ahhoz, hogy mégértse: veszélyben forog az élete. Az az átkozott Sztergiou! Ha nem tukmálta volna rá a levelet, akkor most nem lenne semmi gond.

Megmasszírozta a halántékát. A lüktetés mintha alábbhagyott volna. Mike felnevetett. Kész röhej. Senki nem fog hinni nekem, ha ezt elmesélem a sajtóklubban.

A vonat megállt.

Kintről ásók csengés-bongása hallatszott.

A fülke ajtaja kinyílt, egy vöröskeresztes karszalagot viselő katona lépett be a fülkébe. Megvizsgálta az öntudatlanul fetrengő katonát, beadott neki egy morfiuminjekciót, aztán Mike felé fordult.

- Látom, fent van. Hogy érzi magát?

- Voltam már jobban is.

- Alaposan megvizsgáltuk tegnap este, de egyetlen sérülést sem találtunk. Ha jobban van, akkor javaslom, keresse meg az egységét. Valahol itt lesznek a vonaton.

- Miért álltunk meg?

- Korinthusban vagyunk. Újabb egységek szállnak fel a vonatra. Visszavonulunk a Peloponnészoszra.

- Mi ez a zaj?

- Utászok. Fel fogják robbantani mögöttünk a hidat.

Mike szíve kihagyott egy dobbanást.

- Értem. Megmondaná nekem, hogy ki a vonat pa rancsnoka?

- Potter ezredes. Miért?

Mike megmutatta neki Howe-Wilken igazolványát.

- Keresse meg az ezredest, és mondja meg neki, hogy haladéktalanul beszélni szeretnék vele.

- Értettem, uram. - A szanitéc kilépett a folyosóra.

- Katona!

- Igen, uram.

- Egy szót se másnak.

- Értettem, uram. - A szanitéc lelépett.
 Innen már menni fog minden, mint a karikacsapás, gondolta elégedetten Mike.
 Töviről hegyire elmesél mindent az ezredesnek, és ha kételkedne, megmutatja neki az útlevelét meg az őrnagy igazolványát. És ha végre megszabadult a borítéktól - csináljanak vele, amit akarnak! -, követelni fogja, hogy kísérvék vissza Athénba, vagy szerezzenek neki helyet egy repülőgépen.
 Míg várt, a peronon tolongó katonákat figyelte. Szegény ördögök. Ők nem követelőzhetnek.
 Már csak egy egység volt hátra, amikor az egyik katona megragadta Mike figyelmét. Nem tudta, miért, de azon kapta magát, hogy egy alacsony, szarukeretes szemüveget viselő férfit bámul. Talán azért, mert annyira kilógott a sorból: nem lehetett több százhatvan centinél, az egyenruha szó szerint lötyögött rajta, és a többiekkel ellentétben nem cipelt semmiféle felszerelést. Csak egy túlméretezett pisztolytáska lógott a derekáról. Nem úgy nézett ki, mint aki tagja bármelyik hadseregnek. Fura volt...
 ...és nyugtalanító. Volt benne valami... valami... De mi? Igen... Igen! A reptéri őr, akinek most az egyenruháját viselte, az beszélt három férfiről, akik keresték. Egyikük egy alacsony, sovány alak volt, szarukeretes szemüveggel. Az őr a nevét is mondta, de arra már nem emlékezett.
 Az emberke felszállt a vonatra.
 Mike nyugtatni próbálta magát. Még mindig túlságosan ideges. Nem, nem az idegesség miatt van. Sztergiou dolgozósobája... Az a hang a sötétből... „El fogják kapni, Morrison... Mindenütt ott vannak.”
 A vonat megrándult, és gyorsulni kezdett.
 Az ajtó kinyílt. Mike riadtan felnézett. Csak a szanitéc volt az.
 - Őrnagy úr!
 - Igen?
 - Potter ezredes várja önt. Menetirány szerint a negyedik kocsi, harmadik fülke. Mike kióvakodott a folyosóra, és végigbotorkált a sebesültekkel teli fülkék előtt. A szemüveges törpének egyelőre nyoma sem volt. Mike kilépett a kocsiból az átjáróra. A vonat most már teljes sebességgel robogott, a töltés szédítő, homályos sávként száguldott hátrafelé a vasrács alatt. Mike belekapaszkodott a korlátba, és átlépett a másik kocsira. Harmadosztályú volt, fülkék nélkül, tömve katonákkal.
 Zsákokon, puskákon átlépve ment át a kocsi túlsó végébe. Senki nem akarta megállítani, és gyanús arcokat sem látott. Eddig szerencséje volt.
 A következő kocsiban palesztinok utaztak. Mike átevickélt a padsorok között, és átment a következő kocsiba. Már csak ez az egy választotta el Potter ezredestől. Mike tett néhány lépést, aztán hátrahőkölt. A kocsi túlsó végében, az ajtónak támaszkodva egy szőke újjélandi állt. A férfi, aki a kocsmában Jack Mosleynak nevezte magát. Mike a pisztoly után nyúlt. Eltűnt. Nem volt a zsebében! Mosley ledobta a cigarettáját, eltaposta, és határozott léptekkel Mike felé indult.
 Mike megfordult, és átrohant a palesztinok kocsijába, aztán a következőbe... és tovább, míg vissza nem ért oda, ahonnan elindult. A fülke közelébe érve lelassított, majd rémülten lefékezett: az ajtó nyitva volt, és a parányi ablakban egy szarukeretes szemüveget viselő arc tükröződött.
 - Azt mondta, itt van!
 - Igen, uram - hallotta Mike a szanitéc hangját.
 - Hova tűnt?
 - Előrement, uram. Potter ezredeshez, három kocsival odébb.
 - El kell kapnom, mielőtt még késő lenne.
 Mike beugrott a legközelebbi fülkébe, két sebesült katona közé, és behúzta maga mögött az ajtót. A szemüveges törpe gyanútlanul elrohant mellette. Mike kipattant a fülkéből, és lélekszakadva szaladni kezdett az ellenkező irányba. „El fogják kapni, Morrison. El fogják kapni...”
 Elérte a vonat végét. Nem volt hová menni, és Mosley bármelyik pillanatban itt lehetett. Mike kinyitotta az ajtót, és lelépett az alsó lépcsőre. Ezüstzöld sávvá olvadt olajfák suhantak el a háta mögött.
 Az új-zélandi, pisztollyal a kezében, belépett a kocsiba. Benyitott néhány fülkébe, aztán észrevette a nyitott hátsó ajtót...
 á
 ...ratata-ta-ratata-ta - énekelték a kerekek a szédítően rohanó töltésnek.
 Mike behúzta az ajtót, és belekapaszkodott a kilincsbe. Szánalmas kísérlet volt,

de még mindig jobb, mint leugrani vagy odaállni Mosley pisztolya elé. A kocsi oldalához lapulva nem láthatta, hogy odabent mi történik, de felkészült a legrosszabbra.

Ekkor a vonat kerekei felvisítottak, és a szerelvény váratlanul megállt. Mike alól kivágódott a lába, de a kilincshez való ragaszkodásának köszönhetően nagyobb baj nem történt.

Még nem, de várható volt, hogy fog, mert gyanús fekete pöttyök jelentek meg az égen. Mike leugrott a lépcsőről, és legurult a töltésen. A vonatból özönlani kezdtek a katonák – ajtókon, ablakokon át, ki ahogy tudott.

Odafent egy pillanatra csend lett... aztán jött a siví-tás, és jöttek a bombák. Az első hullám nem találta el sem a vonatot, sem az utasait, akik a földön kúszva próbáltak az olajfák fedezékébe kerülni.

A második bombatámadás aztán levegőbe repítette a vonat elejét és a sín pár egy részét. A mozdony eldőlt, és sziszegve, füstölögve legurult a töltésen.

A stukák harmadszor is visszatértek. A bombáikat már ledobták, de a géppuskáik még nem végezték el a munkájukat. A gépek lecsaptak az olajfákra, és tüzet köpő szárnyaikkal szórni kezdték a lombok alatt rejtőző katonákat. Olyan alacsonyan szálltak, hogy Mike

tisztán ki tudta venni a pilóták arcát. A közelében egy katona feltérdelt, és puskájával dacosan rálőtt az egyik gépre.

– Átkozott bolond! – rivallt rá egy tiszt. – Azt akarja, hogy észrevegyék?

– A francha! Már régen észrevettek! Miféle háború ez?

A vitának egy géppuskasorozat vetett véget.

A támadás változatlan intenzitással folytatódott tíz, húsz, harminc percen át.

Aztán a géppuskák is kiürültek, és a stukák elhúztak arra, amerről jöttek.

Halálos csend telepedett a tájra. Az emberek felültek, és tanácstalanul a roncsalmazzá bombázott vonatot bámulták. Mike egy fa tövébe húzódott, és a térdére hajtotta a fejét, hogy az arca rejtve legyen. Az új-zélandit nem látta, és szívből remélte, hogy a fickót telibe találta egy bomba, de erre senki nem adott garanciát.

A tisztek közben lassan magukhoz tértek, és nekiláttak összeszedni az embereiket. Azokat, akik parancsnok nélkül maradtak, más egységekhez sorolták. Mike megrezzent. Valaki fentről a vállára tette a kezét. ,

– Hé, maga! – szólt rá egy ausztrál százados. – Menjen oda, azokhoz – mutatott egy csapatra a töltés aljában.

Mike feltápáskodott.

– Beszélnem kell Potter ezredessel. Hol találom?

– Az ezredes meghalt – közölte kurtán a százados.

– Akkor vezessen a helyetteséhez. – Mike a zsebébe nyúlt, hogy elővegye Howe-Wilken igazolványát, de nem találta. Ugrás közben kieshetett a zsebéből. – Felejtse el, uram... – Mike engedelmesen átkullogott a számára kijelölt csapathoz.

A százados Összeszedett még jó néhány embert, aztán ő is odajött, és megállt a csapata előtt.

–Jól van, fiúk, ide figyeljenek! Azok a stukák rajtunk fogják tartani a szemüket, ezért kisebb csapatokra szakadva folytatjuk az utunkat, hogy ne legyünk olyan feltűnőek. A vonatozást is mellőzni fogjuk...

Vérszegény nevetés.

– Hová megyünk, százados úr?

– Ez szigorúan titkos – hazudta az ausztrál. Bárcsak tudta volna.

– Ha megint visszatérnek a stukák, akkor tüzet nyithatunk?

Ez nevetséges kérdés volt. A mintegy száz emberre alig tucatnyi géppuska jutott. Elhangzott még néhány ostoba kérdés a víz- és az élelemfejadagokat illetően, de a százados ezekre is kitérően válaszolt.

A vasúton átkelve a hegyek felé indultak. A százados kegyetlen tempót diktált, mert nem akarta, hogy egy újabb támadás nyílt terepen érje őket.

Ami Michael Morrisont, az amerikai turistát illeti... Megtörtént az, amit soha nem tudott volna elképzelni: egy háború kellős közepén találta magát, és az életéért menekült. Most, hogy az igazolványt elhagyta, már segítséget sem kérhetett. Igaz, nem is lett volna kitől. Pedig érezte, hogy a játszma még nem ért véget. Ha nem bukkan fel újra Mosley, akkor jönni fog a szemüveges törpe, és ha ő sem, akkor majd küldenek helyette mást. El fogják kapni...

Délután már önkívületi állapotban bicegett a többiek után. Az Ellie halálát

követő hetekben érezte így magát, amikor úgy járt-kelt, mint egy robot: bambán, érzéketlenül. A reményvesztettség és a jövőtől való félelem gúzsba kötötte lelkét. A menetoszlop bevette magát a hegyek közé. A terep gyakorlatilag járhatatlan volt, de menni, botorkálni kellett. Aztán végre-valahára a nap lebukott, és a százados pihenőt rendelt el. Az emberek teleítették magukat a közeli patakból, s a sziklák közt szétszóródva mély álomba zuhantak.

Mike nem engedhette meg magának ezt a luxust. Nem tudhatta, mikor bukkannak fel az üldözői, ahogyan azt sem, vannak-e cinkosaik a körülötte hortyogók között. Mindenki gyanús volt. Mindenki! Egy pillanatra sem merte lehunyni a szemét. Minden igyekezete ellenére többször is elszenderült az éjszaka folyamán, de elég volt egy fuvalat, egy apró lombsusogás, és máris felriadt. Hogy ébren tartsa magát, verseket, monológokat, a saját könyveiből kiragadott párbeszédet idézett magának.

Hajnalban a csapat folytatta a céltalan vándorlást. A stukák visszatértek és megtalálták őket. A „sportlövészet” folytatódott, hét menetben a nap folyamán. Hiába takarták el őket szem elől a sziklák és a völgyek, a fejük felett keringő keselyűk elárulták hollétüket. A százados végül megelégtelte a dolgot, és úgy döntött, hogy inkább az éj leple alatt fognak mozogni. A nap hátralevő részét egy kiugró szikla alatt töltötték.

Mike ébren töltötte a délutánt is, így mire eljött az éj, teljesen kikészült. Egy darabig önkívületi állapotban botladozott a többiek után, aztán végleg kidőlt. Két brit vonszolta el a citromfaültetvényig, egy falu közelébe, ahol a nappali órákat végigizzadták.

Déltájban valami csodálatos, földöntúli bódulat fogta el Mike-ot. Látott és hallott, de a hangok mintha távolról jöttek volna. Érzékelt, de nem érzett, és járni tudott anélkül, hogy mozogni érezte volna magát. Míg a többiek aludtak, Mike egy fának dőlve üldögélt, és sarkig tárt szemekkel bámult. A citromfák lombjain átszivárgó napfény fura fénypáasmákat vetített a félhomályba, és ezek a fénysugarak forogni, villogni látszóttak az erőtlen szellő által felkavart hőségben.

Aztán valami más is villant, valahol a fákon túl... Mike pislogott egyet. Igen, mintha a napfény csillant volna meg egy üvegfelületen... Még egyet pislogott, és most már egy férfi körvonala is láttá. Újabb villanás, a férfi két szeme fölött – egy szemüveg! Az alak bejött a fák közé. Alacsony, vézna férfi volt...

3.

– Hová az ördögbe indul? – förmedt rá a százados.

– Vízért – felelte reszelős hangon Mike. – A faluba. Kitikkadtam.

A százados szánakozóan végignézett Mike-on. A fickó nyomorúságos állapotban volt. A gyaloglás sokkal jobban megviselte, mint a többieket, ráadásul nem volt se elemózsiája, se kulacsa. Talán jobb is lesz, ha bemegy a faluba, és kerít magának egy kis enni- meg innivalót, hogy erőre kapjon. Különben nekik kell tovább cipelniük, ami jelentősen lelassítaná a csapatot.

– Rendben. De egy óra múlva legyen itt. Mike az ösvény felé lendült.

– Katona! – szólt utána az ausztrál.

– Igen?

– Ha visszatért, aludjon egyet!

– Aludni? – motyogta Mike. – Nem álhatók... Nem lehet... Nem fogják hagyni, hogy aludjak...

A százados döbbenetesen nézett az ösvényen dülöngélő katona után. Fura egy fickó, gondolta.

Mike egy poros tér közepén találta magát. Fél percig se álldogált ott, a környező parasztházakból előzőnlő falusiak körbefogták, és ahányan voltak – mintegy félszázán, jobbára nők és gyerekek –, egyszerre kezdtek el beszélni neki. Sokan a kezét is megszorongatták, mások barátságosan a hátára csaptak, sőt néhány nő meg is csókolta. Többen sírva fakadtak.

Miért sírnak nekem? Hát nem tudják, hogy a britek kikaptak? Hogy a megmentőik képtelenek megmenteni őket? Láthatják, milyen szerencsétlen vagyok. Mit várnak tőlem?

Elfogadta a kecskebőr kulacsot egy paraszttól, és teleitta magát édes artézi vízzel. A többi a fejére locsolta, és boldogan nevetett, mert úgy érezte, hogy a hús víz elmosta a kimerültségét, és az életkedvét is visszahozta.

Egy nő egy szelet kenyeret nyomott a kezébe, egy másik pedig egy darab

kecskesajtot. Mohón beleharapott a kenyérbe, és tele szájjal, hálásan bólintott. A falusiak a vállára akasztottak egy másik kulacsot, Mike pedig zsebre rakta a kenyeret meg a sajtot, és megszorongatta a kezüket, csókot nyomott az arcukra. A repülő olyan váratlanul, olyan gyorsan csapott le, hogy senki nem vette észre. Mire felnéztek, a géppuskái már végigszántották a teret.

Az emberek szétrebbentek, csak egy négyévesforma kislány maradt ott, a vérében fekve. Göndör, koromfekete haja volt, és egy rongybabát ölelt.

- Lynn - suttogta Mike a kislánya nevét. Az erő és a jókedv illúziója szertefoszlott. - Lynn...

A falusiak visszaóvakodtak a térre, de Mike képtelen volt a szemükbe nézni. Hátat fordított nekik, és elrohant a citromfák felé.

- Hé, katona! Magáért jöttem!

Mike hátraperdült. Egy palesztin őrmester bukkant elő a fák közül.

- A százados küldött magáért. Továbbmegyünk. -A repülő... megölte a kislányt...

- Azt mondtam, továbbmegyünk.

-Tovább? De... de hát még nappal van. A repülők kiszúrnak minket...

- Uj parancs, most érkezett rádió. Úgyhogy szedje a lábát.

- A férfi - suttogta Mike. - A törpe, aki szarukeretes szemüveget visel.

- Nincs itt semmiféle törpe - tiltakozott az őrmester.

- De igen... láttam. Felém jött a fák között. Az őrmester összeráncolta a homlokát. -Jól van, ember? Jöjjön, hadd segítsek.

- Igen - dűnnyögte Mike, és elterült a porban.

A palesztin felvakarta, és visszatámogatta a többiek közé. Az ausztrál százados nem örült a viszontlátásnak. Már azt hitte, eggyel kevesebb gond nyomja a vállát.

- Ez a mi formánk - jegyezte meg keserűen az őrmesternek.

- Rajta tartom a szemem, uram - ígérte a palesztin.

- Láttam jönni a fák között... - motyogta Mike.

- Nyugalom, komám. Nyugalom.

A palesztin, adott szavához hűen, nem tágitott Mike mellől. Eleinte bátorító szavakkal, majd nyers taszításokkal segítette, s amikor Mike kidőlt, két emberével vonszoltatta tovább.

A negyedik nap reggelén aztán végre elérték a tengerpartot, ahová rendelték őket. A partot szegélyező erdőben táboroztak le. Egy néhány száz főt számláló csapat már megelőzte őket, így volt kitől információt szerezni.

Rejtekhelyükről jó kilátás nyílt a közeli Nauplionra - vagyis arra, ami még megmaradt belőle. Az egykori köztársaság fővárosát, az Argoliszi-öbölre néző festői erődjével egykor Argolisz Gibraltárjaként tartották számon. Az azonban egy másik kor volt és egy másik háború. Nauplion büszke falai most mit sem értek. Porig rombolták őket az égből támadó vasmadarak.

A csapat szétszóródott, és az emberek fáradtan lerogytak a földre. Mike összekaparta minden maradék erejét, és félrevonszolta magát a társaságtól egy sűrű bozótba. Betakaródzott ágakkal, és behunyta a szemét. Most már az se érdekelt, ha elkapják. Csak egyet akart: aludni.

Mire felébredt, már alkonyodott. Felkönyökölt és leseperte magáról az ágakat.

Még életben volt. A jelek szerint senki nem szúrta le, és a boríték is ott lapult a zsebében. Ásított egy hatalmasat, és jólesően kinyújtózkodott. Minden porcikája fájt, de a feje végre kitisztult.

Óvatosan meglazította a bakancsa fűzőjét, és lefejtette sajtó lábáról a lábbelit. Már negyedik napja rajta volt - ilyen se fordult még elő vele. Lehúzta a zokniját, és szemügyre vette a lábát. Csupa víz- meg vérhólyag volt mindkettő. Míg a lába szellőzött, meghúzta a kecskebőr kulacsot és megpaskolta egy kis vízzel az arcát, aztán evett a kenyérből meg a sajtból. Végül óvatosan visszahúzta a zoknit és a bakancsot, s kilesett a bokrok mögül.

Sehol senki. Mike gyorsan felszedelőzködött, és elindult a part irányába. Az erdő széléhez érve megállt, mert hangokat hallott. Vidám kiabálást és éneklést. Ez csakis jót jelenthetett. Közelebb merészkedett, és egy fa fedezékéből végigpásztázta a partot. Tele volt brit katonákkal. Úgy tűnt, ez a randevú napja az egymástól szétszakadt egységek számára. Amint tekintete a tengerre siklott, a jókedv okára is fény derült: az alkonyi nap fényében csillogó vízen, az öblön túl, egy hajó horgonyzott. A hajóról fényjeleket adtak le a parton várakozóknak. Mike elkapott néhány szófoszlányt a katonák izgatott társalgásából:

- Egy Prince Line gőzös... nyolcezer tonnás...

- A Slamat...

- Amint besötétedik, felvesznek minket.

- Én megmondtam, hogy a haditengerészet nem fog cserbenhagyni minket!

Mike behunyta a szemét, és megkönnyebbülten felsóhajtott. Hála az égnek... Hála az égnek. Visszahúzódott a fák közé, keresett magának egy rejtekhelyet, és letelepedett. Nem akart kockáztatni. Lehettek vagy ezren a parton, Mosley és a törpe észrevétlenül elvegyülhetett közöttük.

A nap karimáját elnyelte a tenger.

Mike tudta, hogy nagyon elővigyázatosnak kell lennie, de tele volt bizakodással. Fel fog jutni arra a hajóra, döntötte el, ha törik, ha szakad. Mosley és a törpe a csónakokat fogják figyelni, így kénytelen lesz kiúszni egy darabig. Ez nem okozott gondot, mert jó úszó volt, és bízott benne, hogy ha biztonságos távolságra került a parttól, akkor fel tudja vetetni magát egy csónakra. Ha végre feljutott a hajóra, megkeresi a kapitányt, és mindent elmond neki.

A kálváriája hamarosan véget ér...

A gondolatra, hogy nemsokára magához ölelheti a gyerekeit, olyan örömteli izgalom fogta el, hogy sírni tudott volna. De másra is jólesett gondolni. Például egy borotválásra és egy samponos hajmosásra Kastrup borbélyüzletében. Vagy egy kiadós ebédre az Amilio's-ban. És a városra. A látványra, amit San Francisco és ígéző dombjai a Top of the Markról nyújtanak. Órákig el tudott üldögélni a Mark Hopkins Hotel tetején egy pohár hűsítő koktéllal mellett.

A Kifissziában hagyott ruháit és egyéb dolgait nem sajnálta - az utazási biztosítása fedezte őket. De a pipái... Nos, végül is ezek se pótolhatatlanok. Csak talál majd néhány Barlingot és Petersent Londonban.

Koromsötét lett.

Mike, nagy ívben elkerülve a briteket, a vízparthoz osont, és lehasalt a homokban. Jó száz méterre volt a többiektől. Nem láthatták, és ugyanígy ő se látott sokat, ellenben mindent tisztán hallott.

Levetkőzött, és kiürítette a dohányzacskóját. A zacskó vízhatlan volt.

Megkereste a borítékot, az útlevelet és a pénzét, s átrakta őket a dohányzacskóba. Jól bekötözte a száját, a nyakába kötötte, és várt. A csónakok bármikor itt lehetnek.

Eltelt egy óra.

A parton várakozók lelkesedése lassan lelohadt, és átvette helyét a nyugtalanság. Egy újabb óra elteltével az izgatott társalgás gyanakvó mormogássá halkult, majd lassan suttogássá gyengült.

Reflektorfény hasított bele az éjszakába.

A suttogás morajlássá, majd kiabálássá erősödött.

- A hajó megfeneklett egy homokzátonyon!

- Mozdulj, hogy a fene vinne el! Mozdulj!

Ahogy az órák teltek, úgy fogyatkozott Mike és az emberek reménye. Nyilvánvalóvá vált, hogy a hajónak, még ha a dagály ki is szabadítja, nem lesz ideje felvenni ezer embert napkelte előtt.

Mike visszahúzódott az erdőbe. Dühösen levágta a zacskót, és visszavette a brit egyenruhát. Ebből elég volt. Nem várhatott tovább, mert a pirkadat már csak egy félórára volt. Tennie kellett valamit, amíg még tehetett, mert világos volt számára, hogy míg a világ, nem nyerhet egérutat Mosley és a törpe elől. Még nem tudta, mit kezdjen, de egyvalamiben biztos volt: elég az önsajnálattól. A sírás nem old meg semmit.

Azon tűnődött, milyen esélyei lennének, ha visszatérne Athénba. Valószínűnek tartotta, vagy inkább remélte, hogy ott már nem keresik. Amennyire tudta, a görög hadsereg még Athéntól északra van. Ha eljutna észrevétlenül Nauplionig, és ott szerezne magának valami ruhát a brit göncök helyett, akkor két-három nap alatt eljuthatna Athénba. Az emberek barátságosak voltak; biztos volt benne, hogy segítenének. Rózsaszín hasadás futott végig az égbolt alján.

- Gyerünk, fiúk, be a fák közé!

A katonák orrukat lógatva visszatértek az erdőbe. Csendben baktattak át a parton. Már beszélgetni se volt kedvük.

Mike egy szikla mögé húzódott előlük. Mielőtt elbújt volna, egy pillanatra megállt, hogy a felkelő nap fényében még egyszer, utoljára szemügyre vegye a hajót. A Slamat mozdulatlanul ült a vízen. Olyan esetlennek, olyan kiszolgáltatottnak tűnt, mint egy hátára fordított teknős. A legénység kétségbeesett evezőcsapásokkal a part felé menekült a mentőcsónakokban; a hegyek

felől erősödő motorzúgás hallatszott.

Néhány perccel később a stukák szétbombázták a hajót.

Nem sokkal ezután az ausztrál százados és a palesztin őrmester ballagott el Mike rejtekhelye mellett.

- Tud a legújabb fejleményekről, őrmester? - hallotta Mike az ausztrál hangját.

- Nem, uram. Mi történt?

- A németek bevonultak Athénba.

10,

Mike úgy érezte, mintha az egész világ összeomlott volna körülötte. Sírnivaló volt az egész világ. Ez nem az ő háborúja! Az Államoknak, és ezáltal neki is, semmi köze ehhez az egész európai mizériához. Miért nem hagyják hát békén?

Az erdőből néhány száz méterre lévő földúton - a százados és az őrmester tehát nem véletlenül igyekezett erre - egy huszonöt-harminc teherautót számláló brit konvoj tűnt fel. A százados jelt adott, s a katonák kiözönlöttek az erdőből, és felkapaszkodtak a járművekre. Nem kellett biztatni őket.

Mike-nak döntenie kellett, mégpedig gyorsan. Menjen vagy maradjon? Ha megy, bármikor belefuthat Mosleyba vagy a törpébe. És ha marad? Azzal mit ér el? Mire Athénba ér, a németek berendezkednek a városban. A nagykövetséget nem zárhatják el a külvilágtól, mert az Államokkal nem állnak hadban, de figyeltetni fogják a nap huszonnégy órájában. Az amerikaiakat szintúgy...

Mike a konvojt nézte. Az eleje már mozgásban volt...

Nincs más választása, mint velük tartani, és remélni, hogy egy darabig még ki tudja játszani az üldözőit. És hogy a németek nem fogják lebombázni a konvojt. Átvágott a fák között oda, ahol az út keresztezte az erdőt. Egy fa mögé rejtőzve hagyta, hogy a konvoj java elhaladjon előtte, s amikor már csak egyetlen teherautó volt hátra, kilépett eléje az útra, és leintette. A jármű lassított, Mike pedig mögéje került, és hagyta, hogy a segítő kezek felhúzzák a platóra.

Odafent gyorsan körülpislantott. Se Mosleyt, se a törpét nem látta.

Pillanatnyilag biztonságban volt.

A nauplion-i kereszteződésnél a konvoj egy nagyobb oszlophoz csatlakozott. Ez utóbbi a Thermopülai szoros védő briteket menekítette. Amikor a görög hadsereg jelentős része Albániában rekedt, a németek által átkarolt britek kénytelenek voltak feladni a pozíciójukat, és Athéntól délre húzódtak. Ádázul küzdöttek a szárazföldi és légi fölényben lévő betolakodók ellen, de nem volt esélyük. A brit hadosztályok visszavonultak a Peloponnészoszra, egy kisebb, feláldozható háttérrel zárva le a Korinthuszi-csatornát, hogy a királyi hadiflottának, valamint a brit és a görög kereskedelmi flottának időt adjanak az ötvenezernyi, csapdába került katona kimenekítésére. A művelet éjjel-nappal folyt, makacs elszántsággal. Sok hajó a Slamat sorsára jutott; másoknak sikerült eljuttatniuk utasaikat Krétára vagy Líbiába.

Az a hír járta, hogy a görög király is elmenekült az egyik hajóval... és hogy a miniszterelnök öngyilkos lett... hogy a britek tengeri csatát nyertek az olaszokkal szemben... hogy a görög hadsereg nagyobbik részét bekerítették Albániában... És a legizgalmasabb: a brit katonák többségét már sikerült kimenteni. Még volt remény!

Az időközben több kilométeresre nőtt karaván letért a főútról, és életveszélyes hegyi mellékutakon zötyögött tovább a parancsnokság által kijelölt partszakasz irányába. A zsúfolásig telt teherautók vízmosságokon keltek át, meredek emelkedőkön vánszorogtak fel, szakadékok szélén egyensúlyoztak. A por és a hőség elviselhetetlen volt.

Egy ilyen teherautó hátuljában, élete egyik legsötétebb órájában, Mike Morrison amerikai regényíró azon törte a fejét, hogy voltaképpen miért is menekül. Azt már sejtette, hogy kik elől, de hogy miért, azt még mindig nem tudta. Ha felbontotta volna a borítékot, annak tartalma talán megmagyarázott volna egyet s mást - de nem mindent. Mert ebből még mindig nem derült volna ki, hogy miért éppen őt jelölte ki a sors. Hiszen ez nem az ő háborúja!

De vajon a vele szemben kuporgó katona mennyire érezte magáénak a háborút? Az új-zélandi, akit a birkái mellől rángattak ide. O nem ugyanúgy azon tűnődött, hogy mit keres itt, a világ másik felén? És vajon mennyire érezhette magáénak a háborút a fiatal angol, aki a kávéban áthajolva sárga epét hányt? Vagy a melák arab, aki egykedvűen az angol derékszíját markolta, hogy ne essen ki?

Vajon mit gondolhatott a háborúról a kislány, aki a babáját ölelve feküdt a falu főterén? Ez talán az ő háborúja lett volna?

Mike egyre kevésbé sajnálta magát.

Sötétség borította be a hegyeket. Ha a görög istenek nem hagyták volna el már régen ezt a földet, azt hihették volna a hegycsúcsokról alánézve, hogy zarándokok fáklyásmenete kanyarog a lábaik alatt. És valóban, kész kálvária volt ez az út. Sokan lelték itt halálukat a hajtűkanyárokkal koronázott szakadékok mélyén. Legalább száz teherautó adta be a kulcsot az istentelen tereptől kifulladásra, és ezeknek az utasait tovább kellett szállítani. Az emberek fűrtőkben lógtak a

járművek oldaláról, de a menet rendületlenül haladt tovább.

Napkelte!

A Meszini-öböl vize csillant meg a reggeli fényben. A konvoj legurult a hegyről, és megállt Kalámai városának a határában. Ez volt a végállomás. Innen már nem volt hová futni.

Mike Morrison megint látta az arcokat - a görög emberek arcát. Porig bombázott házaik előtt álltak, és a katonákat nézték. Kérdőn, rémülten. Aztán egyszer csak mindenki eltűnt. Szó szerint a föld nyelte el őket: romos házak pincéjébe húzódtak vissza a szárazföld felől közeledő zümmögés elől.

A csapatok a közeli citromfaültetvényen kerestek fedezéket, de a stukák elől nem lehetett elbújni. A zuhanóbombázók órákon át lőtték és bombázták őket, módszeresen végigszórva a liget minden egyes négyzetméterét. Ahogy a világ lángra lobbant körülötte, úgy lángolt fel Mike szívében a gyűlölet. Többé már nem mondhatta, hogy semmi köze ehhez a háborúhoz.

Már dél volt, de a légítámadás még mindig tartott.

Egy tizedes kúszott Mike mellé.

- Gyere, pajtás - intett neki a férfi. - Segítségre van szükségünk. Egy ellátmánnyal megrakott teherautó

Kalámaiban rekedt.

Mike a tizedes után kúszott. Lázasan dolgozó, kimerült orvosok és szanitécek mellett haladtak el. Rengeteg volt a sebesült, és egyre több a halott. A tizedesnek ennek ellenére sikerült összeszednie vagy tíz embert.

- Mi lesz az evakuálással?

- Azt hallottam, hogy csak holnap éjszaka tudnak hajókat küldeni.

- És a fritzek?

- A hátvédünk még tartja a frontot Korinthosznál. Kiküzdötték magukat az ültetvény széléig, ahol egy

teherautó várta őket. Az emberek felugráltak a platóra, és a jármű már vágtatott is velük Kalámaiba. Alig gurultak be a főtérré, három stuka máris kiszúrta őket. A társaság hanyatt-homlok elhagyta a gépkocsit. A következő pillanatban a szállító jármű már lángokban állt.

Mike felpattant, és rohant, hogy fedezékbe vesse magát. Valamiben megbotlott, és elterült. Egy ló lába gáncsolta el, és most ott feküdt, szemben a halott állattal. A látvány, az állat élettelen, mégis vádló tekintete annyira megdöbbentette, hogy hosszú másodpercekig nem mozdult. Csak feküdt delejezetten, és a kihunytt szempárt nézte. Mintha a ló szomorúan azt mondta volna: „Én se akartam ezt a háborút.” Mike elhátrált tőle, és a közeli pincelejárathoz rohant. A lépcsőnél lassított, de ebben a pillanatban bomba robbant a tér közepén, és a légnyomás bevágta a pincébe.

Amint a szeme hozzászokott a félhomályhoz, egy öregembert és három nőt pillantott meg. Ez utóbbiak egyike egy ordító csecsemőt szorongatott. Az anya az emlőjével próbálta vigasztalni a kicsit, de az minden egyes robbanással egyre jobban ordított. Az öregember időnként keresztet vetett, és hangosan imádkozott. Az egyik nő felüvöltött, és hisztérikusan zokogni kezdett. Mike elfordította a tekintetét.

Három órával később a repülőgépek eltávolodtak. Mike kibotorkált a szürkületbe. Bármerre nézett, csak füstölgő romokat és krátereket látott. A döglött ló még mindig a tér közepén hevert.

Mike a citromliget felé indult. Az úton egy teherautó felvette, és kivitte a parttól másfél kilométerre lévő erdőbe. Itt gyülekeztek az expedíciós hadtest túlélői.

Az éjszaka zuhogó esőt hozott magával, de ez már senkit nem érdekelt. Mike ledőlt a sárba, és behunyta a szemét. Már semmi nem tudta érdekelni. Se a maradék kenyér és kecskesajt, se az üldözői, se az eső. Semmi...

Egy perc múlva már aludt.

//,

Mike arra ébredt, hogy a meleg reggeli napfény ko-pogósra szárította. Felült, kivakarta a sarat a szeméből és a szájából, s szétnézett. A többiek már talpon voltak, a közeli dombok felé trappoltak, hogy elrejtőzzenek a német repülőek elől. Mike felkászálódott, és utánuk ment. Az egyik domb oldalában megállt néhány szimpatikus brit közelében, és egy kölcsönként ásóval fedezéket ásott magának.

Az üregből jó kilátás nyílt az öböl végtelen vizére és a város külső övezetének olaj- és citromfaligeteire. A fák eltakarták a romokat, zöld tengert alkotva az öböl kék vizéig. Milyen békés látványt nyújtott innen fentről! Még a Kalámai felett repkedő gépek is ártalmatlan muslicáknak tűntek.

Mike előszedte az ételét. A kenyeret átáztatta a sárié, de a sajt még ehető volt. Mike elmajszolta, és leöblítette a maradék vízzel.

Miután az éhségét csillapította, tovább nézelődött. Csodálatos, és egyben hátborzongató volt. A látvány lenyűgözte, de nem tudta feledtetni vele, hogy a fák és a dombok valójában mit takarnak. A romokról óhatatlanul a döglött ló és a babáját szorongató kislány jutott eszébe. Ugyanaz a furcsa érzés fogta el, mint olyankor, ha a Twin Peaksről lenézett San Franciscóra...

A szomszédos fedezék mellett heverésző katona megkínálta egy cigarettaacsonkkal. Mike megköszönte, és idegesen elpöfékelte.

- Azt hallottam, hogy a németek hidat vertek Korin-thosznál -jegyezte meg a szomszédja. - Ez azt jelenti, hogy a XII. német hadtest már Dél-Görögországban van. Hacsak a hátvédünk nem visz véghez valami csodát, ma éjjel ki kell menteniük minket, különben végünk.

Mike lefeküdt a gödör aljára, és a kék égboltot bámulva a döglött lóra gondolt. Meg az egész fantasztikus kalandra. Keze akaratlanul a zubbony zsebébe siklott.

Kivette a borítékot, és maga elé tartotta. Tűnődve elolvasta a címezést: „Sir Thomas Whitley, 12 Beau-champ Place, London S.W. 3. Saját kezébe.”

Eljátszadozott a levéllel pár pillanatig, aztán a gondolattal is eljátszott. Nagy volt a kísértés, s emellett úgy érezte, joga van végre megtudni, miért a kálvária.

Feltépte a borítékot, és remegő kézzel belenyúlt. Egyetlen, összehajtogatott papírt talált benne. Felült, és izgatottan széthajtotta a lapot.

Egy neveket és városokat tartalmazó lista volt rajta, Sztergiou precíz kézírásával. A túloldal üres volt.

Végignézte a neveket. Nem görög személyek nevei voltak - vagy ha mégis, akkor ez valamiféle kód volt. Csalódott volt. Ekkora felhajtás után minimum egy titkos képletre számított.

Másodszor is elolvasta a névsort:

Jon Petersen, Johannesburg, S.A,

Lorrie Daniels, Sydney

Elmer Jackson, Montreal

Sarah Moonstone, Montreal

Adam Piper, Montreal

Dávid Main, Christchurch, N.Z.

És így tovább. Nevek és városok. Mike égett a kíváncsiságtól. Kik lehetnek ezek az emberek, és mire szolgált a lista? Minél tovább törte a fejét, annál idegesebb lett. Nem tudhatta, mire megy ki a játék, de egyvalami biztos volt: mind a németek, mind a britek meg akarják kaparintani a névsort, és bármire képesek, hogy megelőzzék a másikat. Amíg nála van, addig nem lehet biztonságban. És mi lenne, ha nem volna nála? Akkor talán lenne némi esélye, még ha el is kapják a németek. Addig meg akár meg is tanulhatná a neveket. Van rá ideje bőven...

Nem!, gondolta meg magát. Inkább őrizni fogom a névsort, amíg csak lehet, és ha a helyzet úgy hozza, megsemmisítem. Ha megtanulom a neveket, azzal elkötelezem magam az ügy mellett.

De ha a lista megsemmisül, akkor a britek sose fogják megtudni, ki szerepelt rajta.

Mike visszafeküdt és behunyta a szemét, de a lista nem hagyta nyugodni. A nevek újra és újra felbukkan-

tak lelki szemei előtt. Jon Petersen... Lorrie Daniels... Elmer Jackson.

Megadóan sóhajtott, és megint felült. Megtanulta a neveket és a városokat, aztán széttépte a lapot, és a szélre bízta a darabjait.

A délután baj nélkül elmúlt, és mire bealkonyodott, a stukák elhagyták a környéket. Hogy még gyanúsabban jól menjenek a dolgok, apró fekete pöttyök

bukkantak fel a láthatáron. Hajók!

A katonák előbújtak a vackaikból. Ezúttal nem volt éljenzés, sem éneklés - csak ima. De hiába imádkoztak, nem találtak meghallgatásra: tíz perc se telt bele, német csapatszállító repülőek tűntek fel az égen, és apró gombokat kezdtek potyogtatni magukból.

- Ejtőernyősök! - kiáltott fel valaki. - El akarnak vágni minket a parttól!

- Mindenki, akinek fegyvere van, utánam! - ordította egy tiszt. - A többiek le a partra!

- Gyerünk, emberek, akinek van fegyvere, az ide!

- Rajta, fiúk, adjunk az átkozott fritzeknek!

A fedezékekből feldühített méhekként rajzottak elő a katonák. Először egyesével, aztán párosával, tucatjával, százával rohantak le Kalámaiba. Feldühített, vért szomjazó férfiak gépfegyverekkel, puskákkal, pisztolyokkal, vagy éppen egy szál késsel felfegyverezve.

A németeknek nem volt más választásuk, mint meghátrálni vak gyűlöletük elől. De túlerőben voltak, így nem lehetett kétséges, hogy kié lesz a győzelem. Lépésről lépésre visszaverték a briteket, kiszorítva őket a tengerpartra. A harc még sötétedéskor is tartott, de a britek csatát már nem, csak időt nyerhettek vele. A hajók közben befutottak az öbölbe, de a parton olyan nagy tömeg gyűlt össze, hogy mozdulni se lehetett. Mike megpróbált utat törni magának. Minél közelebb akart lenni a vízhez, amikor megjönnek a csónakok, és minél messzebb akart lenni a közeledő csatazajtól. Néhány ezer sorstársa hasonló okokból könyökölt és taposott. Mike egyre mélyebbre és mélyebbre fúrta magát a káoszba, jobbra és balra taszítva magát az útjában állókat, mignem a tömeg ereje térdre kényszerítette. Öveket, zubbonyokat markolva álló helyzetbe húzódkodott, és még elszántabban törte magának az utat: ököllel, lábbal, könyökkel. Egy újabb kar- és lábgyomolyag a földre húzta, és maga alá temette. Lehetek rajta vagy húszan, de a kétségbeesés ereje innen is kiszabadította. Harapva és karmolva kiverekedte magát a vízhez, és lerogyott a homokba. Az egyenruhája cafatokban lógott, az arca vérzett, a keze kétszeresére dagadt.

Hirtelen csend lett.

Egy brit ezredes állt ki a vízbe az emberek elé.

- Hadifoglyok vagyunk - közölte megrendülten.

A remény meghalt.

Két szó lüktetett ezer és ezer katona fejében. Hadifoglyok vagyunk...

hadifoglyok vagyunk... hadifoglyok vagyunk...

Mike Morrison magába roskadva ült a tábortűz mellett. Melege volt, mégis reszketett. Még soha nem érzett ilyen félelmet. Még akkor sem, amikor a robogó vonat oldalán lógott. Akkor leugorhatott volna - most semmit nem tehetett. Ki volt szolgáltatva azoknak, akik a névsor miatt üldözték, és tudta, nem fognak késlekedni. Kiszűrlik, és beviszik egy kínzókamrába, ahol addig ütik, rúgják és locsolják majd, míg fel nem sorolja nekik a neveket. Tudta, hogy meg fogja tenni. Bátor szeretett volna lenni. Hős. De nem volt az.

Ugyanakkor áruló sem volt. Megfordult ugyan a fejében, hogy önként jelentkezhetne, és megválthatná a szabadságát a névsorral, de képtelen volt rászánni magát. Még ha tényleg el is engedték volna, amire azért nem mert volna mérget venni, hogyan tudna a tükörbe nézni? És mit mondott volna a gyerekeinek, ha megkérdezik tőle, hogyan menekült meg? Nem, erre képtelen volt.

Elhúzódott a tábortűz mellől. Egyedül akart lenni a gondolataival.

Míg a hajnalra várt, élete boldog pillanataival próbálta vigasztalni magát. Mert voltak ilyenek. Behunyta a szemét, és megpróbálta felidézni őket... Az első találkozás Ellie-vel... A első gól, amit a Cal' focicsapatának szerzett... Az első alkalom, amikor a karjaiban tarthatta újszülött gyermekét... Az első regénye a könyvesbolt kirakatában... Igen. Voltak szép időszakok.

Mire a nap legyőzte a sötétséget, Mike is felülkerekedett a félelmén. A múltját nem ragadhatta el tőle senki - a jövője pedig? Ki láthatja a jövőt? És ki tudhatja, mi miért rendeltetett? Hiszen nemcsak otthon várják...

Az erdő széléről egy szőke új-zélandi figyelte a magányosan üldögélő amerikai.

A nap elrugaskodott az ég partjától.

A szőke férfi kilépett a fák közül, és Mike mögé osont. Mike megérezte a jelenlétét. Nem látta, hogy

ki az, de csak egyvalaki állhatott ilyen magabiztosan, ilyen néma cinizmussal a háta mögött. Hátrafordult, és közönyösen Jack Mosley szemébe nézett.

-Jól van, Morrison. Álljon fel... csak semmi feltűnés. Induljon az erdő felé.

Mike közönyösen bement a fák közé. Amikor már senki nem láthatta őket, Mosley elővett egy pisztolyt, és Mike-ra fogta. Szikár arcán gúnyos mosoly terült szét.

- Elismerésem. Egészen meggyőzően alakította a ré szeget. Sikerült hülyét csinálnia mindannyiunkból.

Mike nem válaszolt. Az alkalomra várt, hogy ugorhasson. A pillanatra, amikor Mosley figyelme ellankad. Gyűlölte ezt az embert.

- Bizonyára érdekli, hogy miután tegnap este feladtuk magunkat, sikerült elérnem telefonon a mi közös athéni barátunkat, Konrád Heilsert. Magánkívül volt az örömtől, amikor megtudta, hogy maga még mindig ennek a kies országnak a vendége.

- Ha meg akar ölni, akkor essünk túl rajta mielőbb - morogta Mike.

- Megölni magát? Egek, dehogy! Amikor Herr Heilser már annyira várja Athénban? A helyzet az, hogy maga tud valamit, amit mi is szeretnénk tudni.

- Mit fognak tenni velem?

- Tenni? Ez magától függ, öregem. Tudja, sosem értettem egyet Konrád módszereivel, de el kell ismernem, roppant hatásosak. De ha már így összefutottunk, Morrison, nem adná meg nekem annak a kitűnő dohánynak a nevét, amivel megkínált? Feltétlenül hozatni fogok Amerikából.

- Szemét náci! - vetette oda Mike.

- Sajnálattal állapítom meg, hogy maga nem tud veszíteni, Morrison - vont vállat Mosley. - Tudja, hogy van ez ebben a szakmában. Egyszer fent, egyszer lent.

- Rohadt náci - felelte Mike.

- Inkább tartsa meg a bókjait Herr Heilsernek, ha javasolhatom - vigyorodott el Mosley.

Pisztolylövés csattant.

Mosley csodálkozva Mike-ra nézett. Ez pontosan az volt, amiről azt hitte, hogy csak mással történhet meg. Az, hogy akarata ellenére kiforduljon a pisztoly a kezéből. Hogy térdéből kimenjen az erő, és a lába cserbenhagyja. Hogy megperdüljön körülötte a világ, és ez a tompa, lüktető fájdalom a földre kényszerítse. S a félhomály... a sötétség...

11

Mike tátott szájjal, bámulta a lába előtt rángatózó férfit. Jack Mosley rúgott néhányat, aztán kimúlt. Mike szívesebben asszociált volna a „megdöglött” szóra, de ezt sértőnek érezte a lóra nézve. Szóval Mosley kimúlt. Mike-nak örülnie kellett volna, de az elmúlt napok eseményei óvatosságra tanították. Egy férfi lépett elő az egyik közeli fa mögül. Füstölgő pisztoly volt a kezében, és szemüveget viselt.

Szarukeretes szemüveget! Mike-nak meg kellett volna rémülnie, de nem volt hozzá lelkiereje.

A törpe leguggolt a halott mellé, átkutatta a zsebeit, aztán begurította a bozótba. A pisztolyt felvette a földről, és Mike kezébe nyomta.

- Ezt rejtse a zubbonya alá.

Mike nem mozdult.

- Gyerünk, ember, szedje össze magát. Vissza kell mennünk a többiek közé! - Azzal megragadta Mike karját, és kivezette az erdőből.

A parton már kupacokba voltak gyűjtve a fegyverek. Az emberek törődötten várták, hogy a németek értük jöjjenek. Mike lehuppant a homokba.

- Szerencsénk volt - dünnyögte a törpe. - Senki nem hallotta a lövést.

Mike a férfira nézett. Nem tudta, mit gondoljon róla. Ebben a pillanatban még a saját anyjában se bízott volna.

Az emberke letelepedett melléje, és suttogva közölte:

- A nevem Soutar. Howe-Wilken őrnagy, isten nyu gosztalja, a társam volt.

Mike megpróbálta felfogni a férfi szavait. Elég nehéz volt azok után, hogy napok óta menekült előle, abban a hitben, hogy Jack Mosley cinkosa. Talán ezt az erdei jelenetet is csak megrendezték. Vagy mégsem? Nem, ez nem volt valószínű. A törpe tényleg lelőtte Mosleyt. Láta, hogy vér szivárog a szájából.

- Morrison, nincs idő tétovázni. Meg kell beszélnünk, hogyan tovább.

Mike konokul hallgatott.

- Látja ott azt az utat? Perceken belül német katonák fognak megjelenni rajta. Már felállították a hadifogolytábort Korinthoszbán. Jól van, akkor hallgasson. Ha úgy gondolja, hogy ez segít... De biztosíthatom, hogy

egy-két nap, és Heilser meg fogja találni. És ne higgye, hogy ő tűrni fogja a hallgatását. Nézze, Morrison, a németek már száznál is több falut felégettek. Úgy öldökszik az embereket, ahogy maga a legyeket csapkodja a konyhában. Ha rájönnek, hogy a katonáink többsége palesztinai zsidó, nagyon el fog durvulni a helyzet. Soutar rágyújtott egy cigarettára.

- Ne legyen ostoba. Ha én is a németeknek dolgoz nék, mint Mosley, nem kellene itt udvarolnom magá nak. Átadnám Heilsernek, és ő kiszedné magából, amit akar.

Ebben volt valami.

- Rendben - sóhajtott. - Valóban Morrisonnak hívnak. Amerikai állampolgár vagyok, akaratomon kívül keveredtem ebbe a históriába, és szeretnék mielőbb kilábalni belőle.

- Attól tartok, ez nem lesz ilyen könnyű - felelte kárörvendő vigyorral Soutar.

-Jobb lesz, ha szembenéz a ténnyel: nyakig benne van.

- De miért? - fakadt ki Mike. - Miért?

-Jó kérdés. Tudja, Morrison, vannak helyzetek, amikor nem mi alakítjuk a sorsunkat, hanem az formál minket.

Soutarnak igaza volt. Vannak idők, amikor a legtöbb, amit az ember tehet, az az, hogy elfogadja a dolgokat, és megpróbál együtt élni velük. Ilyen volt Ellie halála is. El kellett fogadnia, bele kellett törődnie. Hiába küzdött ellene, a történeteken ez mit sem változtatott. Ellie halálát nem lehetett meg nem történtté tenni. Ahogy a német agressziót sem.

- Oké - motyogta Mike. - Benne vagyok. Nyakig...

- Nos, akkor ideje beavatnom - bólintott Soutar, és ízes skót akcentussal mesélni kezdett.

Amikor a német hadsereg lerohanta Görögországot és Jugoszláviát, Howe-Wilken és Soutart Athénba küldték a Sztergiou-listáért. Az első pillanattól fogva sejtették, hogy az ellenség a nyomukban van. Ez később be is bizonyosodott, és az áruló kilétére is fény derült: egy görög hivatalnok, bizonyos Zervosz adta el az információt a németeknek.

Mivel Sztergiou megfigyelés alatt állt, Soutar és Howe-Wilken nem vehette magához a listát. így lett Mike a „postás”. Hogy eltereljék róla a figyelmet, a brit ügynökök megpróbálták tévútra terelni a németeket. Howe-Wilken felkereste Sztergiout, Soutar pedig kiment a reptérre repülőgépet szerezni. Mivel tudta, hogy követik, egész nap fel-alá koslatott Athénban, aztán lerázta az árnyékait, és elindult a társával megbeszélte találkozóhelyre. Miután Howe-Wilken nem jelentkezett, Soutar elment az ügyvéd házához. Katonai kíséretet nem kérhetett, mert már nem volt kitől.

Pár perccel azután érkezett meg, hogy Mike - részegen és halálra rémülten - elmenekült. Howe-Wilken még élt annyi ideig, hogy el tudja motyogni: a lista még mindig Morrisonnál van, és az amerikai remélhetőleg a Tatoi reptérre fog menni. A többi Mike számára is ismerős volt. Soutar elvesztette a nyomát a reptéren azon az estén, de rájött, hogy a vonaton kell lennie. Megtalálta, aztán ismét elvesztette, és egészen mostanáig kereste.

- Hátrányban voltam Mosleyval szemben, mert még soha nem láttam magát, így akár el is mehettünk volna egymás mellett. Aztán Mosley megoldotta a problémát.

Amikor megláttam a vonaton, tudtam, hogy maga is ott lesz. Nem kellett egyebet tennem, mint ráállni Mosleyra.

- Pontosan ki is ez a Mosley?

- Nos, a Mosley csak a féltucatnyi álneve egyike. Oxfordban végzett, de valójában német. Heilser jobb keze volt.

- Ez a Heilser... hajói sejtem, ő valami nagykutya.

- Ah, a Konrád. Eddig kétszer volt dolgom vele. Először Norvégiában, aztán Franciaországban. Veszélyes fickó. Brutális és makacs. Fel fog kutatni minket, még ha meg is kell mozgatnia minden követ és fát Görögországban. Nem lesz egy kéjutazás, Morrison.

- Eddig se volt az... - Mike felnevetett. - Gondolom, magának se. Mindent megtettem, hogy lerázzam magamról.

- Elismerésem, Morrison. Kezdő létére nagyon jól csinálta. Persze még sok mindent meg kell tanulnia. De addig is... megvan a névsor?

- Széttéptem. - Mike rövid hatásszünetet tartott. -De ne aggódjon, előtte bemagoltam. Gyorsan tanulok. Egyébként mire való?

- Nos, ezek után azt hiszem, jogos a kérdés. Fotis Sztergiou, isten nyugosztalja, közismert és köztiszteletben álló ügyvéd volt. Mikor tavaly télen az olaszok lerohanták Görögországot, Sztergiou kapcsolatba lépett több, kulcsfontosságú pozíciót betöltő hivatalnokkal. Azoknak, akik vállalták ezt, az volt a feladatuk, hogy látszólag kollaboránssá váljanak. Tizenheten mentek bele. Mindannyian fontos pozíciót töltenek be, ketten vagy hárman miniszterek. A világ szemében árulók, de valójában nekünk dolgoznak. Arra várnak, hogy felvegyük velük a kapcsolatot. - Soutar elnyomta a cigarettáját, és az elérhetetlen láthatárra szegezte a tekintetét. - Egyikük se tudja, hogy kik a többiek. Mindenki magányosan működik.

- Miért?

- Ha a németek el is kapják valamelyiküket, attól a többiek még tovább folytathatják a munkát. Még mindig marad tizenhat emberünk.

- És azt mondja, hogy a németek szimatot kaptak egy görög áruló révén?

- Igen. Zervosznak hívják az illetőt. Egy gátlástalan gazember. Még Heilseren is túltesz mohóság dolgában.

Mike elmélázott néhány pillanat erejéig. Az elmúlt napokban megtapasztalhatta a német fegyverek erejét. A Sztergiou-féle névsor ehhez képest olyan hiábavaló gesztusnak tűnt.

- Ez a tizenhét ember... Mit tehetnek ők egy ilyen ellenséggel szemben?

- Hogy mit? - hördült fel Soutar. - Ne legyen naiv, Morrison. Nem egy háború kimenetele múlt a győztes fél titkosszolgálatán. Ezek az emberek olyan titkos anyagokhoz juthatnak hozzá, melyekből mindent megtudhatnak a németekről. Tudni fogják minden egyes ágyú és katona helyét, tudni fogják, mikor indul ki tengerelattjáró a görög kikötőkből és hová tart... Ami tudja, mit jelent, barátom? Azt, hogy egy napon a háború fordulatot vesz! Az információk birtokában a görög ellenállás huszonöt német hadosztályt fog sakkban tartani! Ennyivel kevesebb német fog a nyugati fronton harcolni.

Mike elismerően fütytyentett.

- Azt hiszem, ez mégiscsak fontosabb, mint egy titkos képlet.

- Tessék?

- Nem lényeges. Csak hangosan gondolkodtam.

- Ha eljön a felszabadulás napja, ezt a tizenhét embert tisztázni kell. Nem halhatnak meg árulókként. Pillanatnyilag maga az egyetlen élő ember, aki ismeri a személyazonosságukat. - Soutar váratlanul megszorította Mike karját. - Oda nézzen!

Egy magányos német katona tűnt fel az úton. Leóvakodott a partra a több ezerszeres túlerőben lévő ellenséghez, és megállt előttük.

- A neveket - sürgette Mike-et a skót. - Mondja őket gyorsan!

Mike elvigyorodott.

- Azt várhatja.

- Most nincs időnk erre, hogy a fene vinné el - bosz-szankodott Soutar.

- Remélem, hogy még lesz, és bízom benne, hogy így még jobban fog vigyázni rám, Mr. Soutar.

- Tényleg gyorsan tanul - dűnnögte Soutar. - Később még visszatérünk rá!

A német katona az idegességtől cérnavékony hangon gyülekezőt parancsolt. A megalázott, megkeseredett britek engedelmesen sorokba fejlődtek. Mike és Soutar is elvegyültek a többiek között. Most, hogy végre szövetségesre lelt, Mike sokkal nyugodtabbnak érezte magát.

- Mit fogunk tenni? - kérdezte Mike a skóttól.

- Ha van egy kis szerencsénk, Korinthoszig nem fognak keresni minket. Addig is szabaduljon meg az útlevelétől és mindenféle papírjától, ha egy erre alkalmas helyet lát.

- És mi lesz, ha Korinthoszba értünk?

- Nem fogunk, barátom. Le fogunk ugrani a vonatról.

Mike még igen élénken emlékezett a lába alatt száguldó töltés látványára. Nem örült az ötletnek.

A német erősítést kapott. Az oszlop, szuronyos öröktől körülvéve, Kalámai felé indult.

- Maradjon a közelemben - suttogta Soutar. - Ha mégis elveszítenénk egymást, keresse dr. Harry Tha-ckeryt az Amerikai Régészeti Társaságnál Athénban.

- Dr. Harry Thackery, Amerikai Régészeti Társaság - bólintott Mike.

Soutar a zsebébe csúsztatott egy vaskos drachmaköteget.

Beérték a városba. Kalámai élőhalottjai szétbombázott házaik előtt álltak, és sírva búcsúztatták a brit expedíciós erők élőhalott katonáit. A döglött ló még mindig a tér közepén hevert.

A romos vasútállomáson a németek nyolcvanas csoportokba osztották a foglyokat. A precíz németek már kijavították a vasútvonalat, és bevontattak egy hosszú marhavagonsort. Soutar, megérezve Mike nyugtalanságát, grimaszokkal és kacsintásokkal igyekezett tartani a lelket a férfiban. Nem volt könnyű, amikor az állomás épülete mellől a görögök hangos jajgatással, siránkozás-sal figyelték az eseményeket. Az öröknek minden agresszivitásukat latba kellett vetniük, hogy távol tudják tartani őket a foglyoktól.

Egy apró kislány átbújt a katonák között, és Mike csoportja felé indult. Az ő, aki akarata ellenére beengedte, rákiáltott, de a gyermek nem állt meg. A britek is kérték, könyörögtek, kiabáltak, hogy forduljon vissza, de a kislány csak jött - kinyújtott kezében egy szelet kenyérrel. Egy újabb „Halt” parancs... A kislány nem állt meg. Az őr felemelte a puskáját...

Mike ki akart lépni a sorból, de Soutar megragadta a karját.

- Eszébe ne jusson... Fordítsa el a fejét! Ne nézzen oda!

Mike összerándult a dörrenés hallatán. A foglyok dühödten a német felé lendültek, de az örök pillanatok alatt visszaverték őket. A kenyérdarab Mike lábánál ért földet. Soutar felemelte.

- A legkevesebb az, hogy megesszük - mondta síri hangon.

A németek a vagonok felé terelték őket.

- Igyekezzen - súgta oda Mike-nak a skót. - Ugorjon fel elsőnek, és foglalja el a vagon elején azt a sarkot, ahol egy szűk nyílást lát a tető közelében. - Előretuszkolta Mike-ot, szinte feldobta a vagonba, és maga is utánamászott.

A vagon egy pillanat alatt megtelt. Az ajtó bevágódott, összezárva a foglyokat egymással és a sűrű félhomállyal. A németek zajosan, szitkozódva felmásztak a vagonok tetejére, ahonnét az egész vonatot szemmel tarthatták.

Mike és Soutar a sarokba voltak préselve.

- Maradjon itt, bármi áron - súgta Mike fülébe Soutar.

A szerelvény elindult.

Dél-Görögország forró vidék, különösen ha egy marhavagonba zárva utazza át az ember. A trágyaszag már az utazás első perceit is elviselhetetlenné tette, de ahogy a negyedórák múltak, a verejtékszaggal keveredve gyilkosan fojtogatóvá tette a levegőt. Valaki öklendezni kezdett, és ezzel elindult egy láncreakció, ami elől nem volt menekvés. Annyi hely sem volt, hogy a passzív áldozat legalább hátat fordíthasson... Az emberek egymáshoz voltak passzírozva, mint a szardíniák a konzervdobozban. Mindenki állt - ha valaki leült volna, azt menthetetlenül agyontaposnák. Az emberek egymás után ájultak el a levegő hiánya, a szomszéd és az éhség miatt, de mindegyik állva maradt: nem volt hova esniük. Aki tudta, lerángatta, letépte magáról előbb a zubbonyát, majd az ingét is. Nedves, áporodott testek tapadtak egymáshoz. A verejtékszag még elviselhetetlenebbé vált, s egy idő után vizelet és széklet bűze tette katasztrofálissá a helyzetet. Az utazás második órájában Mike többször is elvesztette az eszméletét. Soutar térítette magához mindannyiszor, egy-egy istenes pofonnal. Pedig ébren lenni sokkal rosszabb volt. A verejték a szemébe csorgott, a vonat rándulásai a falhoz kenték, a bűzről, az éhségről, a szomszédokról, a félelemtől nem is beszélve. Késő délután Soutar is gyengülni kezdett. Mike-nak ideje volt viszonznia a segítséget. A gallérjánál fogva tartotta a törpét, és valahányszor az megrogyott, megrázta - már amennyire bírta.

A hőség alkonyatkor sem akart csillapodni. Soutar és Morrison felváltva pofogtatták egymást. Most már két halott is volt a vagonban.

Este...

A levegő végre hűlni kezdett, de a bűz tovább fokozódott. Mike és Soutar annyit hánytak, hogy a végén már nem volt mit kiöklendezniük.

Az emberek kezdtek egymásra dőlni. Már nem volt, aki megtartsa az ájultakat. A gyengébbek alulra kerültek; hörögtek, fuldokoltak.

Lassan besötétedett.

- Most megyünk - közölte kissé reszelős hangon Soutar.

Mike-nak eszébe sem jutott tiltakozni. Most már egy száguldó rakétáról is leugrott volna.

- Mi lesz, ha megállítják a vonatot? - kérdezte.

- Nem fogják megtenni két szökevény miatt. Ha megállnának, tömeges szökés lenne a vége.

Mike a vállára emelte Soutart. A skót szétverte az ablakot fedő deszkát a pisztolyával.

- Maga megy elsőnek - mondta Mike-nak. - Várjon két-három percet, aztán induljon el. A sín közelében leszek.

Mike bólintott.

- Segítsenek, fiúk. Megpróbáljuk.

A katonák egyesült erővel áttuszkolták Mike-ot a szűk nyíláson. A hűvös éjszakai levegő elixírként hatott Mike-ra. Belekapaszkodott a keretbe, és várta, hogy a vonat lelassítson egy kanyarban. A mozdonyvezető azonban nem lassított, és a centrifugális erő könnyörtelenül kirepítette Mike-ot.

A föld iszonyatos sebességgel közeledett, és még nagyobb ütött. Mike egy pillanatig kábultan hevert, aztán feleszmélt, és gyorsan lehúzódt a töltés tövébe. Valahonnan, egy vagon tetejéről puskalövés dörrent.

Mike a földhöz lapult, és nem mozdult, míg a vonatot el nem nyelte az éjszaka. Felkaptatott a töltésre, és elindult a sínek mentén. Milyen furcsa, gondolta. Átkozottul furcsa. Egyáltalán nem érzett fájdalmat. Minden olyan csodálatosnak tűnt, és olyan bohókás kedve kerekedett, mintha megívott volna fél tucát martinit. Sebesen, könnyeden lépkedett, mintha nem is kavicsokon, hanem felhők tetején járt volna. Jól érezte magát... csodásan!

- Soutar - kiabálta vidáman. - Soutar!

Félpercnyi gyaloglás után nyögést hallott a töltés mellől. A hang irányába kanyarodott.

Soutar arccal lefelé feküdt. Mike a hátára fordította. A skót halott volt. Mike átkutatta a zsebeit. Üresek voltak. Elvette Soutar pisztolyát, és az övébe tűzte. Bevonszolta a véres testet az erdőbe, és kapart neki egy sekély hantot. Földdel és ágakkal takarta le.

Dr. Harry Thackery... Amerikai Régészeti Társaság... Athén... Mike körül pörögni kezdett az erdő. Nekitámaszkodott egy fának, de a szédülés nem akart szűnni. Egyik fától a másikig botorkálva kitámolygott a tengerpartra. Feljebb, a part mentén fényeket látott. Görög emberek... barátságosak... el fognak rejteni... segíteni fognak... el kell jutnom a faluig...

A falu fényei is forogni kezdtek. Megsérültem... megsérültem az ugrásnál... Négykézlábra ereszkedve vonszolta tovább magát. Vér csorgott le az orra hegyére. Megtapogatta az arcát - cipóra volt dagadva.

Az első faluszéli kunyhónál két lábra tornázta magát, és kétségbeesett erővel dörömbölni kezdett az ajtón.

- Segítsenek! - motyogta. - Az isten szerelmére... segítsenek! Az ajtó kinyílt.

Mike ájultan bezuhant a kunyhóba.

II RÉSZ

/.

Konrád Heilser morgolódva felkapcsolta a falilámpát, és lecsapott az éjjeliszekekrény tetején ugrándozó telefonra.

- Ki az? - vakkantott bele a kagylóba.

- Zervosz. Bocsásson meg, amiért ilyen késői órában zavarom, Herr Oberst2, de ebben a minutumban értem vissza Athénba.

- Hol van most? - dünnyögte félálomban Heilser.

- A parancsnokságon.

- Azonnal jöjjön a szállodába! - Köszönés nélkül lerakta a kagylót, aztán félrehajította a takarót, és morcosan felült.

A fiatal, meztelen nő, akivel Heilser megosztotta az ágyát, álmosan felkönyökölt.

- Hová mész, drágám?

- Üzleti ügy. Te csak aludj.

A lány feljebb húzódott, és hátát az ágy támlának vetve felült. Ölébe vette az éjjeliszekekrényen hagyott bon-

2 Ezredes úr. (német)

bonosdobozt, és durcásan - hogy Konrád láthassa, mennyire csalódott éjszakai távozása miatt - majszolni kezdett.

Átkozott, képmutató boszorkány, gondolta Heilser a gardrób felé menet. A lány provokatívan nyújtózkodott egyet, de elfelejtette abbahagyni a majszolást. Formás kis némbér volt, de Heilser már kezdte unni. Nem volt fantáziája, és képtelen volt újat mutatni. A jövő héten, határozta el Heilser, meg fog szabadulni tőle, és keres magának egy másik nőt. Egy olyat, aki nemcsak testileg, hanem intellektuálisan is ki tudja elégíteni. Na és persze aki nem ennyire feltűnően mohó. A fürdőszoba felé indult. A lány besiklott a takaró alá.
- Gyere, csókolj meg, drágám.
- Aludj - vetette oda Heilser.

Némi vizet paskolt az arcára, és kidörzsölte az álmot a szeméből. Felvitt egy jó adag hajvizet a hajára, aztán szemügre vette magát a tükörben. Máskor csodálattal nézte a vele szemben álló Konrádot, de ezúttal dühös volt. Zervosz, a görög disznó megint rossz híreket fog hozni. Ebben biztos volt.

Zervosz pocsék munkát végzett. Először is nem volt elég gyors ahhoz, hogy meg tudja akadályozni annak a vén bakkecskének, Sztergiounak az öngyilkosságát. Aztán hagyta megszökni Soutart, s végül az amerikai is engedte kisiklani a markából.

Az átkozott amerikai! Már csak egy elkeseredett amatőr hiányzott! De legalább helyükre kerültek a mozaik kockái. Howe-Wilken és Soutar utolsó aduként vetették be Morrisont, akit az amerikaiak már kerestek.

Heilser nyugodt szívvel felelhetette az amerikai követnek, hogy mindent megtesznek az eltűnt író felkutatá-

sáért, és ő maga is nagyon szorít, hogy a keresés sikerrel járjon. Azt persze már nem tette hozzá, hogy mi fog történni, ha megtalálták Morrisont. A követség volt olyan kedves, és ellátta két fényképpel. Az egyiket egy könyv borítójából vágta ki, a másik egy útlevélkép volt. Sajnálatos módon az efféle fényképeken még a saját anyja se ismerte fel az embert.

A képzett ügynök viselkedése kiszámítható. Tudhatod róla, hogy milyen trükköket fog bevetni, milyen kockázatokat vállal. Küldetését az életénél is előbbre valónak tekinti. Nem így az amatőr, aki egy sarokba szorított patkány kétségbeesésével küzd, senkiben nem bíz, és bármire képes, hogy a bőrét mentse.

Heilser még egyszer végigfutotta az eddig történeteket. Mosley jelentette Kalámaiból, hogy megtalálta Morrisont a parton foglyul ejtett brit katonák között. Ezután ő meg Zervosz lementek Korinthoszba, és várták, hogy befusson a Morrisont szállító vonat. Mor-rison azonban nem került elő. Előkerült viszont Mosley hullája a Kalámai melletti erdőből. Morrison megnyert egy újabb menetet. A sín mellett azután megtalálták Soutar holttestét is - némi öröm az örömben. Kikérdezték minden egyes foglyot és őrt. Hatvan órán keresztül volt talpon, de végül megbizonyosodhatott róla: Morrison a vonaton volt Soutarral, és néhány perc különbséggel ugyan, de együtt szöktek meg a vonatról. Soutar meghalt, de Morrisonnak sikerült.

A nyomok itt eltűntek. Fura, megmagyarázhatatlan módon. Zervosz Nauplionba küldött egy brigádot, hogy kikérdezzék a város és a környező falvak lakóit. Heilser undorodva ledobta a hajkefét. Ha nem sikerül megszereznie azt a listát, akkor újabb amatőrökkel fog meggyűlni a dolga. Márpedig semmit nem utált jobban, mint az amatőröket.

Zervosz kalappal a kezében megállt a dolgozószoba közepén, mohó tekintettel végigpásztázta a pazar lakberendezést, majd közelebb óvakodott a hálószoba ajtajához, és belesett. Egy gyűrött lepedőt és két formás, meztelen női lábat látott.

Hamarosan majd eljön az én időm is, gondolta. Ezek a tetű németek nem fizetnek valami sokat, de amit nem kapok meg tőlük, azt majd megszerzem máshonnan magamnak. Ebben egy percig sem kételkedett. Megfogta az isten lábát, és jó úton járt afelé, hogy maga is félistenné váljon. A Sztergiou házából elvitt műtárgyak értéke aprópénz volt ahhoz képest, amit még összeszedhetett. Most, hogy már nem csupán államhivatalnok volt, hanem köztisztviselőként álló polgár is, méltán számíthatott rá, hogy újabb vagyontárgyak és összegek fognak hozzá vándorolni. Ott vannak például a dúsgazdag athéniak. Mindenki tudja rólam, hogy jó

kapcsolatokat ápolok a Gestapóval, és mindenki retteg tőlük. Miért ne ajánlanék fel hát nekik közbenjárást és védelmet? Természetesen megfelelő ellenszolgáltatás fejében. Nem kell hozzá sok idő, és nekem is lesz egy ilyen luxuslakosztályom, egy csinos lánnyal a hálószobában. Gazdag leszek és befolyásos. Nem is olyan rossz teljesítmény egy államhivatalnoktól...

Heilser vetett véget az álmodozásának, méghozzá meglehetősen otromba módon: eléje lépett, és bevágta orra előtt a hálószoba ajtaját. Egy pillanatig mindketten gyűlölettel és undorral eltelve, bizalmatlanul méregették egymást, aztán a német odavetette a szokásos, kurta „Nos?”-t. Zervosz ezért külön gyűlölte.

- Eltűnt - tárta szét kétségbeesetten a kezét. - Fenekestül felforgattuk Naupliont, de semmi nyoma.

- Ez nevetséges! - jelentette ki a dühtől torz arccal Heilser. Rágyújtott egy cigarettára, aztán kitárta a bárszekrény ajtaját, és itallal kínálta a görögöt. Csakis és kizárólag azért, hogy ne lássa nyáladzani.

A vízilóalkatú görög zavarba jött a rengeteg ismeretlen címke láttán. Seba, vigasztalta magát, majd eljön a nap, amikor ő is ismerni és élvezni fogja ezeket az italfajtákat. Végül talált egy ismerős retsinásüveget³, és töltött belőle magának egy jó pohárral. Egyetlen hajtásra kiitta, aztán jólesően beletörölte a száját a zakója ujjába.

- Mondom, Herr Oberst, hogy egészen egyszerűen felszívódott.

- Ha nem tud valami értelmeset mondani, akkor inkább hallgasson - förmedt rá durván Heilser. Fogott egy térképet, és egy jókora kört rajzolt Nauplion köré. - Valaki, ezen a körön belül, tudni fogja a választ.

- De kikérdeztünk több mint ezer embert!

- Kérdezzenek ki még többet! Kérdezzenek ki tízezret! - Heilser elnyomta a cigarettáját. - Tudja, hogy miféle emberrel van dolgunk? Egy patkánnyal! Egy sarokba szorított patkánnyal! Nincs veszélyesebb és nincs találékonyabb, mint egy életéért küzdő ember. Két dol-

³ Fenyőgyantával ízesített görög újbór. (A ford.)

got tehetünk. Vagy megvárjuk, hogy idejöjjön, vagy elébe megyünk. Előbb vagy utóbb vissza kell térnie Athénba, mert csak innen remélhet segítséget. Az biztos, hogy nem a követségre fog menni, mert tudhatja, hogy azt megfigyelés alatt tartjuk. Valaki mást fog megkeresni, valakit, akit Soutar ajánlott neki. Hogy kit? Tucatnyi ember szóba jöhet, külföldiek vagy brit szimpatizánsok, de ezeket úgyis kivétel nélkül megfigyelés alatt tartjuk.

Heilser rágyújtott egy újabb cigarettára, és belekortyolt a skót whiskyjébe.

- Csakhogy mi nem fogunk ölbe tett kézzel ülni. Be fogjuk cserkészni, szép lassan, türelmesen. Nem akarjuk megijeszteni, mert akkor beveti magát a hegyek közé, és ott aztán tényleg nyomát veszthetjük. Tudjuk róla, hogy leugrott egy robogó vonatról. Hacsak nem cirkuszi akrobata másodállásban, akkor most súlyosan sérült lehet. Éppen ezért azt mondom, Nauplionban vagy a környékén kell még lennie.

- Ha ön mondja, Herr Heilser.

- Legalább ebben egyetértünk - felelte megvetően Heilser. Lemondóan sóhajtott. - Úgy tűnik, magamnak kell Nauplionba mennem. -A hálószoba ajtajához lépett, és kinyitotta az ajtót. - Meg fogjuk találni Mr. Morrisont, Zervosz. Meg fogjuk találni, még ha minden egyes fűszál alá is be kell néznünk ebben a porlepte országban. Most pedig menjen le a hallba, és várjon meg. Még van egy kis dolgom.

2.

Kinyitotta a szemét. Körös-körül minden hófehér volt, olyan vakítóan fehér, hogy hunyorognia kellett. Ernyőt formált a kezéből, és lassan hozzászoktatta magát a verőfényhez.

Egy komor Krisztus-kép nézett le rá a szemközti falról. Alatta sápadt fényű gyertya. Néhány percre hipnotizáltan a festményt bámulta, aztán felfedezte a kép köré függesztett ikonokat is. Amennyire ki tudta venni, szakállas férfiakat és olajbarna bőrű nőket ábrázoltak, ijesztően fekete szemekkel.

Körülnézett. Nyers faszínű székeket, egy asztalt és egy szövőszéket pillantott meg. A világosságtól homályosan látott, s a szeme is könnyezett. Sok volt ennyi nézelődés egyszerre. Ahogy a kimerültség erőt vett rajta, képek kezdtek el forogni a szeme előtt. Emlékképek. Riadtan megemelkedett, de rögtön vissza is hanyatlott az ágyra.

Zörgést hallott a szoba másik végéből, s kisvártatva egy csinos, húszévesforma lány jelent meg mellette. Hatalmas, fekete szeme volt, dús keble, s hollófekete haja kerekded, bronzbarna vállakra omlott alá. Hímzett, ujjatlan blúzt viselt -

ahogy a lány föléje hajolt, láthatta az egymáshoz préselődő, édes halmok mezsgyéjét -, s hozzá színes szoknyát, amelyet széles deréköv szorított egy rövid kabátka alá.

-Segítsen... felülni... Azonnal Athénba kell mennem...

- Kalispera⁴ - suttogta a lány, és elszaladt, mint egy riadt őzgida.

Mike fel akart ülni, de a mozdulatra éles fájdalom nyilallt át testén. A ruhái szerencsére ott voltak a közelében, így fekve is át tudta kutatni a zsebeit. Minden megvolt, beleértve a pisztolyt is. Kivette a zubbony zsebéből, és a párnája alá rejtette.

A lány két férfival tért vissza. Egyikük valóságos óriás volt. Reverendát viselt, és olyan sűrű, bozontos szakállal volt, hogy alig lehetett kivenni valamit a vonásaiból. Haja hosszú farkocsba fonva a hátát verte, fején háromszögletű, fekete kalap csücsült. A másik férfi köpcös volt és kopasz, görög orra alatt akkora viaszolt bajusszal, hogy azt még egy hőscincér is megirigyelhette volna. Fehér inget, balettszoknyához hasonló fustanellát és harisnyát viselt, térdén fekete szalaggal. Apró sapkáját hosszú rojt, hegyes papucsát élénkvoros pompon díszítette.

A balerina-férfi Mike-ra vigyorgott, és lelkesen magyarázni kezdett ékes görög nyelven. Aztán eltáncolt az ágytól, és pattogó hangon parancsokat osztogatott egy idősebb asszonynak, aki eddig szégyellősen, az ajtóban meghúzódva figyelte őket.

Mielőtt Mike kettőt pisloghatott volna, a szoba megtelt férfiakkal, akik mind nagy tisztelettel és kíváncsian méregették a beteget. Percekkel később néhány nő járult az ágyához, hogy csirkesülttel, rizzsel, olajbogyóval, borral, malomkerék nagyságú kenyérszeletekkel megpúpozott tányérokat rakjon eléje.

4 Jó estét, (görög)

A bajszos férfi odahúzott az ágyhoz egy széket, teletöltött magának egy öblös poharat borral, és intett Mike-nak, hogy egyen.

Mike ülő helyzetbe kényszerítette magát, és tanácstalanul végignézett a társaságon. A lány készségesen odaugrott, és a háta mögé igazította a párnát.

Feszült csend ülte meg a szobát. Mindenki előre hajolt, hogy jobban láthassa, mit fog művelni Mike az étekkel. Mike-nak korgott a hasa az éhségtől, de képtelen volt többet enni néhány falatnál. Megrázta a fejét, és jelezte, hogy elvihetik a tányérokat. A szobában ülők aggódalmasan sóhajtozni kezdtek a rossz étvágy láttán. A balerina-férfi szenvedélyesen magyarázni kezdett, de Mike akkor se bírt lenyelni több ételt.

A házigazda hirtelen felpattant, és mindenkit kizavart a szobából. Amikor már csak hárman maradtak, visszaült Mike mellé, és tört angolsággal közölte:

- A nevem Khrisztosz Jalourisz, ő pedig az unoka húgom, Elefteria, Dernikából. Az unokahúgom az anyámat gondozza Dernikában, de én, Khrisztosz, sze mélyesen érte küldtem, hogy legyen, aki ápoljon téged. És magát hogy hívják?

Mike megtapogatta a fejét. Az, amit valamiféle fejfedőnek vélt, vaskos kötés volt. Az arcán feszülő ragacs pedig valójában egy hosszú heg, amely a homlokától az álláig ért.

-Athén... mielőbb el kell jutnom Athénba!

Khrisztosz szomorúan megingatta a fejét.

- Nagyon beteg volt.

- Én... én... bocsásson meg. A nevem... Linden. Jay Linden. Hol vagyok?

- Paleachorában.

-Hol?

- Athéntól északra. Kétszáz kilométerre a fővárostól, Közép-Görögországban.

- Északon? De... de hiszen én Dél-Görögországban voltam. Ezt nem értem.

- Nauplion külterületén találták meg.

- Hát ez az! Nauplion délen van!

Khrisztosz megkínálta borral, de Mike nem fogadta el.

- Sok englezosz katona leugrott a fogolyszállító vonatról - magyarázta Khrisztosz. - Az emberek tudták, hogy napok kérdése, és a németek át fogják fésülni értük a környéket. A legtöbb brit katona a hegyekbe menekült.

- Folytassa, kérem.

- Magának szerencséje volt, mert az egyik matrózom éppen abban a nauplion-i házban vendégeskedett, amelyikbe maga ájultan beesett. Feltették a hajómra, és idehozták.

- Hajóra? Maga tehát halász?

- Én, Khrisztosz, az egyetlen paleachorai malom gazdája vagyok. A hajót csak kereskedésre meg... meg más efféle célokra használom. - Khrisztosz kacintott, jelezve, hogy meg nem nevezett tevékenysége nem éppen legális.

Mike köszöneteket rebegett, de Khrisztosz leintette.

- Kötelességem - jelentette ki. - Hogy érzi magát? A doktor négy-öt nap múlva fog csak megint erre járni. Addig pihennie kell.

- Nem lehet. Nekem vissza kell jutnom Athénba!

- Erről majd később még beszélünk. Gyere, Elef-teria, hagyjuk aludni Jay barátunkat.

A következő napok kellemesen, békésen teltek. A finomabbnál finomabb ételek apránként meghozták Mike étvágyát. A fájdalmak, a nyilallások is mintha alábbhagytak volna.

Mike hálás volt a sorsnak, hogy ilyen jóra való, segítőkész emberek közé sodorta. És főleg annak, hogy ilyen messzire került a szökés helyétől. Őszintén remélte, hogy Heilsernek nem fog eszébe jutni Athéntól északra keresni őt. Eleinte aggódott, hogy bajt hozhat a falura, de Khrisztosz megnyugtatta, hogy számukra nem nyűg, hanem megtiszteltetés rejtegetni őt, és hogy nem ő az egyetlen, akit a dombvidék lakói házukba fogadtak. A vidék falvaiban számos brit katona menedékre talált, és Paleachorában sem Mike volt az egyetlen. Rajta kívül még két angolt bújtattak el a falubeliek, s azok is menedéket kaptak egy-két éjszaka erejéig, akik a szaloniki fogolytáborba menet szöktek meg német őreiktől.

A Szergiou-lista nem hagyta nyugodni Mike-ot, ahogyan az elmúlt hetek emlékei sem. Dr. Harry Thackery neve is minduntalan eszébe jutott. Ebben az állapotban azonban képtelen volt bármit is tenni. Hiszen még járni sem tudott!

A lány, Elefteria napközben mindig a közelében volt. Ha nem körülötte sürgött-forgott, akkor a szomszédos konyhában szőtt, guzsalyozott vagy tett-vett.

Borzasztóan szemérmes volt, olyannyira, hogy lehetetlenség volt beszélgetésbe elegyedni vele, de ha Mike nyögött egyet, Elefteria már repült is, és azt se tudta, mivel tegye jóvá vélt mulasztását. Annyira komolyan vette a reá rótt feladatot, hogy a kedvéért Mike még akkor is jó képet vágott, amikor ordítani tudott volna a fájdalom-

tói. Egy ilyen figyelemre méltó teremtés jelenlétében ez különben is kötelező volt egy valamire való férfi számára. Mike túlságosan lekötelezve érezte magát ahhoz, hogy pajzán gondolatokat merjen táplálni a lány iránt, mindazonáltal nem tagadhatta, hogy mély hatással volt rá a lány szelíd bája.

A nappali órákban Mike nem sok mindenkit látott Elefteriát és Khrisztosz vén feleségét, Melpót leszámítva. Ahogyan a lánnyal, Melpóval sem lehetett társalogni - amióta itt volt, Mike egyszer sem hallotta a hangját. Néha a pápa, Pál atya benézett egy-két percre, s ha arrafelé jártak, a falubeli férfiak is benéztek egy „Hogy van?” erejéig, de ez ritka volt, mert napközben mindenki a földeken dolgozott.

A nők egyébként mind Elefteria-félék voltak. Mindegyik formás volt, szeretetre méltó és végtelenül szemérmes. A fiatalabbak közül néha valamelyik kíváncsian bekukkantott az ablakon, de mire Mike észrevette, már el is szaladt, csak szégyellős kuncogását lehetett hallani.

Az esték viszont igazi felüdülést jelentettek. Khrisztosz hazajött a malomból, vagy rejtélyes „üzleti útjai” egyikéről, és asztalt húzott az ágy mellé, hogy Mike-kal közösen költse el estebédjét. Ilyenkor órákon át beszélgettek, még sötétedés után is, míg le nem égett a gyertya. Mások is benéztek, és egy pohár kraszi erejéig bekapcsolódtak a társalgásba, amely túlnyomórészt Khrisztoszlól szólt. A házigazda mindig szenvedéllyel, élénken gesztikulálva adta elő történeteit, nem kímélve kopasz feje búbját sem, amelyet annál hevesebben csapkodott, minél jobban szórakozott a saját kalandjain.

Khrisztosz a világ jótevője volt - falubíró, felcser és főszervező, egyszóval minden lében kanál. „Englezosz” lévén, Mike nagy tiszteletnek és bizalomnak örvendett, így Khrisztosz nem habozott beavatni őt kisebb üzleteinek, ügyleteinek a részleteibe. A görög mindig több vasat tartott a tűzben egyszerre, és most, hogy a háború áruhiányt okozott, még jobban fellendült az üzlet. A csempészárunak nagyobb volt a keletje, mint bármikor, és a gabona olyan jó áron kelt el, hogy Khrisztosz már azt fontolgatta, athéni ingatlanokba fekteti nyereségét.

Ahogy az est éjszakába fordult, s a bor megoldotta a nyelveket, a beszélgetés valahogy mindig Khrisztosznak a városbeli bordélyokban elkövetett csínytevéseire

terelődött. Aztán, miután Khrisztosz befejezte a maga mondandóját, a többiek is előadták a piros lámpás házakban szerzett tapasztalataikat. Mike így tudta meg, hogy a görög kultúra nagy becsben tartja a prostituáltakat. Az asszony, akit általában a családok közti megegyezés vezetett az ura házához, az esküvő után egyszerű bútordarabbá degradálódott. A férjnek jogában állt kedve szerint bordélyba járni, és az asszonynak egy szava sem lehetett.

Mikor aztán a bor a fejébe szállt, Khrisztosz felpattant az asztal mellől, és fusztanellájában billegve előadta elképzeléseit az igazi háborúról. A németek, mondta, tejfölösszájú mamlaszok. A valódi harcosok, az igazi ellenség a bolgárok, a törökök és a macskazabálók. Ez évszázados tapasztalat.

Khrisztosz eposza, mint az várható volt, minden egyes alkalommal egyre színesebbé és túlzóbbá vált. A szakasza katonái mind halottak voltak, leszámítva öt és

két bajtársát. A dombot, melyet ilyen súlyos véráldozatok árán is tartani próbáltak, bolgár seregek tengere nyalta körül, de ők hárman nem hátráltak meg. Úgy aprították az ellent, mint más a tűzifát, s mire a csatának vége lett, kétszáz halott bolgár hevert a lábaiknál.

- így kell megvívni egy csatát! - döfte le az utolsó bolgárt a seprű nyelével Khrisztosz. - Szentől szemben az ellennel!

Konrád Heilser a nauplioni szállodai lakosztály teraszán állt, és révetegen az Argoliszi-öböl vizét bámulta. A szeme vörös volt a kialvatlanságtól, máskor oly gondosan ápolt haja égnek állt. Még ugyanabban az ingben volt, amit előző nap is viselt.

Fenekestül felforgatta Naupliont, de az amerikainak nyoma sem volt.

Kétségbeesésében elküldte Zervoszt, hogy járjon utána egy kétes értékű információnak, mely szerint egy halász azt hallotta, hogy - néhány nappal Morrison szökését követően - valaki felcipelt egy hajóra egy alélt férfit. A halász azonban nem tartózkodott Nauplionban: valahol a millió szigettel pettyezett Égei-tengeren szelte a habokat.

A telefon megcsörrent. Heilser berohant a nappaliba, és felkapta a kagylót.

- Távhívás, Herr Heilser.

- Kapcsolja!

- Halló! Itt Zervosz!

- Hol van?

- Kéa szigetén.

- Megtalálta az emberünket?

- Igen. Őrizetbe vettük, de nem valami bőbeszédű.

- Tud valamit az amerikaiáról?

- Valamit tud, az biztos.

- Vigyék azonnal Athénba. Majd én felvágom a nyelvét.

- Rendben. A hajónk indulásra kész. Holnap estére Athénban leszünk.

Jt

Hétvégén átjött az orvos Dadiból, levette a kötéseket, és kijelentette, hogy Mike egy szerencsés fiatalember. Mike alig várta már, hogy kipróbálhassa a lábait. Bizott benne, hogy néhány napon belül újra úgy fog mozogni, mint régen, s akkor végre előrukkolhat az athéni úttal Khrisztosznak. Felöltötte a háziaktól kapott darócruhát, megmarkolta a Melpótól kapott botot, másik kezével átkarolta Elefteriát, és kibicegett előbb az udvarra, onnan pedig az utcára. Elefteria közelsége régen elfojtott vágyakat szított fel benne, de igyekezett nem figyelni reájuk.

A főtéren megrohamozták a falubeliek a jókívánságaikkal. Először a gyerekek rohantak ki eléje, hogy rögtön utána nyargaljanak is haza és vigyék a nagy hírt: az „englezosz” felkelt! Anyák és lányaik hagyták abba a ház körüli munkát, dolgozós férfiak lökték félre az ekét, hogy beszaladjanak a faluba, és szemügyre vegyék a csodát. A tér csakhamar megtelt izgatott emberekkel.

Michael Morrison, az örök cinikus, gombócot érzett a torkában... Elefteria viszont végre felszabadultnak látszott. Büszkén mutogatta a gyógyult beteget, és boldogan fogadta az ápolónak kijáró gratulációkat.

Két nap elteltével Mike érezte, hogy az ereje kezd visszatérni. Minden séta alkalmával egy parányival messzebbre merészkedett, és már sokkal biztosabban mozgott. Elefteria is mintha magabiztosabbá vált volna. Már nem volt az a

szégyellős kislány.

Paleachora egy smaragdzöld domb oldalára épült, a szigetekkel pettyezett, mesés Égei-tenger partján. Olyan volt, mint bármelyik görög falu: egy-két girbegurba utca, fehérre meszelt, zsúpfedeles házakkal. Éliás próféta temploma egy magányos dombtetőről vigyázta a falubeliek lelki békéjét. Tövében kecskék és juhok legelészték mezítlábas pásztorlánykák felügyelete alatt. A falu mögötti hátteret fenyőerdőkkel koronázott hegyek, szőlőskertek, olajfaültetvények és hullámmó búzamezők uralták.

A békés csendet időnként békés zajok zavarták meg: egy faeke nyikordult meg a szántóföldön, egy bárány bégetett, egy éhes csecsemő sírt fel a fa árnyékában, ahová a mezőn dolgozó anyja letette. Ez volt Paleachora, egy jelentéktelen, Mike számára mégis egyre többet jelentő falu Lárisza tartomány északi csücskében, a vég nélkül kanyargó görög tengerparton.

Mike és Elefteria legszívesebben az Éliás temploma mellett csörgedező patakhöz sétáltak ki, ahol karcsú fenyőfák adtak hűsítő árnyékot a tűző nap sugarai ellen. A festői környezet, a meghitt hangulat nem könnyítette meg Mike dolgát: ilyen körülmények között elég nehéz volt a görög nyelvleckére koncentrálni. Pedig nem ártott volna, mert olyan ormótlanul ejtette a görög nyelvben lágy „sz” és „z” hangokat, hogy Elefteria a hasát fogta nevetésben. Mike ilyenkor önkéntelenül megsimogatta a lány arcát, aztán mindketten hosszan, tűnődve hallgattak. Lehetetlen volt nem észrevenni a lány arcán izzó rózsákat, a szemében fellobbanó lángot. Mike haragudott önmagára, amiért hagyta, hogy a lány kedvessége álmvilágba ringassa, elterelve figyelmét a háborúról és küldetéséről. Bármennyire szerette volna is elodázní, tudta, hogy hamarosan döntenie kell. A Paleachorában rejtőzködő két angol csak egy „hello” erejéig volt alkalma találkozni, de nem is hiányolta a társaságukat. A templomban elbújtatott „átutazókkal” sem kereste a kapcsolatot. Volt azonban egy ausztrál, bizonyos Bluey, aki Mike után került a faluba. Nos, ezt a fickót elég nehéz volt elkerülni, mert két házzal odébb lakott. Bluey arról volt híres, hogy állandóan bőfögött. Még a mondataira is hangos, öblös böffentéssel tett pontot. Az ausztrál, amellet, hogy folyton a korinthuszi lágerből való szökésével kérkedett, valami hasznosat is elejtett. Mike tőle tudta meg, hogy a tehetősebb athéni családok körében presztízskérdésnek számít brit katonák szökését pénzelní. Ez hasznos információ volt. Ha dr. Thackeryvel nem is sikerül felvennie a kapcsolatot, legalább nem ragad Görögországban. Bluey legkedvesebb időtöltése azonban az angolok pocskondiázása volt.

- Itt hagytak minket a szarban, de úgy ám! Hol az istenbe' van a királyi flotta, kérdem én tőled? Na, Jay komám? Egy újabb francos Dunkerque, mintha egy nem lett volna elég! Nem mintha a görögökkel bármi bajom is lenne, dehogyis. Remek fickók, egy szavam se lehet rájuk, és a jányaik... De én mondom neked, ha nem lennénk mi, ANZAC-ok5, meg a nemzetközösség többi tagja, a rohadék fritzek már Londonban tennék az eszüket. És mi a hála? Itt hagynak minket a szarban! Na de ha mi benne vagyunk, akkor ők is benne lesznek, de nyakig. Mert kérdem én, ki fog akkor nekik harcolni? Mint „új-zélandi” és ANZAC-testvér, Mike mélységesen egyetértett.

- Te nem láttad a korinthuszi poklot, Jay komám. Szerencsés fickó vagy. Annyi volt a hullá, hogy napon ta megtelt egy tömegsír. Kolera és skorbut, komám! Mondanak neked ezek valamit? Lefogadom, hogy nem. Na és tudod, hogy mi történt, amikor először szökni próbáltam? Nem találod ki! Egy doktor, egy ro hadék angol, beköpött. Elárult az a szemét. Még abban a pokolban se lehetett nyugtom tőlük.

Nincs is alávalóbb az angolnál, bólogatott Mike.

- El fogok menni Athénba, el én, és keresek magam nak egy gazdag családot, hogy megváltsák nekem az átkelést Észak-Afrikába.

Amikor Mike megkérdezte, hogy mi módon akar eljutni a fővárosba, Bluey nem tudott válaszolni. A vonatok és a kikötők tömve voltak német katonákkal, és útlevél nélkül egyetlen lépést sem lehetett tenni az országban. A feladat lehetetlennek tűnt.

5 ANZAC - ausztrál és új-zélandi hadtestek az I. világháborúban, ül. ennek katonája. (A ford.)

- Tudod mit, Jay? Úgy beszélsz, mint azok a jenikik, akiket a mozifilmekben látni.

Ez azért van, magyarázta neki Mike, mert tizennégy éven keresztül egy hajózási vállalat San Franciscó-i irodájában dolgozott.

Mike már tizedik napja volt Paleachorában. Miután naponta többször is áttekintette a helyzetét, be kellett látnia, hogy képtelen lesz elmozdulni innen, hacsak Khrisztosz nem segít rajta. Türelmesen várta, hogy a görög közölje, mikor fog legközelebb kifutni a hajója, de mindhiába. A tizenegyedik napon aztán úgy döntött, ő maga fogja felvetni a kérdést.

Vacsora után Khrisztosz kihessegette a nőket a szobából, majd néhány üveg borral és egy marék méregerős pipadohánnyal felszerelkezve visszatelepedett az asztalhoz.

- Khrisztosz, drága barátom, mikor szándékozol megint kihajózni? - kérdezte Mike.

- Amikor kell. Ki tudja? Az üzleti élet kiszámíthatatlan.

- Nézd, Khrisztosz... Nem köntörfalazok tovább: nekem mielőbb Athénba kell mennem.

- Talán nem szereted itt, minálunk?

- De igen. Nagyon is.

- Akkor meg miért nem maradsz, te bolond? Ha kiteszed innen a lábad, biztosan elkapnak.

- Nagyon jól tudod, miért, Khrisztosz. A jelenlétem az egész falura nézve veszélyt jelent. Tegnap is felégettek egy falut, mert a lakói briteket bűjtattak. Emellett katona vagyok. Kötelességem megszökni és visszatérni az alakulatomhoz.

- A termés nagyon jónak ígérkezik az idén, Jay. És remek ajánlatot kaptam. Úgy néz ki, ingatlant fogok szerezni Athénban.

Mike ivott egy korty kraszit, pőfékelt egy sort, aztán újból nekilendült.

- Mindenesetre most, hogy már jobban vagyok, nyugodtan visszaküldheted Elefteriát az édesanyádhoz, Dernikába. Neki nagyobb szüksége van rá, mint nekem.

- Az anyám az egyik fivérelemnél van. Jól tartják.

- De tudod, mire gondolok, Khrisztosz. Már nincs szükségem ápolónőre.

Khrisztosz megvakargatta kopasz fejét, és értetlenül Mike-ra bámolt.

- Mi a bajod a lánnyal? Nem kedveled? Valamit rosszul csinált?

- Túlságosan is kedvelem.

- Akkor hát miért küldjem vissza Dernikába?

- Nézd... a helyzet az, hogy túl kedves számomra. Érted, ugye? Hiszen te is férfi vagy. Maximálisan tisztелеm, ezért nem szeretném, ha állandó közelsége valami ostobaságra készítené. Nem akarom egy életre boldogtalanná tenni.

- Úgy beszélsz, mint egy bolond.

- Nos, arra akartam célozni, hogy komplikációkhoz vezethet, ha marad.

- Komplikációkhoz! Azt mondtad, kedveled?

- Igen, de...

- Elefteria maradni akar. Te is kedveled őt, tehát azt mondd, hogy akkor maradjon. - Némi merengés után hozzátette: - Különben is az én szegény Melpóm már nem bírja úgy a munkát, mint régen. Szüksége van segítségre. - Ez volt az első alkalom, hogy egyáltalán tudomást vett a felesége létezéséről.

A két férfi farkasszemet nézett egymással, de egyikük sem szólt.

- Miért nem mész inkább ki a többiekhez táncolni, Jay? - kérdezte egy idő után Khrisztosz. - Elefteria alig várja, hogy megtaníthassa neked a szirtoszt. Szeretsz táncolni?

Mike hátratolta a széket, és kicammogott a szobából. Khrisztosz elégedetten somolygott délceg bajsza alól.

Mike hideg verítékben fürödve, kalapáló szívvel riadt fel az éjszaka közepén. Ledobta magáról a takarót, és az ablakhoz lépett, hogy kiszellőztesse fejéből a rémálmot. A faluban koromsötét volt, mindenki az igazak álmát aludta. A konyhából Khrisztosz és Melpo békés hortyogása hallatszott. Odaát, az ablakból is látható istállóban pedig... odaát Elefteria aludt édesdeden. Mike maga elé képzelte a szalmazsákon fekvő kecses testet. Szinte érezte a vonalait...

Dühösen elfordult az ablaktól. Nem lett volna szabad hagynia, hogy ezt tegyék vele. Hogy megrészegítsék kedvességükkel, hogy boldog tudatlanságba ringassák. Igen, dühös volt: mert most már tudta, hogy lelke mélyén nem akarja elhagyni

Paleachorát. Bármennyire is kapálózott ellene, itt végre boldog volt. Igazán boldog.

Rémálmában azonban tizenhét név robogott el előtte zakatoló vonattá kapcsolódva, s a kerekek azt kattozták, hogy „dr. Harry Thackery... dr. Harry Thackery...” A vonatot hirtelen elnyelte a San Francisco-öböl ködje, s a fehér, kavargó párából a gyerekei, Jay és Lynn kiáltottak feléje: „Apa... apa... apa!”

Mike csapdában érezte magát. Paradicsomi csapdában, igaz, de akkor is csapdában. Biztos volt benne, hogy Khrisztosz még nem játszotta ki az összes kártyáját, és azt is sejtette, hogy mi fog következni. A segítsége nélkül azonban nem volt esélye: hogyan is vághatott volna neki gyalog a kétszáz kilométeres, hegyeken át vezető távnak papírok, barátok nélkül? A józan ész tehát azt mondta, hogy a görög játékszabályai szerint kell játszania.

Csak hogy volt itt még valami. Az égi kórus, amely álmában három szót zengett vég nélkül: „el fognak kapni... el fognak kapni...” És ez nem csak álom volt. Mike tudta, hogy minden egyes nap egyre közelebb és közelebb hozza Heilsert Paleachorához. A németnek kellett a lista, és várható volt, hogy előbb vagy utóbb a nyomára bukkan.

Mike alaposan átgondolta a helyzetét, és úgy döntött, ad Khrisztosznak még néhány napot, hátha jobb belátásra tér. Aztán megint próbálkozni fog, s ha minden kötél szakad, gyalog vág neki az útnak.

Még egyszer végigsimogatta a tekintetével az istállót, ahol Elefteria aludt, aztán visszamászott az ágyába, és betakarózott. A hátán fekvé a mennyezetet bámulta, és a házigazdái hortyogását hallgatta. Nem jött álom a szemére.

Konrád Heilser felhőrpintette skót whiskyjét, és rágyújtott egy újabb cigarettára. Maxos, a halász parázsló tekintettel figyelte az asztal túloldaláról. Marcona alak volt, igazi tengeri farkas. Kék-fehér csíkos matrőzblúza pattanásig feszült domború mellkasán, oszlopvastagságú karjai már-már feketék voltak a napsütéstől és a

féltelen tengeri szélről. Szögletes arcáról, melyet fekete, göndör haj és arany fülbevaló fogott keretbe, dac és megvetés áradt.

Megvetésénél azonban még nagyobb volt a haragja, mert Zervosz, az a hazaáruló disznó a hajójáról ragadta el, és most itt kellett ülnie, ahelyett hogy halászna és kraszlit inna. Ha valaki más tette volna ezt vele, pusztá kézzel megölte volna. Ezekkel szemben azonban semmit nem tehetett. Ez volt a legrosszabb az egészben.

-Jól van - bólintott Heilser. - Akkor most mondja el még egyszer előlről.

- Már elmondtam legalább ötvenszer - morgolódtott Maxos.

- Még egyszer hallani akarom - mondta ellentmondást nem tűrően Heilser.

Maxos felsóhajtott.

- Akkor visszatérhetek a hajómra?

- Talán.

Maxos kelleetlenül belefogott:

- Egy vízparti kocsmában üldögéltem Nauplionban, és a saját dolgommal törődtem. Épp halászatról tértem vissza, és egészen jó volt a fogás.

Heilser remélte, hogy ezúttal végre ő is elmondhatja ugyanezt magáról. Nem sokat remélt a halásztól, de kiderült, hogy ugyanazon az éjszakán járt a környéken, amikor Morrison kiugrott a vonatból.

- Folytassa!

- A szomszédos asztalnál egy férfi ült. Ő is ivott, és ő is a saját dolgával törődött.

- Azt mondja, nem tudja, ki volt az illető?

- Négy hónappal korábban már láttam ugyanebben a kocsmában. Matrőz egy hajón Lárisza tartományból.

Ugy volt öltözve, mint egy láriszai földműves, és úgy is beszélt.

- Nem ismeri személyesen?

- Már mondtam, hogy nem. Már legalább százszor elmondtam. Mit akar, hányszor mondjam még el?

- Folytassa a történetet.

- Mint mondtam, egyszer láttam őt is meg a hajót is, amivel jött. Négy hónappal ezelőtt.

- Mit tud a hajóról?

- Csak azt, hogy búzát és dohányt szállít, meg más dolgokat is, feltehetően csempészárut. Én nem üzletelek efféle emberekkel.

- Akkor honnan tudja mindezt?

- A dokkmunkásoktól. Rosszabbak, mint a piaci kofák. Ők nem tudják, hogy az embernek a saját dolgával kell törődnie.

- És ez volt a második alkalom, hogy a hajó feltűnt Nauplionban. Biztos benne, hogy ugyanarról a hajóról van szó?

- Hogyne. Halász vagyok. Értek a hajókhoz.

- És egészen biztos benne, hogy Lárisza tartománybóljött?

- Mondom, hogy a ruhája és a beszéde erre utalt.

- Maga ivott, és a saját dolgával törődött. Aztán mi történt?

- Egy másik férfi jött be a kocsmába, és közölte az elsővel, hogy azonnal vissza kell térnie a hajóra. Veszekedtek. A férfi, aki ivott, nem akart menni, mert kuplerájba készült. A másik erre közölte vele, hogy ha nem megy, akkor Nauplionban marad, mert felvettek valakit a fedélzetre, és azonnal el kell tűnniük. Ez minden. Ok elmentek, én meg tovább iszogattam. Másnap kimentem halászni, és nem is lett volna semmi baj, ha ez - mutatott Zervoszra - utánam nem jön, hogy ostobaságokat kérdezzen tőlem. Heilser csengetett, és két német katona jött be a szobába. Heilser intett nekik, hogy elvihetik Maxost.

- Most már visszamehetek a hajómra?

Heilser nem felelt.

- Keverjen nekem egy italt - parancsolta a német Zervosznak.

- Mi a véleménye?

- Azt hiszem, nyomon vagyunk. Nauplion környékén tizenegyen szöktek meg, és tízet közülük elkaptunk. Ha Morrison is ott lett volna, őt is elkapjuk. De nincs ott és nem is volt, mert rögtön továbbállt azzal az átkozott hajóval. A kérdés az, hogy a hajósok valóban láriszaiak voltak-e.

- Ha népviseletben voltak, akkor az emberünk nem tévedhetett.

- Morrison az ugrásnál valószínűleg megsérült, és most valahol a sebeit nyalogatja. Gondolom, valamelyik faluban rejtegetik még mindig. Még senkivel nem próbált kapcsolatba lépni Athénban vagy Szalonikiben.

- Lárisza környékén mintegy harminc falu van - tűnődött Zervosz. - Akarja, hogy egyszerre lerohanjuk őket?

- Megőrült? Még csak az hiányzik, hogy megint elijesszük Morrisont, és bevegye magát a hegyek közé. Nem, szép csendben, feltűnés nélkül fogjuk felderíteni a falvakat. Kerítsen nekem holnapra harminc megbízható görögöt és vagy egy tucat olasz turistát. A többi szökevény felkutatását addig takarékra vesszük a tartományban.

Zervosz a német elé tette az italt.

- Akarja, hogy panaszt emeljek az amerikai követségen a régészeti társaság miatt?

- Nem. Ha ez a dr. Thackery briteket szöktet, csak tegye. Úgyis megfigyelés alatt tartjuk. Van egy olyan érzésem, hogy nem véletlenül jött be a képbe. Éppen most! A nyakamat rá, hogy ő Morrison kapcsolata.

#,

Mike imádott a muskotálytól illatos szőlőskertekben sétálni, vagy leülni egy fenyőfa árnyékába, és elnézni a dombok lábánál hullámozó kalásztengert, hallgatni a szél susogását, a békésen legelésző jószág mekegését, bégetését. A háború olyan messzinek tűnt, mintha sosem lett volna, mintha a kegyes istenek védőburkot vontak volna a vidék köré, elszigetelve azt mindentől, ami rossz és mulandó.

Az illúzió tökéletes volt. Mezítlábás, egészségesen telt lányok egyensúlyoztak hús kútvíztől harmatos korsókat meztelen vállaikon, sült kenyér és friss kecskesajt illatát hordozta a simogató szél, s ha eljött az alkony, hófehér nyájak gördültek alá a hegyoldalokról, csengő hangon daloló pásztorlánykáktól kísérvé. A dal messze szállt a dombok felett, s szólamná erősödött az ártatlan ajkakon.

Míg odahaza a vacsora készült, a férfiak egybegyűltek a kávéházban, hogy megbeszéljék mindazt, ami foglalkoztatja vagy bántja őket. Aztán hazatértek, körbeülték családjukkal az asztalt, elmondták az esti imát, s csirkehúst ettek áldott kenyérrel és szőlővel.

Miután a nők végeztek a házimunkával, tüzet gyújtottak a főtéren, s fényénél táncot lejtettek. A kecses szirtonnal kezdték, aztán, ahogy a lángok egyre magasabbra csaptak, s a bor feltüzelte a lelket, a tánc átcsapott a szilaj kalamatianóha. A férfiak eksztázisba pörögték és ugrálták magukat, az asszonyok

sikongtak és tomboltak, az öregek pedig csillogó szemmel nézték a fiatalokat, és rég letűnt időkről, vénasszonnyá csúnyult lányokról álmodoztak. Egyik este Mike-ot is elragadta a hév, és a falusiak ünneplésétől kísérve beugrott a körbe, hogy a kimerülésig pörgesse-forgassa Elefteriát. A végén délcegen felugrott a levegőbe, úgy, ahogyan azt Khrisztosztól látta, és két pisztolyával a csillagok közé lőtt. Frenetikus sikert aratott. Ezen az estén, akaratán kívül, a közösség részévé vált.

A tánc után a nőket hazazavarták, a férfiak pedig átvonultak a kávéházba, vagy egybegyűltek valakinek a portáján, hogy átbeszélgessék az éjszakát, s hogy Khrisztosz újból előadhassa unalomig ismert történeteit a bordélybeli kalandokról és a bolgárok ellen vívott hősiecsatákról.

Mike mindennap tanult valami újat erről a varázslatos földről. Arról a földről, ahol az eszme, hogy az ember szabadnak született, megfogant. Görögországot sok baj és nehézség sújtotta történelme során, mintha a sors folyamatosan próbára akarta volna tenni lakóit.

Ez a mostani, a német megszállás is egyike volt ezeknek. De ha valaki látta, ahogy ezek az emberek a kalamatianóx. ropták, biztos lehetett benne, ahogy azt Mike Morrison is tudta, hogy Görögország újra szabad lesz.

A brit szökevények paleachorai jelenléte nyílt titokká vált. Ahogy a városokban megcsappantak az élelmiszerkészletek, a vidéket óvó varázskupola is megpattant: a vidéket előzőnlőtték a városiak. Különféle vagyontárgyakat hoztak magukkal, sokszor igen nagy értékben, hogy lisztre és más élelmiszerekre cseréljék őket. Az aranyat nem lehetett megenni...

Khrisztosz és a többi gazda nem habozott megragadni a lehetőséget. A lisztnek az egekig szökkent az ára. Khrisztosz, a malom tulajdonosa járt a legjobban: az áru is ment, és örölnivaló is akadt annyi, hogy alig győzték a munkát. A nagy tételben szállított búzáért és egyéb szolgáltatásaiért cserébe hat athéni ingatlan tulajdonlevele is a zsebébe vándorolt.

Mike nem értett egyet ezzel a mohósággal, mire Khrisztosz azzal érvelt, hogy ha ő nem lenne, akkor a városiak éhen halnának. Továbbá, tette hozzá, a városiak mindig is másodrendű polgároknak tekintették a farmereket, és ott csapták be őket, ahol tudták.

Miután elterjedt a híre, hogy szökevények tartózkodnak a faluban, Dadiból „nagyvárosi” lányok jöttek le Paleachorába, hogy elszórakozzanak a britekkel, akiket még mindig a rajongásig imádtak. Ezek a városi lányok egyáltalán nem voltak szégyellősek. Fittyet hánytak a hagyományokra, és egyenjogúságot hirdetve azt állították, hogy amit szabad a férfinak, azt a nőnek sem lehet megtiltani. A döbönt falusiak viszonzásképpen szajháknak titulálták őket, és óva intették tőlük a briteket, mondván, hogy vagy fertőzöttek, vagy német kémek, vagy mindkettő. Mike egyiket sem tartotta kizártnak. Kerülte őket, ahogy került mindenkit, aki a falu határain túlról érkezett.

Még hetekkel a védelem összeomlása után is brit katonák százai bolyongtak a görög hegyek közt, s az emberek mindenütt tárt karokkal várták őket. Ez alól a városiak sem jelentettek kivételt, noha gyakran az utolsó szelet kenyerüket kellett megosztaniuk a szökevényekkel.

A helyzet komoly fejfájást okozott a német vezetésnek, ugyanis a britek a felszabadulás jelképeivé váltak. Amíg őket látták, addig a görögök nem adták fel a reményt. A németek szigorú ellenintézkedésekkel próbálták úrrá lenni a helyzeten. Kémeket küldtek szét, vesztegettek, zsaroltak, csapdákat állítottak, és ha egy faluban szökevényekre bukkantak, akkor az egész települést porig égették. A britek azonban továbbra is menedékre találtak, s a remény tovább élt. Mike számára a helyzet tarthatatlanná vált. Már csak idő kérdése volt, mikor fogja elkotyogni magát valaki egy olasz „turistának” vagy a városi lányoknak. Most már mindenképpen meg kellett törnie Khrisztosz ellenállását. Nem akart bajt hozni a falura, és természetesen nem akart Heilser karmai közé kerülni. A falu lakóinak többsége ugyan a német nyomás ellenére is eltökélten britpárti maradt, és továbbra is szent kötelességének tekintette, hogy menedéket nyújtson a szökevényeknek, de mint mindenütt, itt is akadtak gyengék, akik otthonaikat féltve megintogtak.

A feszültség napról napra nőtt. Mike már nem élvezte az esti, kávéházi beszélgetéseket. A férfiak lassan már csak vitatkozni gyűltek össze, s a bizalmatlanság megmérgezte a közösség életét. Aztán egy nap, amikor a németek felgyújtottak egy környékbeli falut, kitört a belviszály: a paleachoraiak néhány helybeli családot azzal vádoltak, hogy kollaboránsokká váltak.

- Megtaláltuk - mondta Zervosz a vonal másik végéről. Pattant ülő helyzetbe Heilser az ágyban.

- Maga most hol van?

- Dadiban.

- Biztos benne, hogy ő az?

- Határozottan.

- Láttá valaki őt az emberei közül?

- Nem, de csak ő lehet az. Egy brit katona, aki amerikai akcentussal beszél. Az informátor személyesen is ismeri, és a leírása tökéletesen ráillik Morrisonra. Ráadásul ő is hajón érkezett, és megsebesült, amikor leugrott egy fogolyszállító vonatról.

Heilser kiugrott az ágyból, és fél kézzel vetkőzni kezdett. Legújabb nője kinyitotta a szemét, és kérdően ránézett, de a német ügyet sem vetett rá.

- Mi ez a hely?

- Egy Paleachora nevű falu, a tartomány északi csücskében. Akkor elcsíphetjük?

- Várjon! Mennyi embere is van? Egy osztag, ugye? Nem, az kevés lesz.

- Nem értem.

- Több jelentést is kaptunk, miszerint a falvakban fegyveres ellenállást szervez a földalatti mozgalom. Nem kockáztathatunk.

- Akkor hát mit tegyek?

- Hány katonára lenne szüksége, hogy hermetikusan le tudja zárni a falut?

- Két-háromszázra.

- Akkor egyelőre várjon. Máris indulok Dadiba. Holnap éjszaka rajtuk ütünk. Khrisztosz tar feje szomorkásán fénylett a gyertyafényben. A görög szívéhez emelte a kezét.

-Jay, én úgy szeretlek, mintha a saját fiam lennél. Kérlek, ne menj el.

- Légy észnél, Khrisztosz. Bármikor lebukhatunk, és akkor a németek porig égetik Paleachorát. Ezt aka rod?

Khrisztosz a földre köpött, megátkozta a németeket, aztán keresztet vetett, és így szólt:

- Még ha te el is mész, mi sose fogunk hátat fordí tani az englezoszoknak. De nem! Nem fogom hagyni, hogy elmenj.

Kétes ügyletei ellenére velejéig görög volt.

- Itt van ez a pénz. Ötmillió drachma - mondta Mike. - Tessék, tedd el.

- Meg akarsz sérteni? Gondolod, hogy pénzért csináltam? Jay, te a barátom vagy!

- Rendben. Akkor hagyj elmenni.

- Ötmillió... vagy ötvenmillió... Kit érdekel? Azt hiszed, Khrisztosz csak a pénz után fut? Mit ér ma a pénz? Egy egész zsák pénzért nem kapsz egy marék búzát! Nézd, én szívesen odaadnám a csónakomat, de azzal nem kelhetsz át a tengeren. Meg úgyis elkapna a parti őrség... És nem ismerem az aknamezőkön átvezető utakat... És...

- Nem arra kérlek, hogy vigyél Afrikába. Én csak Athénba akarok eljutni. Oda viszont mielőbb!

Khrisztosz tűnődve megtömté az agyagpipáját.

- Az unokahúgom, Elefteria... - mondta a szokásos mellveregetés nélkül. - Ugye kedves lány?

Mike mosolyogni tudott volna, de a görög iránti tiszteletből féken tartotta magát. Khrisztosz végre kijátszotta az utolsó kártyáját.

- Az - bólintott. - Szép és egészséges lány.

- Tudod, Jay, hogy én vagyok Elefteria gyámja. Van egy jó kis földem Dernikában, ahol az anyám él, s szép kis hozományt tettem félre az unokahúgomnak. Ahhoz képest, hogy még csak ilyen rövid ideje vagy itt, egészen jól beszélsz görögül. Ha azt mondanád, hogy Elefteria kérőjeként térsz vissza...

Mike szomorúan megrázta a fejét.

- Nős vagyok, és van két gyerekem.

Khrisztosz felállt, és a háta mögé kulcsolta a kezét. Ahogy gondterhelten előre-hátra járkált fusztanellájá-ban, olyan volt, mint egy mulatságos bábu. Végül megállt, és felsóhajtott.

- Jay, drága barátom, mondok én neked valamit. Mi kor Nauplionban felhoztak a hajómra, és megláttalak

téged, azt mondtam magamnak, hogy ez igen, íme, egy igazi férfi. Egy valaki. Most gazdagabb vagyok, mint valaha, de kérдем én, minek, ha nincs kire hagynom mindazt, amiért olyan keservesen megdolgoztam. Melpo sajnos nem ajándékozott meg gyermekkel. Jay, én annyira szeretném, ha...

Mike felállt az asztal mellől, és kiment az utcára. Khrisztosz bánatosan figyelte az ajtóból.

Paleachora aludt - nyugtalanul, zaklatottan, a háború gondjaitól terhelten. Mike felsétált a templom melletti hegyre, leült egy ciprusfa alá, és végignézett a holdfényben fürdő tájon.

Sokan kergetnek hiú ábrándokat, de Mike mindenkin túltett. Imádta ezt a tájat, imádta az embereket, Khrisztoszt, Melpót, Elefteriát... De ha San Francisco dombjaira gondolt, ha maga elé idézte a Muir égis ére mamutfenyőit, a Land's End szikláit csapkodó tarajosfehér hullámokat, úgy érezte, szíve menten meghasad. Melyiket válassza? A fájdalommal teli múltat, mely cinikus keserűséggé kristályosodott írásaiban? Vagy a napfényes jövőt? Legszívesebben visszaszaladt volna Khrisztoszhoz, hogy azt mondja neki: „Igen, maradok! El fogom venni Elefteriát, Dernikába költözöm vele, és művelni fogom a tőled kapott földet, és szirtoszt fogok táncolni, meg ouzót inni a kávéházban, és megtanulok énekelni, hogy nótaszóval térjek haza a me-zorol...

Nevetnie kellett önnön ostobaságán. Hogy hagyhatta magát ennyire behálózni? Hogy tudták elhitetni vele, hogy tényleg van választása?

Khrisztosz az asztalnál üldögélt, amikor Mike visszatért a házba. Leült melléje, és bort töltött magának. Odaát a konyhában, Melpo jóízűen hortyogott.

- Nem vagyok szerelmes Elefteriába - jelentette ki Mike.

- Hah! Miről beszélsz? Miért kellene szerelmesnek lenned? Anélkül is nagyon jól meg lehet lenni. A tisztelethez és a szeretethez nem kell szerelem. Meg a gyereknemzéshez sem. Főzni fog neked, meg ruhát szőni, és megmossa a lábadat, ha hazatérsz a mezőről. Minek ehhez szerelem? Ti, anglofajok mind örültek vagytok! Azt akarjátok, hogy az asszonyaitok olyanok legyenek, mint azok a Dadiból jött szajhák?

Mike megcsóválta a fejét. Khrisztosz sértődötten lecsapta a poharát, és a konyha felé indult.

-Jól van - nézett hátra az ajtóból. - Holnap reggel elviszlek Athénba.

A

-Jay! Ébredj!

Mike a hang irányába fordult, és kinyitotta a szemét. Khrisztosz állt az ágya mellett, hálóingben és hálósipkában. A gyertya lángja imbolygott remegő kezében, s az arca olyan sárga volt, mint a viasz, amivel a bajszát kengette.

- Mi az? Mi van? - dűnnyögte félálomban Mike.

-Jeleztek a szomszéd faluból. Német katonák szállták meg a környéket. Paleachora felé tartanak.

Mike lerúgta magáról a takarót.

- Igyekezz! Menj a templomba! - sürgette Khrisztosz.

Mike magára kapkodta a ruháit, ellenőrizte a pisztolyokat, aztán kiosont az ajtón, és a házak árnyékában felrohant a dombtetőre. Bluey már bent volt a templomban, három másik brittel együtt. Az ausztrál egy puskát szorongatott.

- Én azt mondom, lépünk le - mondta két böffen-tés közt Bluey.

- Maradj veszteg - szólt rá Mike. - Lehet, hogy csak erre várnak.

- És ha nem? Mike vállat vont.

- Akkor tégy, amit akarsz.

Leült háttal a falnak, és megdörzsölte a szemét. A templom hátborzongatóan üres és sötét volt, csak néhány gyertya pislákol az oltárkép tövében. Egy darabig mindenki rémülten hallgatott, még levegőt se mertek venni. Bluey is erőt vett magán, és hősiezen magában tartotta a zajos gyomorgázokat.

Nem kellett sokáig várniuk. Pattogó parancsszavak hasítottak az éjszakába, majd dörömbölés és kiabálás hallatszott.

- Most terelik össze a falu népét - motyogta Bluey.

Teherautók zörögtek be a faluba. Puska dörrent, dühödt görög hangok tiltakoztak, aztán megint puska dörrent. Egy asszony jajveszékelte. Mike meg mert volna esküdni rá, hogy Melpo az.

Egy időre csend lett, aztán feldübörögtek a motorok, s a teherautók elmentek. Velük együtt a görög hangok is eltávolodtak. Csak a németek maradtak.

Halk, alig érzékelhető nesz ütötte meg a feszülten figyelő férfiak fülét. Mike előkapta az egyik pisztolyt, és belehunyorgott a sötétségbe. Egy árnyék lépett be a templom ajtaján. Bluey felemelte a puskát, és célba vette. Arcáról dőlt a veriték.

Az árnyék közelebb lépett, alakja lassan kibontakozott a sötétből. Mike rémülten az ausztrál karjára tette a kezét.

-Ne! Ez Elefteria!

A lány zihálva, halálra vált arccal állt a sápadt gyertyafényben. Annyira rémült volt, hogy beszélni se tudott.

- Khrisztosz! - kiáltotta döbbenten Mike. Kikapta a puskát Bluey kezéből, és az ajtóhoz rohant. A többiek utánavetették magukat, és leteperték a földre.

- Te átkozott bolond! Azt akarod, hogy minket is megöljenek?

Mike fogcsikorgatva visszaadta a puskát. A társai elengedték, és Mike csüggedten lerogyott egy padra. Fuvallat csapott be az ajtón, megtáncoltatva a gyertyák lángját. Az árnyak ide-oda ugráltak az imbolygó fényben, az egyik azonban állhatatosan egy irányba mozgott. Mike felnézett. Elefteria, az örültek tompa fényével a tekintetében, az ajtó felé tartott. Mike kiugrott a padból, és elkapta a karját. A lány hisztérikusan felvisított, és beleharapott Mike kezébe. Kint kiabálás támadt, s csizmás lábak trappoltak fel az ösvényen.

Mike megrázta a lányt. Elefteria sikolyra nyitotta a száját, és kapálózni kezdett, de Mike, a túlélési ösztön vezérelte határozottsággal, leütötte. A lány öntudatlanul a karjaiba rogyott.

- Ki innen és szétszóródni! - mondta a többieknek.

Vállára kapta Elefteriát, és az oltár melletti apróablakhoz rohant vele.

Átnyomta a lányt a nyíláson, majd ő maga is utánakúszott.

A templomajtó hatalmas döndüléssel kivágódott. Mike ölébe vette a lányt, és rogyadozó léptekkel az erdő felé szaladt. Még háromszáz méter... Sípoló lélegzettel beesett a fák közé, és hagyta, hogy Elefteria a földre guruljon a kezéből.

Gúnyos rikoltás hasított bele az éjszakába.

-Átkozott fritzek! Soha nem fogjátok élve elkapni Blueyt!

Az ausztrál szavai fegyverropogásba fúltak.

Elefteria felült a zajra, és kábán körülnézett. Mike a lány szájára tapasztotta a kezét, és intett neki, hogy maradjon veszteg. Egy pillanatra csend lett, aztán a németek mozgásba lendültek. Elemlámpák villogtak, kutyak ugattak, tisztek kiabáltak. A lárma az erdő felé közeledett. Mike megfogta Elefteria kezét, és rohanni kezdett. A kutyaugatás egy darabig követte őket, aztán elkanyarodott. Elefteria megtorpant, és lerogyott a földre.

- Tovább - zihálta Mike. - Tovább!

Elefteria lefeküdt, és keservesen zokogni kezdett.

- Gyere, Elefteria - csitította Mike. - Erre most nincs időnk.

Felmarkolta a lányt, és ment, bicegett vele hegynek fel, amíg csak az erejéből futotta. Aztán csak húzta, vonszolta maga után egy... két... három órán át. Mikor már lépni sem bírt, lehuppant a földre, és magához ölelte a csendes szipogó lányt. Az egek megnyíltak, hideg zápor mosta le tövis tépte testüket. Hajnalban felmerészkedtek egy szirtre, és lenéztek a völgyben füstölő hamu fedte romhalmazokra, mely tegnap még Paleachora volt.

§.

Elefteria leült egy sziklára, s csak ült, ült és hallgatott. A könnyei kiapadtak, beszélgetni pedig se kedve, se ereje nem volt. Mike annyira szerette volna megvigasztalni, de tudta, hogy a szavak most mit sem érnek. Khrisztoszt lelőtték a németek, amikor tiltakozni merészelt, a férjére boruló Melpót pedig egyszerűen ledőfték bajonettel. És Elefteria mindezt végignézte a pajta ablakából... Amikor aztán összeterelték az embereket a téren, a zűrzavarban Elefteriának és még néhány falubelinek sikerült megszöknie. A többit már Mike is tudta.

Délután a hegyekben keringtek, úgy manőverezve, hogy a fentről jól látható német csapatokat messze elkerüljék. Alkonyatkor aztán az ellenség feladta a kutatást, és elvonult.

Az est éhesen, kimerültségtől és iszonyattól dideregve találta őket. Mike összegyűjtött egy halom fenyőgallyat, és tüzet rakott.

- Aludnod kell - telepedett le Elefteria mellé. - Hol nap Dernikába mész.

A lány rémülten ránézett kisírt, vörösre dörzsölt szemével.

- És veled mi lesz?

- Miattam ne aggódj. Már így is épp elég bajt okoztam.

- Ne hibáztasd magad. Nem te hoztad a németeket Görögországba.

Csekély vigasz, gondolta Mike, átkozottul csekély-Soutar nem túlzott. Ez a Heilser aztán alaposan felforgatta érte az országot. Hiába küzdött ellene, nyomorultnak és aprónak érezte magát. Mi esélye lehet ekkora hatalommal szemben? Meddig futja még a szerencséjéből?

Ágyat vetett Elefteriának tülevelekből, és odavezette a lányt. Elefteria engedelmesen leheveredett. A bokrok foszlányokká tépték blúzá, felfedve formás keblét és kíváncsan barna mellbimbóit. Mike elszédült a látványtól.

A lány észrevette ezt, és epekedőn a férfi szemébe nézett.

Mike elfordult.

- Hozok még fenyőtűt takarónak. Hideg lesz éjszaka.

Rászórt néhány ölnyi fenyőtűt Elefteriára, aztán megrakta a tüzet. Erős volt a kísértés, hogy Elefteria mellett vessen magának is ágyat, de ellenállt neki. Odébb, a tűz túloldalán készítette el vackát.

Halálosan fáradt volt, mégsem jött álom a szemére. Bármennyire is igyekezett, képtelen volt elterelni a gondolatait a tőle alig néhány méterre fekvő lányról. Látni nem látta Elefteriát, de hallotta, hogy ő is nyugtalanul forgolódik.

Őrületség volt, hogy éppen most, éppen ezek után érzett olyan csillapíthatatlan vágyat, hogy végre magáénak tudhassa a lányt - vagy inkább természetes volt? A baj még közelebb hozta őket egymáshoz, s szükségük is volt a másikra, a közelségére, az érintésére, a múló öröme, amit a beteljesülés okozhatott. De nem lehet, gondolta Mike. Nem tehetem egy életre boldogtalanná. Nem lehetek ilyen önző. Hátat fordított a tűznek, és behunyta a szemét. A fáradtság lassan elnyomta.

Nyugtalan álma volt. Megint elrobogtak előtte a nevek, mind a tizenhét, átkozott név, aztán Sztergiout, Soutart és Khrisztoszt látta, s Melpo is ott jajgatott a férje véres fusztanellájára borulva. Lángoló kunyhók vették körül őket, s a lángok közt német katonák táncoltak ördögien vad, groteszk kalamatianót.

Mike kinyitotta a szemét, és megkönnyebbülten fellelegzett.

Az erdő sötét volt és hideg. A tűz leégett, csak a parázs pislákol még a hamu alján. Mike leseperte magáról a levéltakarót, és gallyakért indult.

- Jay! - kiáltotta rémülten a lány.

- Mindjárt itt vagyok. Csak egy kis tűzrevalót hozok. Aludj.

Mike begyűjtött néhány gallyat, és felélesztette a tüzet.

- Fázom - panaszkodott Elefteria.

- Ettől majd mindjárt felmelegszel.

Visszabújt a tülevelek alá, de alig helyezkedett el, a lány megint megszólalt.

-Jay!

- Tessék?

-Félek.

Mike hallgatott.

-Jól van - mondta hosszas rágódás után. - Gyere, bújj ide mellém.

Majd kiugrott a szíve, amikor meghallotta a lány lépteit. A formás, érintetlen test félénken melléje siklott.

- De hiszen te jéghideg vagy, szegénykém - mondta remegő hangon. Dörzsölgetni kezdte a lány vállát és karját, amaz pedig hálásan dorombolt, mint egy ölbe fogadott kiscica. Ahogy közelebb bújt Mike-hoz, a férfi keze akarva-akaratlanul becsúszott a kiszakadt blúz alá, és megérintette háta bársonyos bőrét. A lány a mellkasára hajtotta a fejét, és átölelte.

- Sz'agapo - suttogetta.

- Aludj, édes.

- Sz'agapo - suttogetta Elefteria, és behunyta a szemét.

Ragyogó napsütésre ébredtek. Mike kibontakozott a lány öleléséből, és jólesően kinyújtózott. Éhes volt, mint a farkas, de - gondolta derűlátóan - ez egyben azt is jelentette, hogy még életben van. Ez pedig nem volt elhanyagolható dolog.

Elefteria feléje fordult, és ráhunyorgott a verőfényben. Mike azon kapta magát, hogy a hasadást bámulja a lány blúzá. Elefteria felült, füle mögé kanyarította ébenfekete haj tincseit, és tétován Mike-ra mosolygott. Olyan édes volt, ahogy

ott ült, felhúzott lábait ölelve, térdére fektetett arccal... Olyan édes... olyan fiatal és gyönyörű... és őrzítő!

A tekintetük összekapcsolódott, s a következő pillanatban már egymást ölelték és falták, mohón, szenvedélyesen. Mike keze megtalálta a hasadékot a blúzon, de nem elégedett meg ennyivel: letépte a lányról. Elefteria küzdött ellene, és küzdött önmaga ellen, de gyengéd harapásai, karmolásai csak még jobban feltűzték mindkettőjüket.

6 Szeretlek, (görög)

Ez volt az utolsó pillanat, amikor még Mike megálljt parancsolhatott, és bármennyire nehéz is volt, bármennyire mást követelt vágytól remegő testük, ellökte magát a lányt, és felállt. Elefteria belecsimpaszkodott, és könyörgő szemekkel felnézett rá, de Mike hajthatatlan volt. Kitépte magát a lány öleléséből, Elefteria pedig a földre borult, és keservesen zokogni kezdett. Mike levette az ingét, és a hátára dobta.

- Vedd fel! -Jay... kedvesem!

- így is épp elég bajunk van! Öltözz fel!

Nyers hangja szótlan engedelmességre késztette a lányt. Egy pillanat múlva már megint a régi, szégyel-lős görög hajadon volt. Nem tett fel kérdéseket, és Mike nem magyarázkodott. Konok hallgatásuk többet ért minden szónál.

-Jobb lenne, ha most már elindulnál a faludba -szólalt meg végül Mike.

- És te?

- Én Athénba megyek. Valahogy majd csak eljutok oda - tette hozzá minden meggyőződés nélkül.

- Egyedül nem fog sikerülni, ezt te is tudod. Velem kell jönnöd Dernikába.

- Hogy aztán azt is felgyújtsák a németek?

- Nem tehetsz róla...

- Mit számít az?

- Nem hagylak magadra -jelentette ki határozottan a lány.

Mike tudta, hogy nem bolyonghat magányosan a hegyek közt, de azt is tudta, hogy Dernikába sem mehet. Heilser ott is megtalálta volna. Egyszerűen nem volt hová bújni a német elől. Es mennie sem volt hová...

-Van egy távoli unokatestvérem, Kalogrianiban -mondta a lány. - Mélyen bent a hegyek között. Ott biztonságban leszel.

- Nem - rázta meg a fejét Mike. - Athénba kell mennem.

- A falu olyan eldugott, hogy a németek még csak nem is tudnak a létezéséről.

Aztán ha majd a helyzet megengedi, segíteni fogok neked eljutni Athénba. Gyere! Ha igyekszünk, holnap estére Kalogrianiban lehetünk.

7,

Az éj már ráborította leplét a tájra, mire a két megfáradt vándor végre megpillanthatta a szirtek között megbúvó aprócska falut. A település nem számlált többet ötven apró háznál - vagy inkább kunyhónál -, s nemcsak eldugott volt, hanem hihetetlenül szegény is.

Annál nagyobb volt azonban a helyiek vendégszeretete. Amikor Elefteria félénken bekopogott egy kunyhóba, az ajtót nyitó óriás, aki bozontos arcszörzetével a félelmetes Feketeszakállra emlékeztette Mike-ot, kezes báránnyá szelídült a jövevények láttán.

- Kaloszoriszate!7 - bömbölte csillogó szemmel, és rögtön betuszkolta a vendégeket szerény hajlékába. -

Deszpó! - kiáltott a feleségének. - Elefteria az! Hozz bort! Siess, asszony!

Egyszerű, háziasán sürgő-forgó öregasszony loholt be a konyhából, hogy üdvözlje a távoli rokont. Mike igyekezett úgy viselkedni, mintha nem lenne félmeztelen, és várta, hogy rá is sor kerüljön.

- Ő Jay Linden - fordult feléje Elefteria. - Új-zélandi katona, és rejtekhelyre lenne szüksége.

- Englezosz? - kérdezte az óriás.

- Igen.

Az óriás, akit unokahúga Barba-Leonidászként mutatott be, olyan lelkesen megrázta a kezét, hogy Mike már attól tartott, kar nélkül marad. A házigazda ezután keresett Mike-nak egy -jó néhány számmal nagyobb - inget, és asztalhoz tésztélt.

A vacsora is ugyanolyan egyszerű és szerény volt, mint a ház és annak lakói.

Barba-Leonidász fogott egy darab kenyeret, belemártotta az asztal közepére helyezett lencsefőzelékes tálba, s intett a vendégeknek, hogy kövessék példáját.

Miután mindenki jóllakott, Deszpó félrevonult a rokkájával, Barba-Leonidász pedig figyelmesen végighallgatta Elefteria történetét. Nem szólt és nem kiabált, mert az ellenség távollétében könnyű bábornak lenni, de a tekintetéből áradó dühöt és fájdalmat nem lehetett nem észrevenni. Amikor a lány befejezte mondandóját, a házigazda kurtán közölte:

7 Isten hozott! (görög)

- Az egyetlen fiamat, Janit, az olaszok ölték meg Al bániában. Tiéd lehet az ágya, ameddig csak akarod.

Volt valami ebben az emberben, ami már elsőre elnyerte Mike rokonszenvét. Talán ez az egyszerűség, ez a közvetlenség, amit csak az „igazi” életet élő emberek mondhattak magukénak - a halászok, a sofőrök, a bártulajdonosok és a gengszterek, akikről Mike annyit írt, s akikről valójában olyan keveset tudott.

- Úgy látom, fáradt vagy - mondta Barba-Leonidász.

- Most menj, aludj, és majd holnap még beszélünk.

Deszpó és Elefteria majd megalszanak valahol a szomszédban.

Mindössze két ágy volt a kunyhóban, és Mike, az englezosz, fontosabb volt, mint a nők.

- Elég lesz az ágy kettőnknek - jelentette ki tőle szokatlan határozottsággal Elefteria.

Szavait döbönt csend fogadta. Barba-Leonidász szúrós tekintettel Mike-ra nézett, morgott valamit a szakálla mögött, aztán kérdően felvonta a szemöldökét. Mike bárgyún vállat vont. Régen érezte már magát ilyen hülyén. Az, hogy félmeztelenül érkezett vendégségbe, semmiség volt ehhez képest. Az óriás hümmögött és morgott még egy kicsit, végül döntésre jutott:

- Nem lenne illendő.

Mike megkönnyebbülten fellelegzett. Nem bánta meg, amit reggel tett, de tudta, még egyszer képtelen lenne rá. Az ajtóhoz kíserte a lányt.

- Holnap kora reggel megbeszéljük a továbbiakat.

A kényelmes derékaljon eltöltött éjszaka csodákat művelt elcsigázott testével. Hajnalban már fent volt, és a jóízűen elköltött reggeli után Elefteriát várta. Közben azon törte a fejét, hogyan lehetne minél kisebb

kockázatot vállalva eljutni Athénba. Az óriás feltűnően csendes volt egész délelőtt. Mike nem tudta mire vélni ezt, de aztán, ahogy teltek az órák, s Elefteria még mindig nem jelentkezett, kezdett gyanússá válni a dolog.

- Hol van Elefteria? - kérdezte Barba-Leonidászt.

- Hazament Dernikába.

- Hogyhogy hazament? Maga küldte el?

- Nem mindegy? Hazament, az a lényeg.

- Nekem egyáltalán nem mindegy!

- Idd meg a kávédat! Kihűl. -De...

- Nem kell annyira izgulni. Azt ígérte, szombatra visszajön.

Mielőtt még Mike bármit is mondhatott volna, Barba-Leonidász felkelt az asztal mellől, és kikullogott a mezőre. Mike segélykérően Deszpóhoz fordult, de egyetlen szót sem tudott kihúzni az asszonyból.

Ez azért mégiscsak sok volt! Kinek a műve lehetett? Elefteria akarta volna ezzel itt tartani, hogy megóvja a németektől? Vagy az óriás küldte el valami okból? Bárhogy is történt, nem volt más választása, mint várni szombatig.

Felhörpintette a kávéját. Tényleg kezdett kihűlni.

- Segíthetek? - kérdezte Mike a fáradhatatlanul hajlongó óriást.

- Bah! - dörmögte Barba-Leonidász. - Menj és szedj szőlőt az öregasszonnyal. Meg kell tisztítanom a földet a szikláktól, és nem szeretném, ha az én englezosz barátom felsértené a kezét.

Mike elfogadta a burkolt kihívást, és beállt a férfi mellé. Barba-Leonidász kaján vigyorral nyugtázta el-

hamarkodott döntését. Mike-nak nem kis erőfeszítésébe telt tartani a lépést a nála harminc évvel idősebb medvével, de megérte. Nappal együtt dolgoztak, esténként együtt itták részegre magukat... Három nap elteltével már mindketten úgy érezték, mintha évek óta ismernék a másikat.

Barba-Leonidász mindenáron be akarta bizonyítani Mike-nak, hogy az englezoszok, bár derék katonák, a görögökhöz képest csupán csenevész legénykéek. Mike nem volt

kimondottan az a törékeny fajta, s valaha az egyetemi futballcsapat nagy reménységének számított, de kettejük esetében az óriásnak valóban igaza volt: ő csak egy törpe volt Barba-Leonidász mellett. A bizonyítási eljárások általában barátságos birkózással kezdődtek, és azzal végződtek, hogy Leonidász földhöz teremtette az englezoszt. Mike a mérkőzések elején még állta a sarat, de ez csak azért volt, mert a görög hagyta magát – játszadozott vele, mint macska az egérrel. Amikor aztán Barba-Leonidász elunta a játékot, fél kézzel a feje fölé kapta Mike-ot, és behajította a legközelebbi bokorba. Gyerekes móka volt, mégis mindketten határtalanul élveztek, és akkorákat nevettek, hogy belefájdult a hasuk. Mike gyakran eljátszott a gondolattal, milyen fantasztikus lett volna, ha lett volna néhány Barba-Leonidászuk az egyetem focicsapatában.

A napok gyorsan múltak, s bár keményen dolgoztak és védtek, Mike egy újabb, elemi érzéssel gazdagodott: megtapasztalta a pusztá létezés örömét.

Deszpó, a ráncos, fogatlan, fekete ruhás öregasszony egész nap mozgásban volt.

Ha nem a mezőn dolgozott, akkor főzött, mosott, takarított, a kiskertet gondozta, a csirkéket etette, vaját köpült, tüzelőt gyűjtött, font és szőtt. Sötétben kelt és sötétben feküdt, de Mike egyetlen szavát sem hallotta.

A férfiak, miután egész álló nap a sziklás, terméketlen talajt művelték, a kávéházban kerestek kikapcsolódást. Itt nem énekeltek az emberek. Fáradt férfiak ültek be ide, hogy szusszanjanak egyet és felhörpintsenek némi ouzót, míg odahaza a lencse megfő. A paleachorai „luxusnak” itt nyoma sem volt.

Nagylelkűségben azonban itt sem volt hiány. Bármennyire eldugott volt is Kalogriani, mindig akadt egy-két éhező városi, aki rátalált a falura kétségbeesett bolyongásai során. Egyik sem távozott üres kézzel, s amit adtak, azt a falubeliek vagy tisztességes áron, vagy istennevében adták. Szombaton Barba-Leonidász és a többi falubeli férfi nyúl vadászatra indult. A zsákmányt a faluba betévedő városiaknak tették félre. A mohóság, a fősვნყყყყ itt ismeretlen fogalmak voltak. Az emberek egymásra voltak utalva, és ennek megfelelően éltek: amíg volt két szem búzájuk, megosztották másokkal.

Bármilyen jelentéktelen volt is a falu, nagy múltat tekintett vissza, legalábbis a helyi legenda szerint. Lakói azt regélték, hogy Kalogriani egyidős volt a hegyekkel, és régen a „Tolvajok fészke”-nek nevezték. Lehetett benne valami, mert ebből a terméketlen talajból nem lehetett megélni, az éhes szájakat viszont etetni kellett. Az emberek ezt a két ellentétet úgy igyekeztek kibékíteni, hogy máshonnan emelték el azt, amire szükségük volt. És mivel ez évszázadok óta így ment, a tolvajlás szakmává nemesedett a falubeliek körében, mondhatni, a kultúra részévé vált. Nem is akadt olyan férfi, akinek ne lett volna priusza.

A falu véne, Petrosz kilencvenkilenc évéből összesen negyvenet töltött rácsok mögött. Barba-Leonidász ezzel szemben csak öt évet, amiért restellte is magát erősen. A bűn nem a lopás volt, hanem az, ha valakit rajtakaptak. Ha azonban már ült valaki, akkor megváltozott a megítélés, és az egyén tekintélye a börtönben eltöltött éveivel arányosan nőtt. A legnagyobb erénynek azonban az számított, ha az embert az athéni Averof fegyházba csukták be. Ez volt a csúcok csúcsa. Még Gregoriosz atyát, a falu papját és egyetlen írástudóját is kivonták egyszer a forgalomból. Ő ugyan szentül állította, hogy ezalatt Kanadában teljesített lelki szolgálatot, de mindenki tudta, hogy hol van ez a „Kanada”, és mit jelent a lelki szolgálat.

Ezek a fantasztikus hegyi emberek minden bizonnyal az istenek leszármazottjai voltak, mert Barba-Leonidász, az óriás a kisebbek közé tartozott. Egyesek a két méter tíz centit is jócskán meghaladták, s a legtöbben nyolcvan-kilencven éves korukig is elélték anélkül, hogy orvost láttak volna.

Noha bírta tartani az iramot a hatvanöt éves Barba-Leonidász oldalán, Mike egyszer elkövette azt a hibát, hogy megpróbálta lehagyni a férfit. Nem volt esélye ezen a terepen. Kalogriani lakóinak nagyjából azt jelentette a hegymászás, mint Mike-nak a liftezés.

A nők keményen dolgoztak látástól vakulásig, és ugyanolyan edzettek voltak, mint a férfiak, de szépségük hamar elhervadt. Ha szültek – legtöbbször kint a mezőn, mert még az utolsó hetekben is dolgoztak –, a család nem ünnepelt, nem voltak könnyes összeborulások. Ez is csak a mindennapok része volt, mint a halál vagy a házasságkötés.

Mindezek után Mike-ot nem érte meglepetésként Barba-Leonidásznak az ötödik napon tett kijelentése. Az óriás minden ceremónia nélkül közölte, hogy a fiának tekinti őt. „A másik fiam elesett, de Isten adott helyette egy másikat.” Egyszerű, paraszti logikájával nehéz volt vitatkozni.

- Áru!d el nekem, fiam, hogy ha a szövetségeseink nyeresre állnak, akkor miért fújtak visszavonulót? Erre felelj! Miért vonultatok vissza? Vagy én mondjam meg? Azért, mert ostobák vagytok!

- Taktikai visszavonulás volt.

- Hát persze! Én azt mondom, hogy ha valaki nyeresre áll, akkor előre felé megy. Ha vesztesre, akkor hátra. Ilyen egyszerű. A szövetségeseink meghátráltak, tehát vesztesre állnak!

- Értsd már meg, Leonidász, hogy nem ilyen egyszerű ez. Minél messzebbre nyúlik ki a német front, annál nehezebb ellátniuk az egységeiket, és jobban szétoszlanak az erők. Gondolj csak Napóleon 1812-es moszkvai hadjáratára.

- Blabla! Úgy beszélsz, mint egy asszony. Ha Kalog-rianit kell megvédenem, de én Dadiba menekülök, akkor vesztettem, nem? Igen vagy nem?

- Az isten szerelmére, Leonidász! Inkább tölts még egy kis bort.

Végre eljött a szombat. Mike már pirkadat előtt felkelt, és türelmetlenül várta, hogy Elefteria feltűnjön a poros utca végén. Délelőtt tíz óra tájban már gyanakodni kezdett, s mire elmúlt a dél, már biztos volt benne, hogy újabb összeesküvés áldozata lett. Most már értette, miért volt olyan szokatlanul csendes Barba-Leonidász, s

miért váltott mindig témát az elmúlt napokban, ha Elefteriáról kérdezte.

Barba-Leonidász, sejtve, hogy mi következik, egy alkalmas pillanatban meglépett otthonról. Puskát is vitt magával, állítólag vadászni ment a cimborákkal. Mike kénytelen volt Deszpót elővenni.

- Hol van Elefteria? - kérdezte a szövőszéke mögött megbúvó öregasszonytól.

Deszpó vállat vont.

- Hol van, az istenit? - ordította magából kikelve Mike.

- Itt járt! - fakadt sírva Deszpó. - A hét közepén. Te éppen kint voltál a mezőn. Barba-Leonidász elküldte.

- Miért?

- Mert...

- Azt kérdeztem, miért?

- Mert te az ő fia vagy, és most már örökre itt a helyed.

á

Mike magába roskadva ült az asztalnál. Deszpó is hallgatásba merült, de a keze olyan idegesen járt a szövőszék felett, hogy még nézni is rossz volt. Mike úgy érezte, és joggal, hogy kelepcebe csalták. Ezek között az istenverte óriások közt olyan elveszett volt, mint egy kisgyermek. Legszívesebben azonnal útra kelt volna - de merre induljon el? Kalogriani lakóitól hiába is kérne útmutatást, döbbszent rá. Barba-Leonidász erről minden bizonnyal gondoskodott.

Egy valamit tehetett csak: megkeresi Leonidászt, és beszél azzal a makacs fejével.

Kirohant a házból, és elindult abba az irányba, amerre a vadászó társaságot sejtette. Nem sok esélyt adott magának, mert a csapatnak tizenöt percnyi előnye volt, és még a legöregebbje is gyorsabban járt, mint ahogy ő futni tudott, de nem bírt tétlenül ülni. Körbenyargalta a határt, még a Kallidromon lábát övező bozótot is átkutatta, aztán jó egyórányi nyelvlógatás után feladta. Nem volt mit tenni, meg kellett várni, hogy a vadászok hazatérjenek.

A délutáni levegő üdítően langyos volt, s még a nap is messze járt a fekhelyéről szolgáló dombháttól. Mike vágyakozóan felnézett a Kallidromon csúcsára. A hét folyamán többször is erre kacsingatott a mezőről, s úgy képzelte, csodálatos kilátás nyílna odafentről. Deszpónál mindenképpen szebbnek kell lennie, szögezte le magában. Nem volt kedve visszamenni, hogy a vénasszonnyal töltsen a délutánt.

Határozott léptekkel elindult a kacskaringós, kecskék koptatta ösvényen.

Időnként megállt, hogy kifújja magát és vizet igyon az ösvény mellett csörgedező patakából. Egy darabig egészen jól haladt, aztán a hegyoldal kezdett egyre meredekebbé válni, mígnem egy több száz méter magas, szinte függőleges sziklafal állta útját.

Különös volt. Mike mindig is rettegett a magasságtól, de most cseppnyi félelmet sem érzett. Jelentett volna

ez valamit? Ahelyett, hogy a válaszon tűnődött volna, Mike mászni kezdett. Nem nézett hátra, de a tudat, hogy a semmi van alatta, és bármikor halálra zúzhatja magát, valami perverz, bizsergetően jó érzéssel töltötte el.

Késő délután lett, mire felért a csúcsra, de az eléje táruló látvány minden fáradságáért kárpótolta. Lélegzetelállító volt. Keleten az Égei-tenger türkizkékje, ezernyi apró szigettel pettyezve, nyugaton a smaragdzöld, szelíden hullámozó dombok. Egy felhő úszott be a képbe, méltóságteljesen és megállíthatatlanul, akár egy hófehér égi fregatt.

Mike megborzongott. Itt volt, fent a világ tetején, és tudta, nem véletlenül került ide. De miért? - tette fel magának az örök emberi kérdést. Miféle erők ügködtek a háttérben és mi végett? Miért éppen én ?

A gyerekeire gondolt. Az első napokban valóságos fizikai gyötrelmet érzett, ha maga elé képzelte kedves kis arcukat, de ahogy az idő telt, a fájdalom lassan eltompult. Mindennél fontosabbak voltak számára még most is, ez nem változott - nem változhatott - meg, de már nem csak ők voltak.

Talán éppen ezért kellett feljönnie ide. A táj, ami a lába elé terült, több volt domboknál és szigeteknél. Tizenhét arc nélküli embert és egy halott kislányt látott maga előtt. Hajlék nélkül maradt embereket és felégetett falvakat.

Khrisztoszt és Melpót vérbe fagyva. Kudarcot vallott volna? Vagy helyesen cselekedett? Segített vagy ártott túlzott óvatosságával? Nem tudhatta. Csak azt tudta, hogy mennie kell, és ezt Barba-Leonidásznak is meg kellett értenie.

Már csak az volt a kérdés, veszélyeztetheti-e Elefte-ria életét. Ahhoz ugyanis, hogy fel tudja venni a kapcsolatot dr. Thackeryvel, előbb el kellett küldenie a lányt a régészhez. Ez pedig nem volt egy életbiztosítás Elefteria számára. Ha legalább elmondhatta volna neki, hogy mi forog kockán... Elefteria biztosan megértette volna, mennyire fontos ez a népe számára. De nem lehetett.

Mire visszaért a kunyhóhoz, már sötét este volt. Barba-Leonidász az asztalnál ült, és úgy tett, mintha hidegen hagyta volna az eltűnése, de pocsék színész volt.

- Te ostoba englezosz. Már épp ki akartam menni, hogy megkeresselek.

Az óriás megtörte a kenyeret, és intett neki, hogy üljön le. Mike azonban megmakacsolta magát.

- Holnap átmész Dernikába, és idehozod Elefteriát -jelentette ki.

- Ülj le, és egyél - mordult rá Barba-Leonidász. -Túl sokat beszélsz.

Mike dühösen az asztalra csapott.

- Vagy érte mész, vagy én megyek el!

Barba-Leonidász a feleségére nézett, és vállat vont.

- Ez örült. Én mondom neked, asszony, ez meg örült.

Deszpó az ajtóhoz sompolygott, készen rá, hogy kiszökjön, ha kitörne a vihar.

- Ülj le, fiam, és egyél. Ha ennyire hiányzik már egy nő, csak szólj, és kerítek neked vacsora után. Nem is egyet, hanem tucatot. Választhatsz közülük, és még az ágyamat is használhatod.

Leonidász belemártotta a kenyerét a lencsébe. Részéről ezzel el volt intézve a dolog, Mike azonban másképp gondolta.

- így is jó. Akkor most elmegyek!

Az óriás szomorúan Mike-ra nézett. Bozontos szakállá sem tudta elrejteni fájdalmát.

- Mi ütött beléd, Jay?

- Hidd el nekem, barátom, hogy az, amit irántam érzel, kölcsönös, de nekem akkor is el kell jutnom Athénba.

Leonidász letette a kenyerét, és felsóhajtott.

- El akarsz menni? Tényleg el akarsz menni?

- El kell mennem.

- Miért beszélsz örültségeket? - fakadt ki Leonidász. - Miért kellene elmenne?

- Katona vagyok. Ez a kötelességem.

- Bah! Miféle katona vagy te? Mit akarsz kezdeni egymagad? Még egy nyulat se tudsz lelőni ötven méterről, a legjobb englezosz puskámmal.

- Már láttam porrá égni egy falut miattam.

- Ezt a pajtát félted? Hadd gyűjtsák fel! Majd eléldégélünk a bozótban. Nem ez lenne az első eset. Néha arra gondolok, hogy akkoriban sokkal boldogabb voltam, mint most, amikor a sziklán próbálok búzát termesztetni. Nem, Jay, jobb lesz, ha velünk maradsz.

Mike az ágya melletti asztalkához lépett, és összeszedte a holmiját. Két pipa, két pisztoly meg egy köteg pénz. Ez volt mindene. Kivett magának egymillió

drachmát, a többbit pedig az asztalra tette, és az ajtó felé indult.

Leonidász felpattant, és eléje állt.

- Ül le! - bömbölte.

Deszpó, aki jól ismerte ezt a hangot, kirebbent a kunyhóból.

- Az utániban állsz, Leonidász. Ne akard, hogy lelőjelek.

- Ül le, vagy megöllek.

Barba-Leonidász felkapott egy piszkavasat a tűzhely mellől, és a feje fölé emelte. Mike elővette az egyik pisztolyt, és az óriásra szegezte. A két férfi hosszú másodpercekig farkasszemet nézett egymással, aztán Leonidász elkáromkodta magát, és a sarokba vágta a piszkavasat.

. - Pont olyan vagy, mint az első fiam - motyogta. - Meddig fogsz így eljutni, Jay? Láttál te már szőke görögöt ezen a vidéken?

Mike nem felelt.

Deszpó, aki ritkán tanúsított érzelmeket, visszajött a kunyhóba, és sírva fakadt.

- Menj innen, asszony! - kergette ki Leonidász. Ez volt az első alkalom, hogy Mike annak látta ezt az embert, ami valójában volt: öregnek és megfáradtnak. Görnyedten, megtörten állt fogadott fia előtt. - Ül le, Jay, és egyél. Amint az időm megengedi, felkeresem Elefteriát.

- Mikor?

-Jól van... Jól van. Holnap.

9.

Elefteria szörnyen esetlennnek érezte magát a vadonatúj városi gúnyában meg azzal a rengeteg festékkal az arcán. Valahogy az volt az érzése, hogy a sorban állók mind őt bámulják, pedig tudta, hogy ez örültség, mert az embereknek kisebb gondjuk is nagyobb volt annál, mint hogy azt figyeljék, ki hogyan van öltözve. Főleg azoknak, akik üres kézzel tértek vissza vidéki élelemszerző körútjukról. Lassan fogyatkoztak előtte a népek a sorban, de már majdnem ott volt az asztalnál, ahol a német és görög ellenőrök az úti okmányokat meg a csomagokat vizsgálták. Végül ő is sorra került. Remegő kézzel kinyitotta az új retikült, és kivette belőle az útlevelet. Az ellenőr, egy polgári ruhát viselő német, tetőtől talpig végigmérte. Elefteria szégyellősen lesütötte a szemét.

- A látogatás oka? - kérdezte pattogó hangon a német.

- Rokonlátogatás - felelte félénken Elefteria.

A férfi a retikülre mutatott. Elefteria átadta neki, és a német az asztalra borította a tartalmát. A városi nők elengedhetetlen kellékeivel együtt egy vastag köteg drachma is kipottyant belőle.

- Ez jelentős összeg! Elefteria nem válaszolt.

- A foglalkozása?

- Egy nagygazda felesége vagyok.

- Úgy tűnik, felvitte az isten a dolgukat. Manapság minden paraszt pénzkötegekkel a zsebében érkezik Athénba.

Elefteriának sikerült magára erőltetnie egy félénk mosolyt.

- Nyissa ki a bőröndjét - parancsolta a felügyelő.

A férfi beletúrt az alsónemükbe és egyéb személyes holmikba, amiket a lány Jay útmutatásai alapján vásárolt Dadiban.

- Becsukhatja.

A német visszaadta az útlevelet, és unottan végignézett az asztala előtt kígyózó soron. Ráérősen cigarettára gyújtott, és a lányra vigyorgott.

- És hol fog megszállni Athénban, ifjú hölgy?

-A nagynénémnél - vágta rá Elefteria a jól begyakorolt választ.

-Ah, értem. Mondja csak... nem lenne kedve megnézni velem a főváros nevezetességeit?

- A férjem is itt van Athénban.

- Elmehet! Kérem a következőt!

Elefteria átvágott a zsúfolt vasútállomáson, és kilépett az utcára. Olyan szédítő és olyan félelmetes volt itt minden. Egyszer már járt a fővárosban, de az nagyon régen volt, sok-sok évvel ezelőtt. Hogy feszélyezettségét leplezze, peckesen kihúzta magát, és levegőnek nézett mindenkit, aki szembejött vele. Ezzel egyben sikerült távol tartania magától a kéjsóvár olasz és német katonákat is.

Beült egy taxiba, és megadta az úti célt. A sofőr kíváncsian kémlelte a visszapillantó tükörből, de Elefteria úgy tett, mintha a nagyváros, a hatalmas

épületek, a forgalom és az autó, amelyben utazott, hidegen hagyták volna. Eletében mindössze háromszor ült luxusautóban, de ez is csak egy szekér volt, még ha nem is lovak húzták.

Az autó átverekedte magát a Larisszisz állomás körül dongó forгатagon, és rákanyarodott a sokkal nyugodtabb, széles Alexandrou sugárútra. Elefteria hátradőlt a kényelmes ülésben, és behunyta a szemét, hogy elismételje magában Jay utasításait. Tökéletesen kell végrehajtania a tervet, emlékezett vissza a figyelmeztetésre.

Néhány perccel később lekanyarodtak a sugárútról, és elhajtottak az előkelő Kolonaki lakónegyedet övező erdős terület mellett. Maguk mögött hagyták az amerikai kórházat, a korábban brit tulajdonú iskolákat és számos egyéb intézmény épületét. A telep szélére érve a taxi megállt egy közönséges, kétszintes téglaház előtt.

A sofőrt mélyen megsértette utasa szótlansága, de a bőkezű borraavaló egykettőre jókedvre derítette. Az amerikaiak és a környezetükben élők mindig jól tejtettek. A taxi elhúzott. Elefteria megállt a vaskapu előtt, megpróbálta rendezni a gondolatait, aztán benyitott. Ahogy végigment az ajtóhoz vezető ösvényen, úgy érezte, mintha izzó parázson lépdelne.

Tágas előcsarnokba lépett, melyet festmények, szobrok és egyéb műtárgyak sokasága díszített. A képek közt bekeretezett dokumentumok is lógtak, de hogy mit tanúsítottak, azt nem tudta elolvasni. A helyiség hatalmas volt, hűvös és sötét.

Elefteria zakatoló szívvel megközelítette a terem végében trónoló nőt. A hölgy szemmel láthatóan külföldi volt, és nagyon elfoglaltnak látszott. Elegáns frizuráján fejhallgató ült, előtte rengeteg papír. A nő felnézett, és megkérdezte:

- Segíthetek?

- Én... én dr. Harry Thackeryvel szeretnék beszélni

- suttogta megilletődve Elefteria.

- A neve, kérem?

- Elefteria.

- Elefteria mi?

- Elefteria Jalourisz.

- Kért időpontot a doktortól? - kérdezte a recepciós, értetlenül méregetve a feszengő parasztlányt.

- Nem. Nem ismer engem.

- Egy pillanat, kérem. - A nő felállt az asztala mellől, és bement egy kétszárnyú ajtón, amely egy hosszú folyosót rejtett maga mögött. Elefteria furának találta, hogy egy nő itt üldögélhet egy ilyen szép szobában, és cigarettázhat, de hát annyi volt itt a furcsaság...

A nő visszatért.

- Sajnálom, de dr. Thackery nem tudja fogadni önt.

Elefteria idegesen babrálni kezdte a retikülje zárját, de nem mozdult. Miért néz engem olyan furcsán ez a nő?

- kérdezte magától. Megpróbálta felidézni, mit is mondott Jay arra az esetre, ha elküldenék.

- Mikor beszélhetnék vele?

-Attól tartok, a doktor nagyon elfoglalt. Épp egy ásatás előkészítésén dolgozik. Elefteriának eszébe jutott, hogy egyszer, amikor még nagyon kicsi volt, látott néhány külföldit Dernika körül áskálódni. Azt is hallotta, hogy a háború előtt a külföldiek gyakran felkeresték a tartományt, hogy régiségeket keressenek a földben.

- De... de én Dadiból utaztam ide. Nagyon fontos.

Az asztalon felberregett egy rejtélyes doboz. A nő beledugott a dobozba egy fémrúdban végződő drótot,

megállítva ezzel a berregést. Aztán kinyílt a bejárati ajtó, és két külföldi úriember jött be. Leültek a teremben, és újságot kezdtek olvasni. Elefteria ezt is roppant furának találta. Miért jönnek be ide újságot olvasni? Nem lenne kényelmesebb egy kávéházban?

A recepciós kérdőn az előtte tébláboló parasztlányra nézett.

- Voltaképpen mit akar maga dr. Thackerytől?

- Személyes ügyben keresem, és nagyon fontos lenne, hogy beszéljek vele. Nagy utat tettem meg emiatt.

A nő vállat vont, aztán megint eltűnt a lengőajtó mögött. Nemsokára visszatért.

- Kövessen, kérem - mondta Elefteriának. Végigmasírozott a süppedős szőnyeggel borított folyosón, egy sor réztáblával díszített ajtó előtt, majd hirtelen meg állt az egyiknél, és benyitott. Betessékelte Elefteriát, és becsukta mögötte az ajtót.

A szobában a függönyök össze voltak húzva, csak egy asztali lámpa világított. A díszes asztal mögött egy férfi ült. Sápadtak, nyüzögtek tűnt a halvány lámpafényben. Hűvösen végigmérte Elefteriát.

- Beszélni akart velem - dünnyögte kedvetlenül.

- Ön dr. Thackery?

- Eltalálta.

Elefteria érezte, hogy a körmei a tenyerébe mélyednek. Pontosan, szóról szóra kellett elmondania mindazt, amit Jay betanított neki.

- Egy nagyon jó ismerősöm - szólalt meg remegő hangon -, aki az egyik unokabátyámnál lakik, szeretne Athénba jönni. Azt mondta nekem, hogy egy közös barátjuk biztatta erre.

- Üljön le, kislány.

Elefteria engedelmesen leült az asztal elé helyezett, trónnak is beillő székbe.

- Hol szállt meg az ismerőse?

- Kalogrianiban.

- Kalogrianiban?

- Igen. Ez egy eldugott kis falu a hegyek között, Lárisza tartományban.

- Meséljen nekem az ismerőséről - parancsolták a férfi vékony ajkai.

- O egy brit katona. Új-Zélandról való.

Thackery arca kifejezéstelen maradt.

- Ez esetben ön nem a megfelelő helyen kereskedik, ifjú hölgy. Ha az ismerősük brit katona, akkor törvényszegés lenne itt bűjtatni. Az Egyesült Államok nem áll háborúban Németországgal.

- De az ismerősöm azt mondja...

- Sajnálom, de nem segíthetek. Azt tanácsolom, mielőbb utazzon haza, kisasszony. Mielőtt még bajba keveredik.

Elefteria felállt, és tanácstalanul az ajtó felé indult. Nem tudta, mitévő legyen, de nem mehetett el így, dolgavégezetlenül. Megfordult, és könnyes szemmel a férfira nézett.

- De kérem... A közös ismerősük, a skót ember...

Az asztal mögött ülő férfi megdermedt. Elefteria megborzongott a pillantásától.

- Miért akar az ismerőse Athénba jönni?

- Azt mondta - felelte rekedt hangon Elefteria -, hogy tizenhét jó oka van rá.

Thackery felpattant a székéből.

- Maradjon itt. Egy pillanat, és itt vagyok.

Jay jól felkészítette, de Elefteria még így sem értett semmit az egészből, és ezek a furcsa városi emberek még jobban összezavarták. Már alig várta, hogy felülhessen a vonatra, és visszatérhessen a falujába. Soha, fogadta meg magának, soha többé nem fog Athénba jönni.

Dr. Thackery beviharzott az egyik szomszédos irodába, ahol egy Thanasszisz nevű férfi üldögélt, fejhallgatóval a fülén.

- Hallotta őt - mondta izgatottan Thackery. - Mit gondol?

- Morrison lesz az - bólintott Thanasszisz.

- Hála istennek, még él! Pedig már feladtam a reményt.

- Mielőbb meg kell kapnunk azokat a neveket -jelentette ki Thanasszisz. - Mi legyen a lánnyal?

- Kint vannak az árnyékaink?

- Mint mindig.

- Akkor rendeljen egy kocsit a hátsó utcába. A kerten át fogjuk kicsempészni a lányt. És szóljon Lizának, hogy várjuk Papa-Panosznál. Ő lesz az, aki elhozza nekünk Morrisont.

III. RÉSZ

/.

Liza Kiriakidész feszült figyelemmel hallgatta végig dr. Thackeryt. Az utasítások egyértelműek voltak, de ettől eltekintve semmit nem értett az egészből. Eddig még soha nem fordult elő, hogy a doktor ne avatta volna be a

részletekbe. Liza természetesen megértette, hogy a frissen szerveződött földalatti mozgalom érdekeit szolgálja ez a titkolózás, de ez még nem jelentette azt, hogy örül is neki. A küldetésnek sem örült. Olyan messzire utazni egyetlen brit szökevény miatt... Ekkora kockázatot vállalni egy emberért! Ez csak egyet jelenthetett: azt, hogy az illető nem egyszerű katona, vagy egyáltalán nem az. Tiszt, ügynök vagy valami efféle. Nagy hal - nagy veszély.

- Dadiban egy lány fogja várni - folytatta Thackery -, a neve Elefteria Jalourisz. A lány el fogja kíségni egy Kalogriani nevű faluba, ahol bemutatja egy bizonyos Vasszilinak. Helénaként fog bemutatkozni neki. És jól jegyezze meg: nem szabad kérdezősködni tőle.

Liza bólintott.

- A Dadiban tevékenykedő embereink el fogják látni úti okmányokkal, és meg fogják változtatni a külsejét. A vonat személyzetét lefizetik, de ha valami közbejönne, akkor teljes mellszélességgel be kell vetnie magát - mondta faarccal a férfi. - Világos?

- Igen - felelte Liza.

- Ha visszaértek Athénba, vigye Lazaruszhoz, és jelentkezzen.

- Rendben.

- Kérdés?

- Azt hiszem, minden világos.

Liza felmondta az utasításokat, majd ellenőrizte az okmányokat és a pénzt. Papa-Panosz kopogott be a szobába.

- Gyertek, gyerekek - dugta be a fejét az ajtón. -Legfőbb ideje asztalhoz ülni.

- Igen - sóhajtott Thackery. - Jobb lesz, ha sietek. Nem akarom, hogy a német barátaim túl sokáig álldogáljanak odakint. Még tüdőgyulladást kapnak ebben az esőben.

Átsétáltak a konyhába. Mielőtt letelepedtek volna, Thackery félrevonta a nőt.

- Olyan nyugtalannak látszik ma, Liza. Valami baj van?

- Baj? Dehogy! Az égvilágon semmi.

- Még valami, Liza. Ha a küldetés balul ütne ki, és az a veszély fenyegetne, hogy az emberünk a németek fogságába kerülhet, akkor ölje meg. Nem kaphatják el élve!

Míg a többiek jóízűen ettek, Liza egy magánakció esélyeit latolgatta. Frissen fogant terv volt, de tökéletesen alkalmasnak ígérkezett arra, hogy megmentse vele a gyerekeit - és hogy árulóvá tegye őt.

* * *

Konrád Heilser nyögve felült a kanapén. A feje lüktetett, a szeme karikás volt és vérekes. Pocsékul érezte magát, már az is nagy erőfeszítést kívánt, hogy át tudjon botorkálni az íróasztalhoz, ahonnét egy kövér, unalmas nő és három kövér, unalmas kölyök nézett rá rosszallóan egy fényképkeretből. Ingerülten a felső fiókba lökte a fényképet, és előkotorta a fejfájás elleni port tartalmazó papírtasakot.

Micsoda parti volt! De megérte ezt a gyötrelmet? Belekeverte a port egy pohár vízbe, és felhajtotta. Elfin-torodott. Görög fejfájás elleni. Ezek még egy ilyen semmiséget se képesek rendesen megcsinálni.

Zervosz, az a hájas disznó, négynapos orgiát szervezett, hogy megünnepelje új apartmanja birtokba vételét. Tízszobás, tetőteraszos lakás volt, ízléstelenül telezsúfolva méregdrága bútorokkal és mindenholnan összelopkodott műtárgyakkal. Egy örült múzeuma.

Mindenki ott volt a felső vezetésből. Zervosz hirtelenében nagyon népszerűvé vált, mindenki a barátságát, sőt - bármilyen ízléstelen is volt -, a kegyeit kereste. Az alaposan megszorongatott, de jó képet vágó görög felső tízezer tagjai elárasztották ajándékaikkal, és olyan összegeket csúsztattak a zsebébe, hogy Heilsert a gutaütés kerülgette.

Na de a szajhák! Azok aztán mindent megértek. Zervosz értett a kurvákhoz, ezt el kellett ismerni. Heilser beleremegett a gyönyörűségbe, ha a partin át-éltekre gondolt. Még egy új nőt is kerített magának, egy finom kis muffot, aki minden eddigin túltett. De ez még nem jelenti azt, hogy Zervosz nem egy tetű, komorodott el. Egy kapzsi, pofátlan hivatalnok. Egy senki, aki túl gyorsan felkapaszkodott és túl magasra.

Azzal próbálta népszerűsíteni magát, hogy újabb, még mesésebb partikat ígért. Mindenki a kegyeit kereste. Egy ilyen undorító, hájas disznónak!

De majd megmutatja ő ennek a görög csúszómászonak. Majd megtudja Zervosz, hogy ki itt az úr. Az a bűdös hájpacni eddig havi tízmilliót fizetett azért, hogy

szabadon űzhesse kisdéd játékait. Sebaaj! Mostantól majd húszmilliót fog! Ez azonban nem volt ilyen egyszerű. Zervosz túl nagy befolyásra tett szert, s mindennek tetejébe – hogy a fene vitte volna el! – még nélkülözhetetlen is volt. Tízmillió pedig mégiscsak tízmillió. Heilser úgy döntött, hogy Zervosz egyelőre maradhat, de rajta fogja tartani a szemét. Rajta ám!

Átlapozta az asztalán heverő jelentéseket. Szökevények mindenütt. Azok a koszos britek még mindig annyian voltak, mint a tetvek. Itt is, ott is felbukkantak, egyszerűen lehetetlen volt kiirtani őket. Most meg ráadásul a földalatti mozgalom is felélénkült. Napról napra egyre több bosszúságot okoztak. De nem ez volt a legfőbb gond. A legfőbb gond az volt, hogy a német főparancsnokságon dolgozó görögök közül többen is információkat szivárogtattak ki.

Kik lehettek azok? És hol lehetett most az amerikai? Minden egyes nap, amit Morrison szabadlábban töltött, tovább növelte a veszélyt. Még elgondolni is rossz volt, mi történne, ha a lista brit kézbe kerülne. Az ellenállás mindent tudna a németek lépéseiről, lehetetlenség lenne megfékezni őket.

Érthetetlen egy nép ez a görög, dohogott Heilser. Mi ütött beléjük? Miért láznak még mindig? Csak előző nap két falut égettek fel az Aetolo-Akarnania körzetben, mert lakói szökevényeket rejtettek és ellenszegültek az adószedőknek. Ha viszont az amerikai előkerül, és a Sztergiou-lista nevei ismertté válnak... Heilser meg volt győződve róla, hogy Morrison Athénban fog kapcsolatot keresni. Mindazok, akik szóba jöhettek, ismertek voltak a német számára, de egyelőre hagyta őket, hadd tevékenykedjenek látszólag szabadon. Persze egyszerűbb volna begyűjteni és az Averofba zárni őket, de ennél most sokkal fontosabb volt, hogy elkapja az amerikai.

Kopogtak. Zervosz jött be.

Heilser undorodva nézte. Zervosz úgy nézett ki, mint egy idióta. Szabó varrta öltönye valami hihetetlen színben virított, ő maga pedig kövérebb volt, mint valaha, és úgy csillogott, mint egy szarkafészek. Gyémánt nyakkendő, gyémánt mandzsettagombok, négy gyémántgyűrű. És mindez most az íróasztala elé vonult. A régi félelemnek most nyoma sem volt a hájas görög tekintetében.

– Liza Kiriakidész egy óra múlva vár minket, Konrád.

Heilser mindennél jobban gyűlölte ezt a disznót.

Amióta ez a hájas görög vele egyenlőnek képzelte magát, pofátlanul a keresztnévén szólította. Ezért majd külön fizetni fog!

– Nos, Konrád – mondta kárörvendően Zervosz –, azt hiszem, itt az ideje, hogy megszabaduljunk a nőtől.

– Egyelőre én irányítom ezt az osztályt, Herr Zervosz! – fortyant fel Heilser. – Míg esélyt látok arra, hogy ezen személyek valamelyike elvezethet minket Morrisonhoz, senkitől nem fogunk megszabadulni!

– De hát Lizával semmire nem megyünk – tiltakozott Zervosz. – Az a nő használhatatlan. Örültség, hogy hagyja szabadon jönni-menni. Legalább figyeltethetné.

– Maga idióta! Ha ráállítok valakit, az ellenállás öt percen belül tudni fogja, hogy lebukott. Nem, Zervosz! A nővel nem lesz gond, amíg a gyerekei a mi kezünkben vannak.

– Miért nem tünteti el legalább az egyik gyereket? – hergelte tovább Zervosz, mert tudta, hogy a német bolondul a nőért. – Az észhez térítené. Biztos vagyok benne, ha eltüntetnénk valamelyik gyereket, akkor Liza hajlandó lenne végre felmutatni valamit.

Ez bizonyára működött is volna, de Heilser nem akarta, hogy Liza végképp meggyűlölje. Kívánta a nőt, éjjel-nappal másra sem tudott gondolni.

Zervosz elvigyorodott.

– Miért nem látja be, hogy nem szerezheti meg őt, Konrád? Én már felajánlottam neki ötvenmillió drachmát, hogy megossa velem az apartmanomat. Bonyolult nő. Túlságosan bonyolult.

– Pofa be!

2

Liza Kiriakidész átvágott az Alkotmány téren, és az üzletekkel szegélyezett Hermész utca felé vette az irányt. A férfiak – görögök, németek és olaszok, katonák és civilek –, akik mellett elhaladt, kivétel nélkül utánafordultak. Liza azonban nem törődött velük. Hozzászólt már a bámész férfitekintetekhez, nem találta se sértőnek, se hízelgőnek őket.

A természet rendkívüli szépséggel áldotta meg: az a fajta nő volt, akit elég egyszer megpillantania a férfinak, és képe örökre szívébe ég. Arca tökéletesen

arányos és szimmetrikus volt, mint egy nagy műgonddal megformált szoborfej; haja aranyfényben szikrázó szőke - ritkaság errefelé -, s bőre is egy árnyalattal világosabb barna, mint az átlagé. Vékony testalkatú volt, talán kissé túlságosan is vékony, de ez csak még légiesebbé, még kíváncsabbá tette, akárcsak a tekintetéből sugárzó mérhetetlen szomorúság.

Kecsesen, méltóságteljesen vonult végig a Hermész utcán, mint egy hercegnő. Egy német tiszt félénken feléje kanyarodott, hogy bemutatkozzon neki, de Liza jeges pillantása átküldte az utca túloldalára.

Liza megállt Anton divatműhelye előtt, egy határozott mozdulattal benyitott. Anton, a szalon álfrancia tulajdonosa, aki „garantáltan a legfrissebb párizsi divat szerint” öltöztette dúsgazdag ügyfeleit, eléje sietett, és szolgálatkészen meghajolt előtte. A cégtulajdonos átvezette a cikornyás eladótéren, ahol lágy zene kíséretében

egy modellt billegett az egyetlen ügyfél előtt, és betessékelte az irodájába.

- Kérem, foglaljon helyet - mondta nőiesen magas hangján. - Mindjárt itt lesznek. - Megint meghajolt, és távozott.

Liza leroskadt a bőrkanapéra, és a tenyerébe temette az arcát. Könnyecseppek peregtek végig törékeny ujjai között. A gyengeség azonban csak egy pillanatra tartott. Liza dacosan kihúzta magát, és letörölte a könnyeit. Készen állt. Kész volt bármire. Bármire.

Az egész azon a napon kezdődött, amikor a németek bevonultak Athénba. Manolisz Kiriakidész, a férje és két gyermeke apja, megmutatta igazi énjét.

Liza apja, aki egy kisebb gyár tulajdonosa volt, kerek perec megtagadta a németekkel való együttműködést, és megsemmisítette a gyártásfolyamatokat leíró dokumentációt, hogy az ne kerülhessen az ellenség kezére. Manolisz éppen egy ilyen alkalomra várt. Eladta magát a németeknek, és egy hét múlva már ő irányította a gyárat. Liza apját is ő juttatta az Averofba. Az öregember csak néhány hétig élt. A németek halálra kínozták, de nem tudták kiszedni belőle egyetlen találmány titkát sem.

Liza csak az apja halála után szerzett tudomást a történetekről. Manolisz eleinte tagadott, de Liza túlságosan jól ismerte: mohó volt és ambiciózus. Liza fogta a gyerekeket, és elköltözött otthonról. Nem sokkal ezután belépett a földalatti mozgalomba.

Egy héttel később a Gestapo elkapta.

A gyerekek Manoliszhoz kerültek. Liza férje ekkor már elegendően befolyásos volt ahhoz, hogy „nagylel-

kűen” megmentse az életét. Manolisz magához Heil-serhez fordult a felesége ügyében, de természetesen nem önzetlenül. Tudta, mi fog történni, ha a szoknyabolond német megpillantja a feleségét. Kár lett volna hagyni porba hullni ezt a csinos fejecskét, amikor még hasznát hozhatott a konyhára.

Liza hűvös volt és elutasító, de Heilser mégis meghagyta az életét. Türelmes ember volt, és biztos volt benne, hogy a nő előbb-utóbb rá fog jönni, felesleges kéretnie magát.

A lebukás olyan hamar és olyan váratlanul jött, hogy a mozgalom nem is tudott róla. Még csak nem is sejtették, hogy Liza rendszeresen jelentést tesz Heilsernek és Zervosznak. Amikor a gyerekeivel kezdték zsarolni, Liza annyira kiborult, hogy már az öngyilkosságot fontolgatta. De nem hagyhatta magukra a gyermekeit. Manolisz egy gyáva féreg volt, aki hagyta, hogy a saját gyerekeivel zsarolják a saját feleségét. Liza nem akarta, hogy a fiai egy ilyen apa mellett nőjenek fel.

Csak hogy ezt a kettős szerepet se játszhatta már sokáig. A német és Zervosz eddig semmi érdemlegesen nem tudott meg tőle, de a végtelenségig nem boldíthatta őket.

Nem volt választása. Nem akarta ezt tenni, de nem tehetett mást; . Nem tehetett mást...

Egy fekete Mercedes-Benz állt meg az üzlet előtt. Heilser és Zervosz szállt ki belőle, testőröktől körülvéve. Anton alázatosan meghajolt. Zervosz elégedetten kihúzta magát. Végtére is Antonnak nem sok ilyen vendége volt, mint ő.

- Itt van? - kérdezte Heilser. ,

- Igen, uram. Már várja önöket.

Átviharzottak az eladótéren, és berontottak az irodába.

- Nos? - követelte Heilser, pattogó hangon, hogy gyengeségét leplezze.

- Nincs jelentenivalóm. Nem kerestek meg.

- Gyerünk, Liza - csóválta meg a fejét Zervosz. -Már a múltkor is ugyanezzel

etetett minket.

- Úgy van. Elég a ködösítésből, Liza - csatlakozott hozzá Heilser.

- Már elmondtam ezerszer, hogy mindig ők keresnek meg. Sose tudhatom előre, hol és mikor. Amióta kiengedtek, senki nem jelentkezett - hazudta szemrebbenés nélkül Liza. - Talán rájöttek, hogy lebuhtam.

- Elég a hazudozásból!

- Azt akarja, hogy legközelebb egy levágott gyerekfejet hozzak magammal? -

ugatott rá Zervosz, de nem érte el a kívánt hatást. Az asszony nem ijedt meg.

- Én betartom a megállapodásunkat, amíg maguk is

betartják - felelte hűvösen.

-Várjon meg kint - parancsolta a német Zer-vosznak. Ez a barom csak tovább

rontotta a helyzetet. - Nézze, kedvesem... - búgta mézesmázos hangon Heilser.

Leült Anton íróasztala mögé, és hátborzongatóan Lizára mosolygott. - Maga nagyon megnehezíti mindkettőnk dolgát. Én szeretnék hinni magának, Liza, de őszintén.

Láthatta, hogy egyetlen emberemet se állítottam magára. Én betartottam az ígéreteimet, nemde?

A nő nem válaszolt.

-Liza, drágám. Tudja, hogy én segíteni akarok... hogy szeretném megvédeni magát.

- Csakhogy én ezt nem kértem. Egyezséget kötöt

tünk. Én jelentek magának, maga pedig lehetővé teszi,

hogy láthassam a gyerekeimet.

Heilser felsóhajtott.

- Remélem, hogy egészségesek.

Nem bírta tovább. A vágy, hogy ezt a nőt az ágyába cipelje, mindennél erősebb

volt. Felpattant, és Liza elé lépett. A nő meg se rezzent. Heilser tétován

felemelte a kezét, és megsimogatta a nő bársonyos vállát, a haját, az arcát.

Megborzongott a gyönyörűségtől.

- Liza... - lihegte remegő ajkakkal - én... én bármit

megteszek. - Magához rántotta a nőt, és a nyakába fúr

ta az arcát.

Liza érzéketlenül tűrte.

A férfi hátralépett, és ráemelte esdeklő tekintetét. Gyűlölettel és megvetéssel teli pillantás volt a válasz.

Heilser hirtelen indulatában arcon ütötte a nőt, de az nem reagált, mintha a német nem is létezett volna számára. Heilser sarkon fordult, és kicsörtetett a szobából.

Liza behunyta a szemét, és belekapaszkodott az asztal sarkába. Forgott körülötte a világ. Kint, az ablak előtt felbúgott a fekete Mercedes motorja, és a jármű csikorgó kerekekkel elrugaszkodott a járdától.

A feszültség most már kézzelfogható volt. Már nem húzhatta sokáig. Cselekednie kellett.

Jt

Elefteria úgy zokogott, mint egy kisgyermek. - Tudom, hogy többé soha nem foglak látni! - kiáltotta két hüppögés között. Mike melléje térdelt.

- Elefteria... Elefteria - suttogta becéző hangon. -

Ápoltál, amikor beteg voltam... Az életedet kockáztat

tad értem... Mit is mondhatnék? Mit mondhatnék?

A lány átölelte a nyakát, és a keblére húzta Mike fejét.

- Vigyél magaddal!

Mike lefejtette magáról a kezét, és felállt.

- Kérlek, ne nehezítsd meg a dolgom.

- Te nem szeretsz engem - motyogta a lány.

- Mit számít most az, hogy szeretlek-e vagy sem? Nem változtat a dolgokon.

- Nem szeretsz engem. Mike a lány szemébe nézett.

- Nem - suttogta fájdalmas hangon. Hosszú ideig mindketten hallgattak.

A lány felállt a székből, és büszkén kihúzta magát.

- Visszamegyek Dernikába. Van ott egy fiú, aki fele

ségül akar venni. Még azelőtt megkérte a kezemet,

hogy... - Elcsuklott a hangja. Arcáról könnyek pereg

tek hófehér blúzába.

Mike lehajtott fejjel elkullogott.

Kint a konyhában Barba-Leonidász morgolódva az elemózsiás csomagot készítette.

Épp egy hatalmas sajtkerék negyedét próbálta beletuszkolni a batyuba, s köz-

ben valami olyasmit motyogott, hogy ő egyetlen nőben sem bíz meg, de a városi nőkben különösképpen nem. A vén Deszpó siránkozni kezdett a szövőszéke mögött.

- Kifelé a házból, vénasszony! - mordult rá az óriás.

- Megfájdítod az ember fejét! Két szőke egy görögökkel teli vonaton - dűnnyögte, miközben a batyut csomózta. - Még a macskazabálók se ennyire hülyék!

Liza az asztal mellett üldögélve figyelte a fejleményeket. Az ajtóban álló, mezítlábas parasztlány minden kétséget kizáróan szerelmes volt. Valószínűleg volt is köztük valami, gondolta Liza. A lány gyűlölettől izzó tekintettel, féltékenyen méregette őt.

- Indulnunk kell, ha napnyugta előtt Dadiban akarunk lenni.

Mike bólintott.

Fogta az egyik pisztolyt, és Barba-Leonidász mancsába nyomta. Az a pisztoly volt, amelyet Mosley szegezett rá a Kalámai melletti erdőben. Mike pénzt is akart hagyni, de Barba-Leonidász sértődötten visszautasította.

Barba-Leonidász szemében könnyek csillogtak. Szégyellősen magához vonta fogadott fiát, és megropogtatta a csontjait.

- Isten óvjon - suttogta, és kimenekült a kunyhóból.

Mike fogta a batyuját, és jelezte Lizának, hogy mehetnek. Kimentek a poros utcára, és felmásztak a Dadiban fogadott fuvaros szamar vontatta szekereére. Mire Mike el tudta szakítani a tekintetét a mögöttük hagyott falutól, az óriás és a mellette álló lány már csak apró pöttyök voltak a végtelen kék éghatárban. Mike szomorúan a mellette ülő nőre mosolygott.

- Kérem, bocsásson meg, de nagyon sokat jelentenek nekem.

- Megérttem - felelte tökéletes angol kiejtéssel Liza.

Lopva a férfira pillantott, akit csak „Vasszili”-ként ismert. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint ahogy elképzelte magának. Jókötésű, rendkívül vonzó férfi volt. A bőre napsütötte, kellemesen bronzbarna, a szakálla ápolt, gondosan nyírt, a szeme pedig tiszta és kék, mint az Égei-tenger vize.

A tekintete azonban megijesztette. Amikor bement a kunyhóba, a férfi alaposan végigmérte, de nem úgy, mint más férfiak. Lizának az volt az érzése, hogy ez az ember a gondolataiba akar belelátni, és ettől annyira megrémült, hogy azóta kerülte a tekintetét. Ki lehet ez az ember? - tűnődött. Sejtene valamit? Sejtethet valamit?

A karórájára pillantott. Késő este lesz, mire Dadiba érnek, és még annyi elintéznivaló van. Addig viszont jobb lesz, ha inkább a tájban gyönyörködik, ahelyett hogy agyrémekkel gyötörné magát. Sőhajtott egy mélyet, fájdalmasat. Olyan kellemes volt itt lenni, messze Athéntól. A főváros elviselhetetlenül komor és sivár volt, amióta a németek bevonultak. Itt a madarak ugyanolyan vidáman daloltak, mintha semmi nem változott volna meg, mintha minden rendben lett volna a világban. A fenyők is büszkén, délcegen álltak a hegyek ormain. Ó, boldog tudatlanság!

Mike magába roskadva üldögélt a bakon. Úgy érezte, mintha egy hatalmas kapu zárult volna be mögötte; egy kapu, amelyet többé már soha nem nyithat ki. És milyen embereket hagyott a kapu túloldalán! Khrisztosz, Barba-Leonidász, Paleachora és Kalogriani lakói! És Elefteria... Soha többé nem fog hozzájuk fogható emberekkel találkozni. Soha!

Egész életében nem várt el másoktól többet a közepszerűségnél. Elfogadta, hogy az emberek önzőek és kicsinyesek, és nem hibáztatta őket érte. A könyveiben is csupa közepszerű ember szerepelt - talán így akarta megérteni közönyösségüket -, miközben ő maga is közepszerűvé vált. Ellie halálával aztán az illúziói is szertefoszlottak. Már semmit nem várt az élettől. Undorodott mindentől és mindenkitől, de legfőképpen önmagától és az írásaitól. Kiégett ronccsá vált. Az elmúlt hetek csodája azonban új életet lehelt ebbe a roncsba. A készítés, hogy írjon, hogy ezekről a csodálatos, bátor emberekről regéljen, ellenállhatatlan erővel ostromolta. Hol volt már a közepszerűség? Ezek az emberek a mindennapok hősei voltak, igazi, húsvér hősök, akik ahelyett, hogy beletörődtek volna a népükre kimért csapásokba, bizakodással tekintettek a jövőbe. Nélkülük, nemes segítőkészségük nélkül esélye sem lett volna; hálával tartozott nekik, és csak egyféleképpen - a maga módján - róhatta le nekik: az írógépével.

Mindketten magukba fordulva, hallgatagon ülték végig az utat. Már beesteledett,

mire bezötyögtek a városba.

Mike úgy érezte, mintha egy másik korba került volna: piros cseréptetővel fedett házak, gépjárművek, járda, a modern ruhát viselő nőkről nem is beszélve.

A külvárosban leszálltak a szekérről, és gyalog mentek be a főtérre, egy bizonyos Baziádisz péküzletébe. A tulajdonos hátravezette őket egy titkos szobába, a mozgalom helyi fegyverraktárába. Percekkel később egy Rigász nevű fényképész is csatlakozott hozzájuk.

Mike-ot ellátták öltönnel, inggel és lábbelivel, aztán Rigász munkához látott.

Pár órával később Mike-nak már volt saját személyazonosságija, útlevele és névjegykártyája, Vassziliosz Papadopoulosz névre. Rigász vonatjegyeket és pénzt is adott nekik, aztán elhalmozta őket utasításokkal.

Éjfél körül, miután a pékség bezárt, Baziádisz visszatért, és megvendégelte őket. Hajnali kettő volt, mire segítők magukra hagyták őket. Mindketten azzal a meggyőződéssel távoztak, hogy nem csúszhat hiba a számításaikba.

Liza és Mike nyugovóra tértek a szoba két ellentétes végében. Az előhívásnál használt csupasz, piros izzó egész éjjel égett.

Mike nem tudott elaludni. Kérdések, kételyek, aggodalmak gyötörték, s ha behunyta a szemét, a helyzet csak még rosszabbá vált. A nő, aki Helénaként mutatkozott be, szintén álmatlanul forgolódott. Nem mindennapi nő, gondolta Mike. Volt benne azonban valami... valami, amit Mike nem tudott megnevezni... Valami nyugtalanító.

- Van egy cigarettája? Most valahogy nincs hangulatom pipát tömködni.

A nő felült, és kinyitotta a retiküljét. Amikor Mike rágyújtott, a tekintetük találkozott. Sokáig nézték egymást szótlánul, tűnődve.

Végül Liza elfordította a tekintetét, és visszafeküdt az ágyára.

-Jobban járunk, ha alszunk egy kicsit.

#.

Kialvatlanul, gyűrötten ébredtek. Egy rövid macskamosdás következett, aztán sietve elköltözték péksüteményből, sajtból és tejből álló reggelijüket. Hét óra körül Baziádisz kinyitotta az üzletet, és kiengedte őket a hátsó ajtón.

Az állomáshoz vezető rövid út ugyanolyan komor csendben telt el, mint a reggeli. Aztán befutott a vonat, és Mike-on újra erőt vett a szorongás. Mintha nem is kocsikat, hanem koporsókat látott volna egymás mögé fűzve. Megtapogatta a pisztolyát, de most ez sem segített.

Liza belekarolt, és kivezette a peronra. A vonat megállt, utasok özönlöttek el a peront. A pár a legközelebbi ajtó felé indult. Mike hirtelen lefékezett. Az első kocsi mellett egy vonatkísérő állt, és őket figyelte. A férfi biccentett, és Heléna visszabiccentett neki.

Mike megdermedt, de a nő továbbhúzta. Felszálltak a vonatra.

A kocsi harmadosztályú, fapados változat volt, tele sopánkodó utasokkal. Mike végigpásztázta az arcokat. Egyikük se tűnt ellenségesnek vagy gyanúsnak, és senki nem szánt rájuk többet egy közönyös pillantásnál.

Mike leült az ablak mellé, és kipróbálta a nyitókal-lantyt. Működött.

A vonat mozgásba lendült. Mike szíve összeszorult a félelemtől. Már nem volt visszaút.

Lizát aggasztotta „Vasszili” bizalmatlansága. A férfi szemmel láthatóan mindenre és mindenkiire gyanakodott, amivel könnyen veszélybe sodorhatta további terveit. Alig gyorsult fel a vonat, máris lelassított, hogy a következő helység állomásán újabb utasokat szedjen fel. Aztán megint döcögött egy kicsit, és megint lassított. Újra és újra, mígnem annyira megteltek a kocsik, hogy a későbbi felszállóknak már csak az ülésorok közti folyosónjutott hely.

Mike közben valamelyest megnyugodott. Megtöm-ködté a pipáját, és pöfékelni kezdett. A dohányfüst illata rég elmúlt, boldogabb idők emlékeit elevenítette fel Lizában. Az apja is egy hasonló, markáns illatú pipadohányt szívott... Az óra majdnem deket mutatott. A panaszok kórusa egy cseppet sem halkult az elmúlt órák alatt. Mike most már nem izgult, de azért továbbra is éberen figyelt.

Kora délután.

Heléna fészkelődni kezdett, és nagyokat sóhajtozott. Törékeny teremtés volt, bizonyára megviselte az utazás.

- Fáradtnak látszik - állapította meg Mike. - Miért nem dől le egy kicsit?

- Nem akarok - felelte öntudatosan a nő.

- Gyerünk! Jót fog tenni!

Heléna halványan elmosolyodott. Meleg, hálás mosoly volt. Megnézte a karóráját,

aztán összegömbölyödött, és Mike ölébe hajtotta a fejét. Egy darabig mereven, mozdulatlanul feküdt - zavarta a helyzet intimitása -, de aztán apránként feloldódott, és hagyta, hogy elnyomja az álom.

Mike az ölében pihenő nőt nézte. Talán nem kellett volna ennyire bizalmatlanul viselkednie vele szemben.

Hiszen azért jött, hogy segítsen rajta! Es milyen gyönyörű... Akarhat valaki rosszat ilyen angyali arccal? Megborzongott. Szerette volna megsimogatni, vagy legalább megérinteni a haját... Ebben a pillanatban azt se bánta volna, ha az út egy örökkévalóságig tart.

Kinyújtotta a lábát, és kiütögette a hamut a pipából. Pár pillanattal később a szeme lekoppant, és a kerekek monoton kattogása álomba ringatta.

Arra ébredt, hogy három férfi áll fölötte.

- Az igazolványokat kérem! - vakkantotta egyikük, egy olasz carabinieri. Egy másik olasz és az állomáson látott vonatkísérő társaságában volt.

Mike olyan ideges lett, hogy azt sem tudta, hová rakta a papírokat. Remegő kézzel végigtapogatta az öltönyét. Liza ásítózva felült, és belenyúlt Mike belső zsebébe. Ott volt az útlevelel.

- Olyan szórakozott vagy, drágám - cirógatta meg Mike arcát. - Mondtam neked, hogy tegyük inkább a retikülömbe. - Átadta az okmányait. - Nem könnyű egy egyetemi tanár feleségének lenni - tette hozzá su gárzó mosollyal. - Mindig a fellegekben jár.

Az olaszt nem hatotta meg a mosoly. Mulatságos Napóleon-sapkája alól Mike-et méregette. Társa is közelebb húzódott, hogy szemügyre vegye az okmányt. Sugdolózni kezdtek. Liza és a vonatkísérő összenézett.

Mike keze a zakó alá rejtett pisztolyra siklott. A vonat lassított.

- Maga! Álljon fel! Mutassa a poggyászát!

Mike tétován felállt.

- Ugyan már! - nyögött fel a vonatkísérő. - A vonat csordultig van. Ezzel a tempóval reggelig se végzünk. Essünk túl rajta mielőbb, hogy folytathassuk a kártyapartit.

Az olasz még egyszer vállat vont, és visszaadta az igazolványt. A társaság továbblépett. A vonat megállt, újabb emberek szálltak fel.

Mike megsemmisülten ült a nő mellett. Ostobán viselkedett - már megint. Még szerencse, hogy Heléna és a vonatkísérő tették a dolgukat. Moccanni se mert, míg az ellenőrök el nem hagyták a kocsit.

- A pisztolyát akarom - jelentette ki a nő, miután a katonák eltűntek.

- Nem adom.

- Megőrült? Görögül beszéljen! Mindenki minket néz! Azt akarja, hogy mindketten az Averofban kössünk ki? - Kinyitotta a retiküljét, és a háta mögé tolta. - Tegye bele! - mondta ellentmondást nem tűrően.

Mike duzzogva engedelmeskedett. A fegyver nélkül meztelennek és kiszolgáltatottnak érezte magát.

Liza felállt, és kiment a fülkéből. Pár perccel később visszatért.

- Mit csinált vele?

- A töltésen hever valahol Ámfisza és Levádia között.

- Most dühös rám, ugye?

A nő nem válaszolt. Az volt.

- Mikor érünk oda?

- Csak holnap reggel.

- Nos, akkor aludhat még egy kicsit.

- Aludjon, ha akar. Én inkább ébren maradok - felelte gúnyosan a nő, majd váratlanul Mike-hoz bújt, és forró csókot nyomott az arcára. Mielőtt még Mike félreérthette volna a helyzetet, a két olasz trappolt el mellettük.

Az út hátralevő része csendben, incidensek nélkül telt el.

Hajnali négykor a vonat begördült az athéni Larisz-szisz állomásra.

5,

Athén központjától mintegy tíz kilométerre, egy Halandri nevű városrészben szálltak le a villamosról. Néptelen környék volt, csendes földutakkal, melyek gyümölcsöskerteket és raktártelepeket zártak közre.

A főutcáról egy poros utcára kanyarodtak, aztán egy másikra, elhaladtak egy roskatag faépület mellett, majd beléptek egy kertbe, melynek közepén, citromfákkal körülvéve, egy magányos szivattyúház állt.

Liza ment be elsőnek, hogy meggyújtsa a petróleumlámpát az ablaktalan, dohos helyiségben. Az építmény már régen használaton kívül volt, szivattyúk helyett két ágy, egy asztal és egy szék alkotta/ minden berendezését. Az egyik ágyon könyvek heverték.

- Végre itthon - sóhajtott megkönnyebbülten Mike. Lehajította a batyuját a könyvek mellé, és a nő felé fordult.

- Lazarusz, az ültetvény tulajdonosa az egyik legmegbízhatóbb emberünk - közölte faarccal Liza. - Az emberünk minden este alkonyattájt az ajtó elé fogja helyezni az élelmet, de maga nem mehet ki érte mindaddig, míg teljesen be nem sötétedett. Ugyanez vonatkozik az épület mögött található latrinára is. Rajtam kívül senki nem láthatja, senkivel nem állhat szóba, még az ajtón keresztül sem. Az ültetvényt semmilyen körülmények között nem hagyhatja el. Világos?

- És mit szabad tennem?

- Azért nem kellene ennyire hálásnak lennie. Nagy kockázatot vállaltunk azzal, hogy idehoztuk magát.

- Maga se a megtestesült vendégszeretet...

Mike lehuppant az ágyra, és szemügyre vette a könyveket. Az egyik félredőlt oszlopban Shakespeare, Shaw, Wilde és Goldsmith művei, a másikban Arisztotelész, Szókratész, Platon.

- Most úgy érzem magam, mint egy kisdiák a nyári szünet elején. Egy halom kötelező olvasmány... Nincs véletlenül odahaza egy amerikai western? Meglehetősen igénytelen vagyok, ha olvasásról van szó...

A humora nem jött be.

- Forduljon el - parancsolta a nő.

Mike engedelmeskedett, és - bár nehéz volt ellenállni a kísértésnek -, nem lesett.

- Megfordulhat.

A nő egyik kezében a pisztolyát tartotta, a másikban pedig egy köteg drachmát. Az asztalra tette mindkettőt.

- Legközelebb előbb gondolkodjon, és csak aztán húzza elő a fegyvert.

Mike kínosan elvigyorodott.

- Mikor beszélhetek dr. Thackeryvel? - váltott témát.

- Amikor fogadni tudja magát.

A nő az ajtó felé indult. Mike felállt.

- Kisasszony...

A nő megfordult.

- Nézze, Heléna vagy Mrs. Papadopoulos vagy bármi is legyen a neve. Tudom, hogy magának ez csak egy rutinművelet volt, és púp vagyok a hátán, de azért köszönöm.

- Nem kell megköszönnie.

- De igen. Ha valaki jót tesz az emberrel, akkor azt illik megköszönni. Akár azt is mondhatnám, hogy egy életre lekötöztetett, nem igaz?

Liza bizonytalanul elmosolyodott.

- Látja? - vigyorodott el Mike. - Engem aztán nem tud becsapni! .

- Hogy érti ezt? - kérdezte riadtan a nő.

- Egyáltalán nem olyan jégcsap, mint amilyennek mutatja magát. Nos, gondolom, már nem fogunk találkozni. Tehát még egyszer: köszönöm.

- Attól tartok, nem fog ilyen könnyen megszabadulni tőlem - felelte a nő. - Azt az utasítást kaptam, hogy látogassam meg magát mindennap.

- Prima! Akkor hát várom.

- Egyébként nem Helénának hívnak, hanem Lizának.

- Akkor a mielőbbi viszontlátásra, Liza.

- Viszlát, Vasszili.

A hosszú, fekete Mercedes-Benz bekanyarodott a Hermész utcába, és Anton divatműhelye elé gurult.

- Nem tetszik ez nekem, Konrád - ingatta meg hájas fejét Zervosz. - Mi lesz, ha éppen fordítva sül el a dolog? Ha Liza elkotyogja magát, és éppen ezért fog kicsúszni a kezünkől Morrison?

- Nem fogja. Tisztában van vele, hogy a fiúk életével játszik.

A kivallatott paleachoraiaktól megtudták, hogy Morrison a fővárosba akart menni házigazdája, a rajtaütéskor lelőtt Khrisztosz segítségével. Az amerikaiak

sikerült egérutat nyernie, és valahol a hegyekben bújt el, de mindketten biztosak voltak benne, hogy továbbra is keresi a kapcsolatot Athénnal. A legesélyesebb jelölt dr. Thackery volt, aki egy Papa-Panosz nevű pappal és egy Thanasszisz nevezetű professzorral karöltve irányította az egyik legaktívabb ellenálló csoportot.

Anton betessékelte az urakat az irodába. Liza már korábban megérkezett.

- Jó napot, Liza - mondta nyájasan Heilser. - Fáradtnak látszik. Jól érzi magát?

- Az egészségi állapotom nem tartozik önre.

- Éppen ellenkezőleg. Aggódom ön miatt. Láttam a fiait?

- Igen, láttam őket.

Heilser tűnődve átszelte a szobát, és leült az íróasztal szélére.

- Mondja csak, Liza, nem ismer véletlenül egy dr. Thackery nevű amerikai?

- Nem. Miért?

- O, semmiség. Csak reméltem, ismeri.

- Az illető az ellenállókkal kollaborál - vette át a szót Zervosz. - Nem kétséges, hogy előbb vagy utóbb találkozni fog vele. Ha ugyan még nem történt meg... Na és Papa-Panosz, a pap? Ő sem ismerős?

- De igen.

- Mit tud róla?

- Csak annyit, mint mindenki más - felelte óvatosan Liza. Nem tetszett neki ez a kérdezősködés.

- Ugyan, Liza. Láthatja, hogy azért mi sem vagyunk vakok.

- Nem is gondoltam - vágta rá Liza.

- Azt is tudjuk, hogy hazudott nekünk. De kész vagyok szemet hunyni felette.

Feltéve, hogy végre hajlandó lesz együttműködni velünk.

- Egyezséget kötöttünk.

- Ezt már ezerszer hallottuk - förmedt rá Zervosz. - Magácska kezd olyan lenni, mint egy karcos hanglemez. A türelmünk elfogyott. Érti, vagy kimondjam?

- Értem - suttogta Liza.

- Egy ajánlatot teszek magának, Liza. Némi információ ellenében visszakaphatja a gyerekeit, sőt még hajóról is gondoskodunk, hogy kiutazhassanak Egyiptomba. Mit szól hozzá?

- Mit akarnak?

Heilser kinyitotta a levéltárcáját, és elővett egy fényképet. A Hazatért a vadász hátsó borítójáról készült, de csak az író volt látható rajta.

- Ez az ember Athénban van, vagy hamarosan itt lesz. Három hetet kap, hogy előkerítse. Ha nem sike-
rül...

Liza megnézte a fotót. Elég rossz minőségű kép volt, de azonnal felismerte rajta Vasszilit.

- Ez minden?

- Igen.

- Ma maga fog kimenni elsőnek - közölte Zervosz. - Én még itt maradok, és vásárolok magamnak néhány öltönyt.

Liza kivonult az irodából.

- Ismeri őket - állapította meg Zervosz, miután magukra maradtak.

- Fene tudja. Nehéz eligazodni ezen a nőn.

- Az lehet, de a fiaért akkor is bármire képes. Apropó, Konrád... tényleg el akarja őket engedni Egyiptomba?

- Természetesen nem.

- Értem. Mondja, nem lenne kedve megvárni? Ha itt végeztem, olyan nőt mutatok magának, hogy többé gondolni se fog Lizára.

A

Liza kétségbeesetten járkált fel-alá a lakásban. Fél órán belül tucatszor elszánta magát, hogy aztán a lelkiismerete ugyanannyiszor nemet mondjon. És valahányszor nemet mondott, a fiai kérdően néztek vissza rá a kandallópárkányról. Olyan kicsik voltak még, olyan ártatlanok. ..

Mit tegyen, hogyan válasszon a gyermekei és a népe között? Ha ez a Vasszili egy közönséges brit katona lett, volna... De nem volt az. Heilser nem véletlenül tett új ajánlatot. Legutóbb még arra akarta rávenni, hogy a szeretője legyen, most pedig kész volt elengedni őt cserébe az amerikaiért. Igen, most már biztos volt ben-

ne, hogy a férfi nem brit, hanem amerikai. Az akcentusa elárulta.

Na és dr. Thackery, Papa-Panosz meg a többiek. Az intézkedéseik nyilvánvalóvá tették, hogy számukra – és a görög nép számára – legalább ennyire fontos Vasszili. Hogyan árulhatná el őket? És hogyan hagyhatná cserben a fiait? A kandallópárkányon álló fényképre nézett. Egy kétéves és egy négyéves kisfiú nézett vissza rá. Az egyik bizakodóan mosolygott, a másik egy mackót szorongatott durcásan.

Három hét... Három hét alatt el kell döntenie.

Megszökni vagy megszökni. Mike ez utóbbit szerette volna, de egyelőre kénytelen volt az előbbihez folyamodni. Nappal olvasni próbált, de képtelen volt koncentrálni. Inkább szunyókált vagy aléltan heverészett a pokoli hőségben, és várta, hogy besötétedjen. Éjszaka legalább kiléphetett, hogy friss levegőt szívjon, és járjon egyet a házikó körül.

A pisztolyt mindig kéznél tartotta, és ha gyanús zajt hallott, azonnal fedezékbe húzódott. Legtöbbször azonban csak a szélben hajladozó ágak tréfálták meg, s ha nem ők, akkor a napi élelmet és bort szállító, láthatatlan személy léptei törték meg a csendet.

Mike nem sokat evett, bort azonban sose hagyott az üvegben. Nyugtatónak kitűnő volt.

Éjszaka fel-alá járkált a poros, döngölt padlón, mint egy ketrecbe zárt vad. A napok csigalassúsággal teltek.

Ha Liza nem kereste volna fel minden este, talán nem is bírta volna ki épp ésszel. Így azonban volt mire

várnia egész nap, és volt mire gondolnia a látogatást követően. Liza rendkívüli nő volt, dacos és büszke; a tekintetéből áradó szomorúság mégis arról árulkodott, hogy segítségre van szüksége. De hogy mi lehetett a fájdalom oka, azt lehetetlen volt kiszedni belőle.

A beszélgetéseik barátságos hangnemben zajlottak. Liza mindent megtett azért, hogy elnyerje Mike bizalmát.

– Hogy van ma, Vasszili?

– Remekül. Imádok itt lenni. Melyiket szeretné hal-lani? Július Caesart idézzem menetirányban vagy Platón Köztársaságát visszafelé?

– Nos, ezek majd, remélem, felvidítják.

Liza az asztalra tett egy borotvát, néhány pengét és két könyvet. Mike-nak nem volt szíve megmondani neki, hogy mindy4 tengeri farkast, mind a Martin Edent már legalább fél tucatszor elolvasta.

– Várjon! Van itt még valami. Meglepetés! Nézze, mit hoztam magának. Pipadohány!

– Pipadohány... – Mike-nak már a pipafüst se ízlett. – Meddig kell még itt rostokolnom, Liza?

– Dr. Thackery nehezen tud kimozdulni, mert állandó megfigyelés alatt tartják. De már nem kell sokáig várnia, Vasszili. ígérem.

Eltelt öt nap.

Liza egyre korábban jött, és csak a kijárási tilalom előtt távozott. Mike pedig minden nap elteltével egyre türelmetlenebbül várta. Néha teát főztek, máskor a bort szürcsölgették el közösen, s közben beszélgettek és beszélgettek.

Könyvekről, zenéről, az élet dolgairól. Liza rendkívül intelligensnek bizonyult, s mint kiderült, a legjobb iskolákban tanult.

Beszélgetéseik során egy porig alázott, kizsigerelt Görögország képe rajzolódott ki Mike előtt. Az ország a morális összeomlás szélén állt. Polgárainak többsége gyűlölte a megszállókat, de itt is akadtak olyanok –mint mindenhol –, akik behódoltak az ellenségnek.

Egyik csapás a másikat érte. Athén és környéke sosem volt önfenntartó, és most, hogy a németek kiszípolyozták a vidékieket és tönkretették a kereskedelmet, éhínség fenyegetett. A görögök visszavágtak, ahol tudtak, de így, szervezetlenül, esélytelenek voltak. Az ellenállás még gyerekcipőben járt.

Mike csak most fogta fel igazán, mennyi minden függ a Sztergiou-listán szereplő tizenhét embertől.

A napi fejadag lassan már az éhenhalás ellen is kevés volt. A feketepiacon sok mindent be lehetett szerezni, de horribilis összegekért. Az iskolák sorra zártak be, mert a tanárok a vidéket járták, hogy élelmet szerezzenek családjuknak. Az utcák tele voltak céltalanul csavargó, éhező kisgyermekkel.

És ez még csak a kezdet volt.

Különös kapcsolat volt ez kettejük között. Mike annyi mindent el akart mondani neki – a gyermekeiről, az írásról, San Franciscóról –, de nem lehetett. Pedig... olyan jól el tudta képzelni Lizát San Franciscóban. Valahogy illettek egymáshoz.

A csillogó nagyváros és a ragyogó szépségű nő... De valójában maga sem tudta, hogy mi vonzotta őket egymáshoz. Valami rejtélyes erő, amit képtelen volt megnevezni. Vagy volt neve, és végzetnek hívták?

A hetedik napon aztán Liza váratlanul megkérdezte tőle, hogy volt-e viszonya Elefteriával. Ettől a pillanattól kezdve kapcsolatuk megváltozott. Liza magába zárkózott, ugyanolyan hűvössé vált, mint eleinte volt.

Másnap Mike hiába várta.

A kilencedik napon Liza felhívta a Gestapót. Arca falfehér volt, homlokán hideg verejtékcseppek gyöngyöztek. Zervoszt kérte.

- Tudja, ki beszél? - kérdezte a férfit.

- Hogyne, galambom.

- Ma este tízkor el fogok sétálni a Nemzeti Bank előtt. Lehet, hogy lesz velem valaki.

- Nagyon ügyes.

Liza helyére rakta a telefonkagylót, és összeszorította a fogait, hogy úrrá legyen vacogásukon.

A házikó ajtaja kinyílt. Mike mosolyogva fogadta. Annyira örült Lizának, hogy még neheztelni is elfelejtett az előző nap miatt.

-Jó hírem van, Vasszili - újságolta Liza. - Ma este bemegyünk a városba.

Sikerült keríteni valakit, aki ki fogja csempészni az országból.

7.

Mike ellentétes érzésektől gyötörve baktatott Liza mellett. Öröm és bánat, bizakodás és kétség közt gyötrődött. Örült, hogy végre elhagyhatta azt a poros lyukat,

de a gondolat, hogy többé nem láthatja Lizát, szomorúsággal töltötte el.

Remélte, hinni akarta, hogy ezúttal sikerülni fog aszökés, Liza viselkedése azonban nyugtalanította. A nő eddig profin, hidegvérrel végezte a munkáját, és az elmúlt napokban megismerhette igazi énjét is, egy szeretetre éhes, elmés, melegszívű nőt. Bizonytalannak azonban még egyszer sem látta. Márpedig Liza most olyan ideges volt, hogy Mike komolyan aggódott miatta.

Felszálltak a villamosra, és bezötyögtek a belvárosba. Az Október utcán szálltak le, ahonnan gyalog mentek tovább a Concord tér irányába. Fél kilenc volt.

Liza belekarolt, és ebben a pillanatban Mike minden kételye megszűnt létezni. A nő közelsége hihetetlen dolgokat művelt vele. Mintha nem is a megszállt Görögország fővárosában lettek volna, hanem a virágoktól tarkálló Golden Gate parkban, vagy egy üres stadion lelátóján egy meccs előtti délutánon. Egy csalóka pillanat erejéig Mike újra fiatalnak és ellenállhatatlannak érezte magát. Egy gondtalan tinédzsernek egy szép lánnyal az oldalán.

Aztán a pillanat elszállt, és ott maradt körülöttük Athén a maga háborús valóságában. Lehangelő látványt nyújtott. A nem is oly rég még áruktól duzzadó üzletek üresen ásítottak, az utcákon megtört, dologtalan emberek ténferegtek. A vidám brit katonák helyét groteszk, operettbe illő carabinieri vették át. A kapualjak árnyékában prostitúcióra kényszerült fiatal lányok kellették bájaikat. A Concord tér előtt Liza befordult egy mellékutcába, és a teret megkerülve az Agioi Theodoroi-templom

felé vezette. A templom utáni kereszteződésnél Liza megállt, és végignézett az Aeolou utcán. Mike követte a tekintetét. Az egyik épületet ismerősnek találta: a posta volt, ahonnét többször is táviratozott Athénba érkezése után. És valamivel feljebb, az a másik. A Nemzeti Bank.

- Innen merre?

- Fel az Aeolou utcán.

Mike meggyújtotta a pipáját. A láng narancssárga fénybe vonta Liza arcát. A tekintete mindent elárult.

- Várjon - suttogetta a nő. - Még bőven van időnk.

Jöjjön, mutatni akarok valamit.

Atkeltek az Aeolou utcán, és elindultak az ellenkező irányba.

- Ma telihold van - mondta Liza. - Nem mehet el

úgy, hogy nem látta a holdfényben fürdő Akropoliszt.

Mike néma áhítattal nézett fel a sápadt kolosszusra. Valamikor, néhány héttel ezelőtt azt kérdezte magától, hogy mi köze ehhez az egészhez. Hát ez volt a válasz. Az összekötő kapocs. A hely, ahol a hazája lelkét tápláló demokrácia született. Nem egy ország, nem egy nép nyomorúságát varrták a nyakába... maga a szabadság eszméje volt az, amit meg kellett mentenie. És Liza. Elég volt belenéznie nagy, szomorú szemébe, hogy tudja, ő is bajban van.

- Nincs semmiféle kapcsolat, és nem fognak ki csempészni az országból, nem igaz, Liza? - kérdezte szelíden.

A nő hozzábújt, és keservesen zokogni kezdett.

- Öleljen át, Vasszili. Szorítson magához! - kérte elcsukló hangon.

- Mi a baj, Liza? Mondja el! Mi történt?

- Csak öleljen, kérem!

És Mike ölelte, míg Liza ki nem sírt a magát. Aztán a nő kibontakozott a karjaiból, és törődötten Mike-ra nézett.

-Jöjjön, Vasszili. Visszaviszem Halandriba.

Liza egyetlen szót sem szólt a visszaúton, Mike pedig nem faggatta. Még mindig rá volt utalva a nőre. Vissza nem mehetett a hegyekbe, egyedül pedig nem lett volna esélye. Tökéletesen kiszolgáltatott volt, de már nem félt.

A szivattyúházban Liza lerogyott az ágy szélére, és csak ennyit mondott:

- Sajnálom.

- Igyon egy kis bort.

Liza szófogadóan belekortyolt az italba. A színe kezdett visszatérni. Indulni akart. Mike a karórájára pillantott.

- Már kijárási tilalom van.

Liza nem válaszolt.

-Gyerünk... lazítson egy kicsit. Nyújtózzon ki. Ne féljen, nem fogom megenni.

Liza levette a kabátját, és kihúzta a hajtűt, amely a svájccisapkát a hajához rögzítette. Mike lenyűgözve figyelte kecses mozdulatait. Liza leült az ágy szélére, és lerúgta a cipőjét. Félszeg másodpercek következtek.

- Pihenjen. Betakarom. - Mike levette a takarót az ágyáról, és Lizára terítette. - Annyira szeretnék segíteni - térdelt le a nő mellé. - Bárcsak tehetnék valamit...

Liza megfogta a kezét és az ajkaihoz érintette.

- Olyan édes vagy.

Mike megsimogatta aranyzőke haját. Liza behunyta a szemét, és elmosolyodott, mint egy megvigasztalt kis-

gyermek. Mike az asztalhoz lépett, és eloltotta a lámpát.

Mozdulatlanul, de ébren feküdt az ágyában. Miközben a nő légzését hallgatta, eszébe jutottak azok a pillanatok, amikor kart karba öltve sétáltak, amikor magához ölelte.

- Vasszili - suttogta Liza. - Alszol?

- Nem.

Hallotta, hogy Liza felkel az ágyából, és átjön hozzá a sötétben. Az ágy széle lesüppedt. Érzéki ujjak simogatták meg a haját.

- Nem fogom hagyni, hogy bajod essen - ígérte

Liza.

Mike maga mellé húzta, és megkereste az ajkait.

- Liza...

- Ne haragudj, kérlek - mondta kedves hangon a nő. - Könyörgök...

-Nyugodj meg, Liza. Nyugodj meg. Semmi baj. Most csak aludj.

á

Eltelt két nap, de Liza nem jelentkezett. Mike őrvongott. Átkozta magát, átkozta a börtönét, átkozta Liza szépségét, átkozta titokzatosságát. Átkozott mindent. A józan esze azt mondta, hogy örültség, amit művel. Hiszen még mindig nem tudott semmit erről a nőről! Akár az ellensége is lehetett. Az észérvek csődöt mondtak. Szerelmes lett.

Milyen furcsa volt... Amikor Ellie meghalt, Mike úgy érezte, hogy vele együtt a szerelem is megszűnt létezni számára. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy majdan egy másik nőt szeressen. Nonszensznek és undorítósnak.

Tűnődve rötta a szivattyúház döngölt padlóját.

Joga van ehhez? Lerombolhatja Ellie emlékét? Egyáltalán, lerombolja vele? És elfojtható-e ez a láng, amit Liza lobbantott életre a lelkében?

Az első regénye jutott eszébe. Egy férfi egyetlen igaz szerelméről szólt.

Szerkesztője a könyvszerkesztők kötelező cinizmusával megjegyezte, hogy az „egyetlen igaz szerelem” badarság, ami csak a mesékben létezik. A valóságban egy férfi akárhány szerelmet megélhet, és a maga módján mindegyik „igazi”. A szerkesztő azt is hozzátette, hogy csak egy könyv papírllelkű figurája akarhatja egy emlékképpel leélni az életét. Mike most már tudta, hogy a szerkesztőnek volt igaza.

Ha valamit mentségként hozhatott fel magának, akkor az az volt, hogy nem Ellie-t akarta pótolni Lizával. Hogyan is akarhatta volna? Ellie sportos volt, mindig vibrált az energiától, és mindig két lábbal járt a földön. Imádott mezítláb rohángálni a fűben, nadrágot viselni, és akkor volt a legboldogabb, ha az erdőben túrázhatott, vagy ha a parti fövényen birkózhatott vele.

Liza törekeny volt és fenséges, csupa bánat és titok.

De mit számított mindez? – tért magához révedezé-séből. Hiszen neki mennie kell, Lizának pedig marad-

ni. Ki tudja, mi minden köti ide? Talán egy másik férfi volt szomorúsága oka, egy férfi, akit nem hagyhatott cserben, aki miatt most is távol volt.

Túl kell tennie magát rajta, döntötte el. Ez lesz a legjobb. Majd csak túléli ezt is.

A harmadik napon, déltájban, Liza lépteit hallotta az ösvény felől. Még soha nem jött ilyen korán. Mike kinyitotta neki az ajtót.

Liza lélegzetelállítóan nézett ki. Sokkal gyönyörűbb, sokkal kíváncsiabb volt, mint amire Mike emlékezett. A nő a szemébe nézett, és monoton hangon közölte:

– Ma este bemész Athénba. Kilenckor leülsz a Café

Andreas teraszán, az Alkotmány téren. Egy Niko nevű férfi fog az asztalodhoz lépni. Fekete öltönyben lesz, ujján szabadkőműves-gyűrűvel. Niko el fog vinni dr.

Thackeryhez.

Megfordult, és az ajtó felé indult.

– Liza, látlak még?

– Nem – felelte Liza, és elhagyta a szivattyúházat.

1

A félig telt villamos álmosan zörgött Athén belvárosa felé.

Fél kilenc.

Mike gyomra összeszorult az idegességtől. Az Ale-xandrou sugárút és a Kifissziász sugárút sarkán átszállt egy másik – ezúttal zsúfolt – villamosra. A jármű tele volt német katonákkal. Mike a hátsó ablakhoz állt, és hátat fordított az utasoknak. A villamos az amerikai nagykövetség vaskapuja előtt zörgött el. Mike nagyot nyelt az őrséget álló tengerészgyalogosok és a sávoscscillagos lobogó láttán.

A megállóban véletlenül rálépett egy német tiszt lábára. Rémülten elnézést kért tőle, mire a férfi gyilkos tekintettel végigmérte, és odavetette:

– Grieche Schwein!

– Efariszto!9 – hajolt meg alázatosan Mike, és elsomfordált a helyszínről.

Café Andreas.

A terasz tömve volt, jobbra német katonákkal és fiatal barátnőikkel, az egyik asztalnál pedig három amerikai üldögélt, de görög vendéget nem lehetett látni. Mike olyan feltűnőnek érezte magát, mintha nadrág nélkül álldogált volna egy utcasarkon. Keresett egy üres asztalt az egyik sarokban, és szerényen meghúzta magát. A pincér savanyú képpel állt meg előtte. Úgy tűnt, nem örülnek a görög vendégeknek. Mike rendelt egy üveg bort, és csendesesen hörpölgetett. Nem mert se Nyolc óra.

Mike az övébe tűzte a pisztolyát, egy utolsó pillantást vetett a szivattyúház belsejére, és kilépett az ajtón.

8 Görög disznó! (német)

9 Köszönöm! (görög)

jobbra, se balra nézni, nehogy bárkinek is alkalmat adjon a kötekedésre.

Kilenc óra.

Egy nő sétált el az asztala mellett, de ügyet se vetett Mike-ra. ígéretes zsákmányra hajtott. Mike nem bánta.

Kilenc óra öt perc.

Kilenc óra tíz.

Mike tűkön ült. Felhajtott egy második pohár bort. Az ital kezdett a fejébe szállni. Még öt perc, és ha ez a Niko nem jelenik meg, eltűnik innen.

– Leülhetek?

Egy vízilótermetű úriember préselte bele magát a Mike-kal szemközti székbe.

Egyik kezében fekete olajbogyóval teli tálkát, a másikban egy pohár italt tartott. Fáradt szuszogással megállapodott a szék karjai között, és szájába hajított egy olajbogyót. Érthetetlen volt, hogy tudta eltalálni: a szája parányi vonal volt csupán rengő hurkái között. A szeme sem volt több két résnél, melyeket erővel kellett nyitva tartania táskáik felett. Nevetségesen aprónak

tűnő panamakalapot és fehér, gyűrött nyári öltönyt viselt.

- Várok valakit - közölte görögül Mike.

- Niko nem fog eljönni. Valami közbejött neki.

A férfi úgy beszélt, mint egy amerikai. Rágyújtott egy cigarettára; a füstölgő dohányrúd elveszni látszott a gigantikus arc háttérében. Lassan pőfékelt, s közben Mike-ot méregette.

Mike felállt, hogy elmenjen.

-A maga helyében nem tenném. Csak kiáltanom kell egyet, és soha többé nem kel fel az utca kövéről.

Mike két kortyintással kiitta a harmadik poharat. A férfi megropogtatta az ujjperceit, majd asztmás hangon megkérdezte:

- Maga ugyebár brit szökevény, ha nem tévedek?

Mike nem felelt.

- Tehát igen. Akkor gondolom, érdekelne egy gyors és biztonságos hajóút Egyiptomba. Talán segíthetnék.

- Én görög állampolgár vagyok. Nem tudom, miről beszél.

- Drága barátom, én már tizenkét éve vagyok tudósító ebben az országban, és higgye el, meg tudok különböztetni egy görögöt egy külfölditől.

- Rendben van. Akkor hát brit vagyok.

- Ez az. így már sokkal jobb.

A férfi felemelte a kezét, és intett a pincérnek, hogy hozzon még egy üveg bort.

Mike körülnézett. Menekülési útvonalat keresett, de ilyen itt nem létezett.

Bármerre nézett, mindenütt csak német katonákat látott.

- Nos tehát - folytatta a férfi -, maga itt szeretné hagyni ezt a gyönyörű országot.

- Mire megy ki a játék? - fortyant fel Mike.

-Játék? Drága barátom, én Július Chesney vagyok, a New York-i Star Bulletin tudósítója. Olvasta már valamelyik cikkemet? Roppant tanulságosak. A londoni Times is le szokta hozni őket.

- Én új-zélandi vagyok.

- Remek. Kedvelem az új-zélandiakat. Tökös fickók.

- Bekapott egy újabb bogyt, csámcsogva lerágcsálta róla a húst, majd a szájába nyúlt a mutatóujjával, hogy kivegye a magot. A kraszi megérkezett. - Mondjuk azt, hogy ez az én hozzájárulásom a maguk küzdelméhez.

Az, hogy segítek maguknak kijutni innen.

- Csupa fül vagyok.

- Tegyük fel, azt mondanám magának, hogy ismerek egy kapitányt, akinek van egy nagyon gyors hajója, és aki jól ismeri az itteni vizeket, az őrzáratok menetrendjét, illetve az aknamezőket.

- Tegyük fel.

- Mennyit tudna ez esetben rászánni?

- Fogalmam sincs.

- Megérne mondjuk hárommilliót? Szép kerek összeg.

- Nincs annyi pénzem.

- Nem gond. Történetesen ismerek egy gazdag görög családot, amely alig várja, hogy segíthessen egy brit szökevénynek.

- Nézze, Chesney, nálam ez nem válik be. Ismerem ezt a trükköt. Maga bemutat egy görög családnak, akik kipengetik értem a pénzt, amivel aztán maga szépen lelép. S hogy dupla legyen a haszon, még fel is dob a Gestapónak a vérdíj miatt.

- Drága barátom - emelte fel tiltakozóan pufók kezét a férfi. - Úgy tűnik, maga már megjárta valamelyik szélhámos bandával.

- Maga se kelti egy ma született bárány benyomását.

A férfi arca valami mosolyfélébe torzult.

- Kedvelem magát. Mi a neve.

- Smith. Joe Smith.

- Ugyan, gyerünk.

- Linden. Jay Linden.

A beszélgetés félbeszakadt, mert egy német tiszt és barátnője állt meg a közelükben. A hely azonban túl zsúfolt volt az ízlésüknek, ezért továbbsétáltak. Mike közelebb hajolt az újságíróhoz.

- Nézze, Mr. Chesney, ez bizalmi kérdés, és én megvallom, hogy nem bízom magában. Most pedig legyen rendes pasas, és hagyjon elmenni.

- Maradjon a fenekén, Linden! - parancsolta sipító hangon Chesney. Beleszürcsölt

az italába, és tűnődve dobolni kezdett ujjaival az asztalon. - Úgy tűnik, nincs más választásom, mint kiteríteni a lapjaimat. Talán ha érthetőbben fogalmaznék...

- Tegye!

- Maga azért jött ide, hogy Nikóval találkozzon, de se ő, se az ellenállók nem tudnak segíteni magának. Heilser és görög cinkosa, Zervosz, minden lépésükről tudnak. Hallott már Herr Heilserről, nem igaz?

- Valaki mintha már említette volna.

- Nos, elég a köntörfalazásból. A hobbim a drachmagyűjtés. Imádom őket, olyan sokat jelentenek nekem.

- Akkor miért nem nyit egy bordélyházat?

Chesney mosolyogni próbált.

- Manapság minden amatőr ezt csinálja. A szöktetés sokkal jobban profitál. -A szívére tette a kezét, és sípoló hangon felsóhajtott. - Az évek, tudja.

Kénytelen vagyok a nehezebb időkre gondolni.

- És ennek a britek bőrével való kereskedés a legjobb módja.

- Drága barátom, nem tehetek róla, hogy az athéniaknak a brit szökevények a mániájuk. Olyan ez itt, mint valami divat, tudja. Bizonyos körökben úgy tekintenek fel rám, mint valami hősre.

- Honnan tudhatom, hogy nem fog átverni? - kérdezte Mike.

- Nem tudhatja. Hacsak becsületes ábrázatomat nem tekinti garanciának.

Mike elmosolyodott. Ez a Chesney egészen érdekes figura volt. Dörzsölt fickónak nézett ki, és megvult rá az esély, hogy tényleg szélhámos, de nem tudhatta, míg ki nem próbálta. Különböztet se volt más választása, mint elfogadni az ajánlatát.

- Nos, lássuk a lapjait.

- Remek! Látom, maga mégiscsak értelmes ember, Linden. Találkozzunk a Concord téren, a Piccadilly Caféban, csütörtök délben. Be fogom mutatni Mr. Holévásznak, a jóttevőknek. Már négy szökevényt szponzorált, mind a négyen biztonságban vannak Egyiptomban.

- Ugye tudja, hogy mi fog történni, ha átver, Chesney?

- Nem, de elárulhatná.

- Megölöm.

Chesney felsóhajtott.

- Nos, ez igazán nem volt szép magától, drága barátom! Nem ezt vártam. Látja ott azt a két úriembert?

Mike átlesett Chesney válla felett. Két férfi álldogált az egyik ház falának támaszkodva. Fekete öltönyükből ítélve németek lehettek. Úgy tettek, mintha beszélgetnének.

-Az urak a Gestapónak dolgoznak, és azért téblábolnak itt, mert remélik, hogy a karjaik közé szalad egy magafajta brit fiú. Úgy tűnik, kiszúrták magát. Nos, Mr. Linden, ha az agya is van akkora, mint a szája, akkor képes lesz lerázni őket. Megjegyzem, elég ostobák. Akkor hát viszlát csütörtökön a Piccadilly Caféban. Július Chesney felállt, és elégedetten elkacsázott. Mike a két gyanús külsejű férfira sandított. A szíve összeszorult a félelemtől.

ML

Mike elszüröcsölt egy újabb pohár kraszit, de hiába húzta az időt, a két gestapós nem akart odébbállni. Letett egy marék papírpénzt az asztalra, aztán összeszedte maradék bátorságát, és elindult a tér túloldala felé. A két férfi utánaledült. Mike felgyorsította a lépteit. Ok is gyorsítottak.

Befordult egy sarkon, és elviharzott egy sor üzlet mellett. A háztömb közepénél megtorpant egy „Anton Divatműhelye” feliratú kirakat előtt, és rágyújtott egy cigarettára. A gestapósok is megálltak valamivel feljebb, és elmélyülten nézegetni kezdték az üres kirakatokat.

Mike kétségbeesetten körülnézett. Egy villamos fékezett le a közeli útkereszteződésnél, hogy utasokat vegyen fel. Mike átment az utca túloldalára. A villamos elhagyta a kereszteződést, és gyorsítani kezdett. Mike megvárta, míg melléje ér, és elegánsan felpattant a lépcsőjére. Mire a németek vonalába értek, a szerelvény már teljes sebességgel robogott. Mike öröme azonban korainak bizonyult.

Egy autó fékezett le a két férfi mellett. Egyikük a villamosra mutatott, és az autó háztömbnyi távolságból követni kezdte.

A villamos megállt. Mike leugrott, és beszaladt egy sötét sikátorba. Csak rohant és rohant, anélkül hogy látta vagy tudta volna, merre tart, mignem egy fal állta

útját. Zsákutcába került! Felugrott, hogy felhúzza magát, de nem érte el a fal tetejét. A túloldalon vadul ugatni kezdett egy kutya.

Mike belepislogott a sötétbe. Mindkét oldalon tűzfalak magaslottak. Nem volt itt más, csak rothadó szemét és kaparászó patkányok.

Nekilapult a falnak, és előhúzta a pisztolyát.

A sikátor bejáratán túlról ajtócsapódás hallatszott. Léptek közeledtek, valaki elfojtott hangon parancsszavakat kiabált.

Mike szeme most már hozzászokott annyira a sötétséghez, hogy észrevegye a sikátor közepe táján húzódó drótkerítést. Visszarohant, és lekuporodott mögötte. Odakint közben lefékezett egy másik autó is.

- Van ott valaki? - hallotta Mike a háta mögül.

Az ijedtségtől félholtan hátraperdült. Egy kopott ajtó volt mögötte, félig nyitva.

- Englezosz - suttogta rekedten. - Englezosz. Kérem, segítsen.

-Jöjjön be gyorsan - felelte a hang.

Az ajtó bezárult mögötte. Mike nekidőlt, és megkönnyebbülten fellélegzett. Egy nő állt előtte selyem-kimonóban.

- Kövessen - mondta Mike-nak.

Egy hosszú folyosóra kanyarodtak. A nő kinyitott egy ajtót, és intett Mike-nak, hogy menjen be.

- Maradjon itt. Egy perc, és visszajövök.

Mike lerogyott egy karosszékbe, és a kezébe temette az arcát.

- Jézusom... Jézusom...

Felemelte a fejét, és körülnézett a szobában. Selyemlepedővel letakart ágy, kék lámpa az éjjeliszekrényen. Odébb egy tarka heverő és egy fésülködőasztal. Az egyik falon a szokásos ikonok és kegytárgyak, a többin, éles ellentétben ezzel, aktképek reprodukciói. Az ágy mellett egy falmélyedés, félig eltakarva egy bársonyfűggönnyel. Mögötte mosdókagyló.

Kintről nevetés és beszélgetés hallatszott. Mike megmerevedett. Egy görög nő és egy német férfi.

Ajtók nyíltak és csukódtak, aztán csend lett.

Fél perccel később visszatért a kimonós nő.

- Az utca tele van gestapósokkal - közölte. - Lezárják a környéket.

Mike önkéntelenül megmarkolta a pisztolyát.

- Azt most már elteheti. Itt biztonságban van. - A nő a heverőhöz lépett, és kinyújtózott rajta. Fiatal volt, meg lehetőszen vonzó, nem több huszonöt évesnél. - A nevem Ketty. Legyen olyan kedves, és masszírozza meg a nya kamat.

Mike félszegen megállt mellette. A nő hátratolta a kimonóját, óhatatlanul lemeztelenítve formás kebleit, és hasra fordult. Mike tétován kinyújtotta a kezét.

- Gyerünk, ne legyen olyan szégyellős - biztatta Ketty.

Úgy dorombolt a keze alatt, mint egy kiscica.

- Ez csodás. Annyira várjuk vissza magukat, angolkat. Olyan úriemberek voltak. A németek tetvek. Na és a macskazabálók! Mind azt hiszi, hogy ő a legjobb szerető kerek e világon. Dél óta dolgoztam - csicseregte. - Még azt a keveset is alig akarják kifizetni, amit el merünk kérni tőlük. - Ketty összehúzta magán a ki-monót, és megigazította a haját. - Ne aggódjon. A fél német főparancsnokság itt van.

- Maga nagyon kedves lány, Ketty. Nem fogom elfelejteni.

- Olyan jó megint egy angollal beszélni. Kár, hogy olyan rövid ideig voltak itt. Tudja, van egy kislányom.

- Valóban?

- Igen. Imádni való gyermek. A zárdában nevelik. Sokba kerül, de nem mindennapi gyermek. Olyan tehetséges! Irtó büszke vagyok rá. Szeretném a legjobbat adni neki. De amilyen árak vannak manapság...

Mike kihámozott egymillió drachmát a kötegből.

- Ó, ne! - tiltakozott Ketty. - Nem ezért mondtam, de tényleg! Nem vennék el pénzt magától.

- A lányának.
- Nem, nem. Szüksége lesz rá. Ne feledje, még hajót kell szereznie.
- Ne magyarázzon annyi. - Mike a fésülködőasztal-ra tette a pénzt.
- Maga olyan kedves fiú. Hogy hívják?
- Jay-
- Látja, ezt szeretem magukban, angolokban. Olyan egyszerű nevük van.
Kint egy német kezdett el veszekedni egy lánnyal.
- Kuttyák. Mindig csak veszekednek. Van egy kis bor az éjjeliszekrényen. Töltsön magának.
- Köszönöm, de már így is eleget ittam.
A lány odalépett Mike-hoz, és megsimogatta az arcát.

- Tudja, hogy maga egészen jóképű, Jay? Nincs kedve ágyba bújni velem?
- Attól tartok, ez nem a legalkalmasabb pillanat.
- Persze, igaza van.
Valaki idegesen megkopogtatta az ajtót. Ketty résnyire nyitotta, és sutyorogni kezdett az odakint álló nővel.

- Bejöttek a házba - közölte, miután visszazárta az ajtót. - Benéznek minden szobába. Bújjon be oda, a falmélyedésbe, és húzza el a függönyt. És egy pisse nést se!

Mike engedelmeskedett.

Néhány pillanattal később kinyílt az ajtó, és Ketty bűgő hangon üdvözölt valakit. A férfi felnevetett, és Ketty színlelt kéjjel felsikított. A vendég mondott valamit németül, aztán morgolódva lerogyott az ágyra, és lerúgta a csizmáját.

Az ágy alig egy méterre volt attól a helytől, ahol Mike állt. Szerelmes nyögések, ágynyikorgás, újabb nyögések, még gyorsabb nyikorgás...

Dörömböltek az ajtón.

- Gestapo! - bömbölte egy hang.

A német szitkozódva magára kapta a nadrágját, és kinyitotta az ajtót.

- Mi a fene!

- Őrnagy úr! Bocsásson meg, de egy brit szökevény rejtőzködik a környéken.

- Nos, itt nincs, az egyszer biztos!

Az ajtó bevágódott.

Teltek az órák. Már hajnali kettő volt. Ketty visszatért a szobába, és fáradtan az ágyra hanyatlott.

- Ezek a tetvek soha nem mennek már haza - mo tyogta. - Most is három részeg van a társalgóban. Az egyiknek az a szórakozása, hogy veri a lányokat.

Elhúzta a függönyt, és megpaskolta az arcát vízzel.

Miközben szedelőzködött, Mike a következő lépését fontolgatta. Nyilvánvaló volt, hogy nem bízhat meg Lizában. Bármilyen fájó volt is, be kellett látnia, hogy a nő törbe csalta. A szivattyúházba tehát nem mehetett vissza, a környék azonban ideális volt a rejtőzködésre. Majd csak kihúzza valahogy csütörtökig az erdőben, gondolta keserűen. Aztán elmegy a megbeszélt helyre, és itt hagyja ezt az átkozott várost.

- Van hova mennie? - kérdezte tőle Ketty.

- Igen. Halandriba.

- Jobb lesz, ha kiviszem magát, még mielőtt kivirradna.

- És a kijárási tilalom?

Ketty elmosolyodott.

- Ránk nem vonatkozik. De ha gondolja, itt is maradhat.

- Szó se lehet róla.

- Akkor megadom a telefonszámom. Ha segítségre lesz szüksége, csak hívjon.
ti

Hajnali négy.

Mike megkerülte Lazarusz citromkertjét a tejfehér holdfényben. Az ültetvény mögött a talaj emelkedni kezdett, aztán hirtelen eltűnt. Egy árok állta Mike útját.

Veszélyes lett volna messzebbre kóborolni ebben a csendben. Az erdő még egy jó kilométerre volt innen, ami jó néhány ültetvényt, és legalább annyi kuttyát jelentett. Még csak az hiányzott volna, hogy az ebek felferjék az egész

környéket.

Mike lefeküdt az árok aljára. Úgy döntött, itt fogja kivárni a reggelt. Még mindig az esti üldözés hatása alatt volt, de a kimerültség lassan erőt vett rajta. Gyötrelmes álomba szenderült.

Kakaskukorékolásra ébredt. Nyújtózkodott, aztán kidugta a fejét az árokból. A nap most készült előbújni a láthatár mögül, de idekint, a főváros falurészén, már minden ébren volt. Kutyák ugattak, madarak csicseregtek, tyúkok káráltak, kecskék mekegtek. Mike kimászott az árokból, és körülnézett. Embereket nem látott. Nagyon helyes, gondolta. Akkor hát irány az erdő!

Ahogy a szivattyúház felé pillantott, mintha egy árnyékot látott volna átsuhanni a citromfák között. Ajtó nyikordult.

Mike-ban felment a pumpa. Fogta a pisztolyát, és bőszen megközelítette a házat. Nem bajlódott a kilinccsel: berúgta az ajtót.

- Vasszili! Hála istennek!

- Ne vedd a szádra a nevét, te szajha!

Liza a mellkasára dőlt, és keservesen zokogni kezdett. Mike az ágyra lökte, és bezárta az ajtót.

- Te bolond! Te átkozott bolond! - hüppögte Liza.

- Nikót bevitte a Gestapo... Dr. Thackery rejtőzködik.

Felállt, és Mike elé lépett. Mike ráemelte a pisztolyt. Liza sértődötten arcul ütötte. Mike visszaütött. Gyűlölködve nézték egymást.

- Ez a hely már nem biztonságos - mondta egy idő után Liza. - Máshová viszlek.

Mike nem felelt.

Liza kikerülte, és az ajtóhoz ment. Mike hátraperdült, és elkapta a karját.

- Most mire készülsz? - rázta meg durván a nőt.

- O, Vasszili! Ha tudnád, mit éltem át. Majd eszemet vesztettem az aggodalomtól.

- Liza... én... - Magához rántotta a nőt, és szenvedélyesen megcsókolta.

- Ne, Vasszili... - tiltakozott Liza. - Nem lehet. Itt nem biztonságos. A Gestapo bármikor itt lehet...

Mike felkapta és az ágyhoz vitte.

- A fenébe a Gestapóval!

Mike letérdelt az ágy mellé, és végigsimította Liza meztelen testét. A nő elmosolyodott, és megcsókolta.

Liza békében volt önmagával, hosszú idő óta először. Ami pedig Mike-ot illeti, a nő valóra váltotta minden álmát, és megválaszolta minden megválaszolatlan kérdését. Mike mégis boldogtalan volt. Reménytelenül szerelmes volt, és a „reménytelen”-t itt szó szerint kellett érteni.

- Vasszili - suttogta Liza -, ez kész örület. Mi lett volna, ha a Gestapo ránk tör?

- Igen, azt hiszem, jobb lesz eltűnni innen. Felsegítette Lizát, és magához ölelte.

- Megbántad?

- Ne légy buta, Vasszili. Szeretlek.

Az új rejtekhely egy málladozó falú palota toronyszobája volt a Szatovriandou 125. szám alatt. Az épület kísértetiesen üres volt, csupa por, pókháló és nyirkos fuvallat. Egy masszív mahagónikorláttal díszített lépcsőn jutottak fel a második emeletre, ahonnan egy huzatos folyosón át egy szűk csigalépcső aljába értek. A lépcsőfokok baljósan nyikorogtak lépteik alatt.

A lépcső tetején egy kopott ajtó állta útjukat. Liza kinyitotta, és beengedte Mike-ot a gyéren bútorozott szobába.

- Most mennem kell - mondta a nyitott ajtóban állva.

Átölelték egymást, és szenvedélyesen, szomjasan csókolóztak.

- Amint tudok, jövök - ígérte Liza, és eltűnt a lépcső aljában.

ÍZ

Az utolsó cigarettája is elfogyott. Az ágyon feküdt, és az ablakon át az Athént koszorúzó hegyeket nézte. Sötétedett, a város fényei sorra kigyúltak. A tenger, a fények, a hegyek San Franciscóra emlékeztették Mi-ke-ot. Olyan csend volt itt. Eszébe jutott egy másik alkalom - a nap, amikor Kalámaira nézett le a domboldalról. Athént megalázták, térdre kényszerítették. Most mégis olyan békésnek látszott, mintha más se foglalkoztatta volna, mint az esti lefekvéshez való készülődés.

Mike behunyta a szemét, és a reggel történetekre gondolt. Alig várta, hogy megint megérinthesse Lizát...

Éjszaka.

A csigalépcső megnyikordult. Mike kinyitotta a szemét. Nem tudhatta, hogy Liza az, de érezte a közelségét. Borzongás futott végig a testén. Az ajtó kinyílt.

- Vasszili - suttogta Liza, rémült hangon, mintha attól tartott volna, hogy nem találja ott.

- Itt vagyok. Az ablaknál.

Liza megállt az ágy mellett, és ledobta magáról a ruháját. Mike kalapáló szívvel nézte csillagfényben fürdő testét. Liza föléje hajolt, és forró csókot lehelt az ajkára. Mike átölelte törékeny derekát, és lehúzta maga mellé az ágyra.

Egymáshoz simultak, és csendben eggyé váltak...

Szorosan összebújva feküdtek a sötétben, és az ablakon át a várost nézték.

- Egy napon visszajövök érted - fogadta meg magának Mike.

Liza megingatta a fejét.

- Szeretlek, Vasszili. Legyünk hálásak ezért a pár boldog óráért, és ne törjük a fejünket azon, hogy mi lesz száz év múlva.

- Olyan hihetetlen, hogy ez megtörténhetett.

- Nem az. Beléd szerettem abban a pillanatban, hogy megláttalak abban a kunyhóban, ott a hegyek közt. Na jó. Én se hittem volna, hogy képes leszek még így érezni valaki iránt.

- Éppen ez az. Talán ezért történt. Mi ketten annyira egyformák vagyunk.

Liza hirtelen felült, és felmarkolta a földről a ruha-ját.

- Egy brit tengeralattjáró fog érted jönni holnap este.

Csend.

Egy új nap első fénysugarai vonták narancssárga fénybe a hegyek ormait. Mike átkarolta Lizát, és visszahúzta az ágyba.

- Még ne öltözz fel.

- Rendben.

- Bárcsak el tudnám mondani, mit érzek, amikor...

-Sss... Inkább maradj csendben. Olyan vagy, mint egy kisfiú, amikor beszélni próbálsz.

Az ablak előtt ültek, és két szelet rágós bifsztekkel hadakoztak. Mike feladta, és inkább megtömté a pipáját az utolsó dohány morzsákkal.

- Ezek a németek gumiból gyártják a teheneiket - jegyezte meg Liza.

- Ez még nem mentség arra, hogy nem tudsz főzni

- felelte gonoszul Mike.

Pufók felhő ereszkedett a ház köré, eltakarva előlük a hegyeket.

- Ez egy tökéletes nap lenne... - mondta Mike, de nem fejezte be a mondatot.

- Mire, Vasszili?

- Semmire.

Azt akarta mondani, hogy „ez egy tökéletes nap lenne az írásra”. Valahogy mindig jobban ment az írás, ha odakint rossz idő volt. Talán azért, mert ilyenkor nem sajnált bent görnyedni az írógép előtt.

Liza elmosta az edényeket, aztán főzött két adag pótkávét. Jó volt nézni őt, ahogy ott sürgött-forgott be-gombolatlan ruhájában.

- Mesélj magadról, Liza - kérte a nőt.

- Nem akarlak elszomorítani.

- Kérlek!

Liza az ablakhoz lépett, és kinézett a kavargó ködbe. Gondolatai viharokként szaladtak az időben...

Jó élete volt, míg a háború közbe nem szólt. Anyja angol volt, gyönyörű, intelligens nő. Apja egy gyár tulajdonosa, termetre apró, de szívben annál nagyobb. Az egyetem után Liza az apja biztatására Rómába, majd Párizsba utazott, ahol hosszú éveken át zeneművészetet tanult. A nővére irodalomból szerzett doktorátust.

Egy meleg családi fészek... Egy ígéretes zongoraművészi karrier... Mindene megvolt egy sikeres, boldog élethez. Aztán jött egy bolond, viharos szerelem, és mire feleszmélt, már egy ambiciózus mérnök felesége volt. Hogy Manolisz mennyire ambiciózus volt, az a németek bevonulásakor derült csak ki igazán. Mindent elvett Lizától, ami csak

jelentett neki valamit ebben az életben: az apját, a fiaikat, a gyárat.
Kész szerencse, hogy az anyja nem érte meg mindezt.

- És a nővéred?

- Egy német tiszttel él...

Mike úgy érezte, lett volna még mit mondania, de nem faggatta tovább.

Liza begombolta a ruháját, és megigazította a haját a tükör előtt.

- Még sok elintéznivalóm van, de amint tudok, jö
vök.

Az ajtóban megállt, és visszaneézett.

- Azt hiszem, butaság volt egymásba szeretnünk.

Mike elszánt léptekkel rőtta a szobát. El kell mennie, bizonygatta magának. Nem
tehet mást. Ennyi volt, ennyi adatott meg nekik. Ez is valami, nem igaz?

És ha őt is magával vinné? Ha Liza hajlandó lenne vele jönni, az ellenállás
biztosan elengedné.

Vagy mégsem?

Ha nem, akkor átadja nekik azt az átkozott névsort, és marad. Akár a bujkálást
is vállalni fogja Lizáért. A hegyekben nem fogják megtalálni őket a németek.

És ha mégis? Joga van veszélybe sodorni Lizát? Milyen élete lenne? Egy ilyen
törékeny nőnek! Liza már így is épp eleget kockáztatott érte...

Miért ilyen kegyetlen a sors? Most, amikor végre megtalálta a boldogságot, miért
kell újra elveszítenie? Mondjon le róla önként? Ez örülség! Örülség!

* * *

Liza arckifejezése nem sok jót ígért. - Valami balul ütött ki, Vasszili. A
tengeralattjáró nem tud eljönni érted. Egymásba kapaszkodtak.

- Istenem! Most mit kezdjek veled? - zokogott Liza.

Szerda éjjel.

Liza szorosan hozzábújva aludt. Mike kimerült volt, de nem bírta lehunyni a
szemét. Az akarateréje vészesen fogyott, és a tudat nem hagyta nyugodni. Még
egy-két-három nap, és képtelen lesz parancsolni magának. Nem volt választása.
Találkoznia kellett Chesneyvel.

Csütörtök.

Mike remélte, hogy Liza elmegy. Sokkal könnyebb lett
volna.

Tizenegy óra múlt tíz perccel. Felvette a zakóját, és az övébe dugta a
pisztolyt.

- Mit csinálsz, Vasszili?

- Kimegyek.

- Elment az eszed?

Mike az ajtó felé indult; Liza útját állta.

- Vasszili! Mi ütött beléd?

- Engedj!

- Megörültél? A Gestapo pillanatok alatt lekapcsol!

- Nem bírom tovább, Liza.

-Az embereink éjt nappallá téve dolgoznak. Még néhány nap, és...

- Hát nem érted? Ha most nem megyek el, akkor...
akkor én...

Liza rávetette magát, hogy visszatartsa, de végül mégis elengedte.

- Az én hibám. Túlságosan akartalak, és nem bírtam ellenállni. Bocsáss meg érte!
Ha akarod, elmegyek.

- Attól még nem lenne kevésbé fájdalmas - felelte Mike, és mielőtt még
meggondolhatta volna magát, kirohant az ajtón.

a

Concord tér.

Mike a Piccadilly Cafével szemközti oldalon állt, és a bejárattal szemezett.
Ment is volna meg nem is. Bárcsak tudhatta volna, melyik a nagyobb ostobaság:
rábizni magát egy pénzéhes honfitársára, vagy illegalitásba vonulni egy
megszállt országban. Passz. Egyik sem volt túl vonzó kilátás, még ha ez utóbbit
meg is fűszerezte volna Liza jelenléte. Vívódásának Július Chesney vetett véget.

- Ah, Jay Linden! Hát itt van! Látom, sikerült meg
szabadulnia két hódolójától.

Mike hátraperdült, és Chesney vizilóképével találta magát szembe. Az újságíró
mellett egy tengerész kinézetű férfi állt.

- Én azt mondom, ne álldogáljunk itt a járdaszélen

- iktatta be két sipító lélegzetvétel közé Chesney. - Legfőbb ideje felhőrpinteni egy kis étvágygerjesztőt. Jöjjön, és ne aggódjon, drága barátom. Nem hoztam magammal a német hadsereget. Ez az úriember itt mellettem Antonisz, az Árkádia kapitánya.

Bementek a kávéházba, és leültek egy félreeső sze-paréba. Mindhárman kraszit rendeltek. Antonisz pipára gyújtott, és elmélyülten pőfékelni kezdett. Látszott rajta, hogy sokkal szívesebben lenne most a hajóján.

Chesney bizalmas hangon beavatta Mike-ot a részletekbe. A hajó egy kecses, mozgékony motoros jacht, háromfős személyzetre tervezve. A papírai Krétára fognak szólni, de az igazi úti cél Kairó lesz. Antonisz, biztosította Mike-ot, jól ismeri az útvonalat, ez lesz a harmadik ilyen jellegű útja. Hamarosan Mike szponzora is itt lesz, tette hozzá jelentőségteljesen.

- Mikor indulunk? - kérdezte Mike.

- Amint kerül egy harmadik személy, hogy teljes legyen a legénység.

- A beszélgetésünk óta szert tettem némi pénzre, úgyhogy ha Antonisz azt mondja, hogy ketten is elboldogulunk, én kifizetem a hiányzó összeget.

A kapitány magabiztosan bólintott.

- Akkor tehát négymillió drachma - közölte gyorsan Chesney.

- Nem sok ez egy kicsit?

- Sürgős vagy nem?

- Kap hárommilliót, ha ma indulunk. Chesney bánatosan felsóhajtott.

- Lássam a pénzt.

Mike az asztalra tette a pénzköteget. Július Chesney tokája megremegett a gyönyörűségtől. Párnás keze már nyúlt is volna a bankjegyekért, de Mike elkapta a csuklóját.

- A felét megkapja most, a többit pedig a hajón.

Chesney fájó szívvel visszahúzta a kezét, és várta, hogy Mike leszurkolja a másfél milliót. Amikor ez megtörtént, csillogó szemmel újraszámolta az összeget. Egy alacsony, őszes férfi lépett be a kávézóba.

- Ah, ott jön még hárommillió drachma - mondta vidáman Chesney. - Erre, Mr. Holévász! - kiáltotta a görögnek.

A jól öltözött, korosodó úriember riadtan besiklott a sze-paréba.

- Jay, bemutatom a szponzorunkat. A britek hű barátja, Mr. Holévász.

A görög biccentett.

Mike érdeklődve nézte a férfit. Kíváncsi volt, mi indította erre a nagylelkűségre.

- Mi haszna a pénzemnek, ha elvették tőlem a házamat? - magyarázta Holévász úr. Illemtudóan megivott egy fél pohár bort, átadta a pénzt Chesneynek, és jó utat kívánt Mike-nak. Az idős úriembernek két kérése volt csupán: hogy Mike írjon neki a háború után, és hogy tudassa a világgal, mi folyik Görögországban.

Július Chesney megropogtatta az ujjperceit, elrágcsált egy kekszet, aztán egy nyaláb papírt húzott elő gyűrött öltönye zsebéből. Az asztalra terítette a lapokat.

- Vannak papírajai, Linden?

Mike megmutatta neki az iratait.

- Nagyszerű, Papadopoulosz úr - bólintott Chesney.

- Ezzel sok fáradságtól kímélt meg. - Ráírta a nevet a hajó papírjaira. - Nos, úgy tűnik, minden rendben. Az üzemanyag sötétedés előtt a fedélzeten lesz, uraim.

Antonisz, keressen meg délután, hogy átadjam a vám papírokat és az őrző menetrendjét.

- Mi lesz, ha átvizsgálják a hajót? - kérdezte Mike.

- De drága barátom! Talán kételkedik a képességeimben? Mit gondol, miért kérek ilyen sokat? Talán azt, hogy kapzsiságból? Téved, barátom. Annyi kezet kell megkennem, hogy mire végzek, szinte semmi nem marad ebből a pénzből. Mindenki szert szeretne tenni egy kis mellékesre, és az árak manapság felháborítóak. Nos, Linden, jó utat, s ha Londonba ért, keresse a nevemet a Timesban.

Chesney kipréselte magát a széparéből, és szeretettel megpaskolta drachmáktól duzzadó zsebeit.

- Aztán legyen óvatos, Michael Morrison - kacsintott rá Mike-ra. - Rendkívül sajnálatos lenne, ha a Szergiou-lista német kézre kerülne. Mike még akkor is dermedten állt, amikor Chesney már régen kidöcögött a kávéházból.

Liza az asztal távolabbi végén ült, négy zord tekintet keresztüzében. A négy férfi közül hármat gyermekkorától ismert; csak a negyedik, az ösztövérszobormerev dr. Thackery volt idegen számára.

- Nem tudtam megállítani! - felelte könnyes szemmel Liza.

Papa-Panosz, az öszülő pap... Mihalisz, az óriás természetű szakszervezeti vezető, aki mindig olyan morcos volt, mint egy diétára fogott orosz... Thanasszisz, a kedves, intelligens egyetemi tanár... A példaképei. És most mindegyik vádlón, kiábrándultan nézett rá.

Mihalisz dühösen az asztalra csapott öklével.

- Miért nem követted? - bömbölte.

Liza nem szólt.

- Liza! - szólalt meg dr. Thackery. - Maga azt a parancsot kapta, hogy ölje meg, ha valami efféle történne. El tudja képzelni, milyen következményekkel járhat, ha a németek elkapják?

Liza behunyta a szemét, és megnyalta cserepes ajkait.

- Nem - felelte erőtlén hangon. - Nem tudom, hogy ki ő.

- Utoljára kérdezem, Liza: miért nem követted? - ismételte meg a kérdést Mihalisz.

- Nos, Liza? - buzdította dr. Thackery.

Liza lehajtott a fejét.

- Nem voltam felöltözve - felelte. Úgy érezte, menten elsüllyed a szégyentől.

- Meztelen voltál?!

- Az isten szerelmére, Mihalisz, csillapodj - csitította Thanasszisz. - Olyan hangos vagy, hogy Szalonikiben is hallanak!

- Nem tagadom, hogy szeretem őt! - kiáltotta kétségbeesetten Liza.

Papa-Panosz, a pap tűnődve simogatta a szakállát.

- Azon merengek, vajon nem tévedtünk-e ezt a Morrisont illetően - mondta érces, tiszteletet parancsoló hangján. - Nem lenne jobb, ha egyszerűen elfelejtenénk?

- Megőrült, atyám?

- Ne beszéljen velem ilyen hangon, Mihalisz! Most nem egy gyárcsarnokban van. Tegyük fel, hogy Morri-sonnak sikerül megszöknie... Tegyük fel, hogy átadja a névsort a briteknek. Ugye tudják, mi fog ekkor következni? Beindul az információáramlás, és a sejtjeink egyik csapást a másik után fogják mérni a németekre. De vajon ők ezt tétlenül fogják tűrni? Nem! Tízszeresen, százszorosan meg fogják torolni, ebben biztosak lehetünk. Ártatlan polgárok tömegei fognak az életükkel fizetni lázadásunkért.

- Badarság! - morogta Mihalisz. Áthajolt az asztal felett, és Papa-Panosz szakállára szegezte a mutatóujját. - Most talán kesztyűs kézzel bánnak velünk a németek? Csak tegnap civilek százait mészárolták le Krétán.

Hagyhatjuk ezt? Legyünk olyan bárgyúk, mint a vágóhídra terelt birkák? Nem! A mi népünk nem ilyen! Ha az embereknek nincs fegyverük, botokkal és kövekkel fognak harcra kelni a németek ellen, de nem fogják hagyni magukat. De kérdem én: akkor már nem lenne jobb szervezeten, puskával a kézben ellenállni?

- Egy dolog briteket bűjtatni és megtagadni a beszolgáltatást, és más tömegesen lázadni - vetette ellen Papa-Panosz. - Ha a britek elkezdnek fegyvereket csempészni az országba, akkor azokat valaki használni is fogja. De lehetünk olyan naivak, hogy azt higgyük, le tudjuk győzni velük a német hadsereget?

- Bármennyire is tiszteltem és becsültem magát, atyám - szólalt meg Thanasszisz -, kénytelen vagyok igazat adni Mihalisznak. A passzív ellenállás eredménytelennek bizonyult. A nép, városiak és falusiak egyaránt, harcolni akarnak.

- És önnek mi a véleménye erről, dr. Thackery?

Az áttetszően sovány amerikai hosszú pillanatokig nem felelt.

- Én ebbe nem szólhatok bele - mondta végül. -

Nem lenne helyes. Csak azt tudom mondani, hogy a britek, ha egyszer a kezükbe került a Sztergiou-lista, titkosszolgálati hídfőállást fognak kiépíteni Görögországban. Ez azt jelenti, hogy ezentúl az általuk szolgáltattott információkra támaszkodva kell szervezkednünk és cselekednünk. Ennek fejében ők ellátnak minket fegyverekkel. Az kétségtelen, hogy a németek kegyet lenül meg fognak torolni minden egyes akciót, és ennek a polgári lakosság fogja kárát látni. Hogy akkor mégis mi értelme az egésznek? Ha eléggé megerősödünk, ha képesek leszünk állandó nyomást gyakorolni a németekre, akkor ők kénytelenek lesznek itt tartani a csapataikat, távol a kulcsfontosságú hadszínterektől. Azt pedig se ön, se én nem tudjuk megakadályozni, Papa-Panosz, hogy a görög nép visszavágjon. Való igaz: az emberek harcolni akarnak!

A pap szíve belesajdult a szomorúságba, mert tudta, hogy ezek az emberek igazat beszélnek. Görögország arra ítéltetett, hogy feláldozza magát a történelem vérpadján.

- Rendben van - bólintott komoran Papa-Panosz. - Meg fogjuk találni az amerikaiakat, és kijuttatjuk az országból.

Liza megköszönte a torkát. A négy férfi kérdően ráirányította tekintetét.

- Mielőtt döntenének rólam, mondanom kell még valamit.

Liza nyelt egy nagyot, és előadta a történetét, attól a naptól kezdve, hogy a Gestapo elkapta és Konrád Heilser elé vitte. A férfiak döbbenet hallgatták. Liza mesélt nekik a terror heteiről, az őrlődéséről, a kísérleteiről, a Morrison iránt érzett szerelméről, mely végül megakadályozta abban, hogy véghezvigye kétségbeesett tervét.

Nem kért kegyelmet. Amikor végzett, felállt, és emelt fővel az ajtóhoz lépett.

- A szomszéd szobában fogok várni.

Tudta, hogy mi az árulók büntetése, de nem érdekelte. Minek éljen? Elvesztette a gyerekeit, elvesztette az apját, és most elvesztette őt is. Legalább könnyített a lelkén...

A papírvékony ajtón át minden szót hallott.

Mihalisz az asztalra csapott.

- Liza Kiriakidész hazaáruló!

Thanasszisz szomorúan megingatta tudós fejét.

- Liza... Nem akarom elhinni... Tizenhat éves kora óta ismerem. A diákom volt az egyetemen. Én szerveztem be...

- Én is hosszú évek óta ismerem mind őt, mind a családját - mondta Mihalisz. - De nem hagyhatjuk, hogy az érzelmeink vezéreljenek minket. - A szakszervezeti vezető a vasfegyelem híve volt. Olyan sokszor meggyült már a baja a tétovázókkal és az árulókkal, hogy nem érzett szánalmat irántuk.

- Úgy tűnik, nincs más választásunk - sóhajtott Thanasszisz. - De a végrehajtást nem vállalom.

Thackery hallgatott. Ez nem tartozott rá.

- Ha tényleg áruló lenne, akkor elmondta volna nekünk mindezt? - kérdezte a többiektől Papa-Panosz.

- Ne dőljön be a női praktikáknak, atyám. Liza értelmes nő. Abban reménykedett, hogy így esetleg megúszhatja. De ha fegyelmet akarunk tartani ebben a szervezetben, akkor ez nem történhet meg.

- Tehát inkább végezzük ki, és ezzel süllyedjünk a náci szintjére?

- Miért, mit javasol? Mondjon el tízezer miatyánkot, és zarándokoljon el térden csúszva a Szentföldre?

- Ebből elég! Liza nem bűnösebb, mint maga vagy én! Kényszerhelyzetben volt, és ha azt nézzük, hogy mi minden ment keresztül, azt kell mondanom, hogy kiállta a próbát. Különbösen is, ne feledje, hogy kinek a lánya. Joannisz Roditesz egy mártír, akinek maga egyébként nagyon sokat köszönhet. Vagy már elfelejtette, ki volt Athénban az első gyáros, aki elismerte a szakszervezetét?

- Ez a nő bemocskolta Joannisz Roditesz nevét! - dühöngött Mihalisz. - Akárcsak a nővére, Maria Roditesz, aki egy német tiszt szajhája! Na és a férje, Manolisz Kiriakidész, aki egy mocskos kollaboráns! - A férfi megvetően a padlóra köpött.

- Hát nem szenvedett még eleget ez a nő? Láss be végre, Mihalisz, hogy Liza nem

a könnyebbik utat választotta. Pedig megtehetette volna! Zervosz vagy Konrád Heilser szeretője lehetne, és Athén a lábai előtt heverne. Rólunk nem is beszélve... Csak egy szavába került volna, és maga most nem érvelhetne itt olyan nagy hangon! Én azt mondom, az vesse rá az első követ, aki hasonló helyzetben nem inogna meg. Ez a szerencsétlen lány csak a fiait próbálta menteni!

- Nekem is van egy fiam, akit rajongásig szeretek -dörmögte Mihalisz. - De akkor is azt mondom, inkább lássam holtan a sírjában, mintsem hogy eláruljam a népemet!

- Értem, Mihalisz - bólogatott Papa-Panosz. - Inkább látná holtan a fiát. De vajon a felesége is?

2.

Az Árkádia nem volt se kecses, se mozgékony. Egy túlméretezett teknő volt, olyan rozoga, hogy Mike nem tudta eldönteni, fel merjen-e lépni a fedélzetére.

- Menjen le - morogta Antonisz, aki ezzel egy egész napra kibeszélte magát.

A hajófenék négy hálófülkére, egy konyhára és egy szűk előtérre volt osztva. Mike lefeküdt az egyik ágyra, és behunyta a szemét. A dolgok eddig jól mentek. Chesney mindent teljesített, amit ígért - bár a hajót illetően „kissé” túlzott - , és úgy tűnt, hogy a kikötőben is minden rendben, a németek nem fogtak gyanút. Az is Chesney javára szólt, hogy tudott a Sztergiou-listáról. Ha tényleg csak a pénz érdekelte volna, már régen feladhatta volna őt a németeknek: a fejére kitűzött vérdíj tízszerese volt az útért kifizetett hárommilliónak. Végre-
valahára sínen volt...

Egyórányi tétlen várakozás után Antonisz bedugta a fejét a kajütbe, és összeszorított fogakkal - a pipát semmi pénzért nem vette volna ki a szájából - közölte:

- Megyek a papírokért.

Ez eddig simán ment, gondolta Mike. A kikötő kapujában az örök szinte meg se nézték az iratait, amikor Antonisz behozta őt. Ez a Chesney aztán értette a dolgát!

A tudósító pénzhészségét azonban alábecsülte. Fél órával később Antonisz két férfival és egy lánnyal tért vissza a hajóra.

A társaság tagjai bemutatkoztak egymásnak a kabinban. Az egyik férfi egy bikatermetű ausztrál volt, név szerint Ben Masterton, a másik pedig egy sárgás képű, alig húszéves palesztin, akit Jitzielnek hívtak. A lány Jitziel felesége volt, Elpisz, aki azt nyilatkozta, hogy azért megy Egyiptomba, mert csatlakozni akar a görög szabadcsapatokhoz.

Mike tiltakozni akart Antonisznál a legombolt pluszpénz miatt, de végül mégsem tette. Becsapták, való

igaz, de legalább nem kellett egyedül utaznia. A nagyobb létszám valahogy biztonságérzetet adott, és unaloműzőnek is jó volt.

A görög rendőrség feljött a fedélzetre, lepecsételte a papírokat, aztán az Árkádia elrugaskodott a dokktól. Hús tengeri levegő csapott be a kajütbe. Jitziel visszavonult az egyik fülkébe a feleségével. Összebújtak az ágyon, és meghittten sutyorogni kezdtek.

Mike irigykedve hallgatta őket.

Athén keskeny csíkká zsugorodott. Valahol ott, a csíkban volt egy toronyszoba, és volt egy lány... Mike leheveredett az ágyra, és a fal felé fordult.

Az Árkádia elhagyta a kikötő övezetét. Antonisz leállította a motort, és lehorgonyozott.

- Mi a fene? - ügetett fel a fedélzetre Ben Masterton.

- Hajnalig itt maradunk. Német parancs. Brit tengeralattjárók. Ha megmozdulunk, a parti őrség szétlövi a hajót.

- Nekem ez akkor se tetszik - morgolódott az ausztrál.

- Ne akarja megmondani nekem, hogy mit tegyek -zárta le a beszélgetést Antonisz. Tehetetlenül ültek és vártak. Mike egy pillanatra se vette le a tekintetét a láthatáron ringatózó Athénról. A szíve csordultig tele volt szomorúsággal. Besötétedett.

Jitziel és Elpisz egymást ölelve aludtak odalent a kabinban. Antonisz a korlátnál állt, és a csillagokat nézte. Ben Masterton a taton ült Mike mellett. Az ausztrál egy idő után megunt a hallgatást, és dúdolni kezdett. Eleinte halkán énekelgetett magának, aztán ahogy belejött, egyre jobban kieresztette a hangját. Tipikus kocsma-
hangja volt, s a gesztusait se az operaházban tanulta, de ez cseppet sem

zavarta.

Mike hamar megkedvelte az ausztrált. Mint megtudta tőle, ez már a negyedik szökési kísérlete volt. Az előző négy alkalommal csak a legközelebbi söntésig jutott el, ahol aztán olyan harciasra itta magát, hogy a fél német hadsereget be kellett vetni az elfogásához.

- Hé, Linden - intette közelebb magához Mike-ot.

- Tessék?

- Nézd, igazság szerint nekem nem szokásom új-zélandiakkal vedelni, de neked, komám, neked valahogy kedvelem a képedet. - Egy üveget húzott elő a zakója alól.

- Brandy! - csillant fel Mike szeme. - A gondolataimban olvasol.

- Pszt, ne olyan hangosan, te bolond! Vagy ötfelé akarod osztani azt, ami még kettőnek is kevés?

Mike alaposan meghúzta az üveget - hadd égesse ki a szesz lelkéből a fájdalmat. Ben kitépte a kezéből, és megpróbált túltenni Mike-on. Mire belemelegedhettek volna a versengésbe, a brandy elfogyott. Ben aggodalmasan megvakargatta a feje búbját, aztán vállat vont, és áthajította az üveget a korláton.

- Te átkozott kivi! - motyogta. - Lehetett volna több eszem is, mint egy kivivel vedelni...

- Csitt, Masterton! Hacsak nem akarsz fürdőt venni!

- Kedvellek téged, Linden komám. - Az ausztrál Mike vállára tette vaskos kezét.

- Mondok neked valamit... Annyira kedvellek, hogy meg fogom engedni neked, hogy eldanolj velem egy duettet... Milyen kár, hogy nem voltál velem, amikor elpáholtam azt a tizen-

nég macskazabálót. Az volt a móka, komám! No, mit énekeljünk?

- Ne haragudj, pajtás, de most nincs hozzá hangulat. Tudod... van egy lány Athénban... A fenébe!

Akarom azt a lányt, Ben!

-Gyerünk, cimbora, ne sírj! Egy ilyen tökök kivi, mint te, nem pityereghet egy bugyogó miatt!

- Nem tehetek róla, Ben. Nagyon akarom őt.

- Úgy hallom, Jitziel pajtásunk meg az asszonyt akarja - vigyorodott el Ben.

Lentről párnába fojtott nyögések hallatszottak.

Ben négykézlábra állt, és a hang irányába indult. Mike megmarkolta a gallérját, és visszahúzta.

- Hagyd békén őket, te Casanova!

- A francba, Linden! Ez volt az utolsó, hogy egy kivivel piáltam...

Átkarolták egymást, és nagy barátságban Athén fényeit bámulták.

Antonisz nem győzött betelni a csillagokkal.

A kajütben csend lett.

Az Árkádia lomhán átlendült egy hullám tetején.

Antonisz hirtelen a víz fölé hajolt, és tenyeréből tölcseré formált a füle köré. Mike oldalba bökte Bent; bambán Antoniszra meredtek az alkoholgőzön át. Most már ők is hallották: egy motoros hajó közeledett. Feltápáskodtak, és előrementek a kapitányhoz.

- Indítsa má' el ezt a bilit, komám! - mordult a görögre Masterton.

- Még nem! Hátha elkanyarodnak.

Eltelt egy perc; a zúgás mintha távolodni kezdett volna, majd váratlanul felerősödött.

- Azt mondtam, induljunk! - kiáltotta dühösen

Masterton.

Elkéstek vele.

Sziréna visitott bele az éjszakába, aztán kigyulladt egy vakítóan fehér reflektor, és célba vette őket.

- Árkádia! Készüljenek a fogadásunkra! Átszállunk!

Jt

A parton egy szakasz német katona várta őket. Mike megsemmisülten baktatott le a pallón. Ez már sok volt. Ez volt a vég! Megtántorodott. Nem kellett volna ennyit innia. Vagy most már mindegy volt? Ben megmarkolta a vállát, és letámogatta a rakpartra.

Egy teherautó kanyarodott eléjük. A németek feltuszkolták őket a hátuljába, majd maguk is felmásztak, és lehajtották a ponyvát. A teherautó elindult valamerre. Mike magába roskadva ült az elemlámpák keresztfényében. Mekkora számár volt, hogy elfogadta Chesney ajánlatát! És mekkora számár volt, hogy hagyta magát fülig beleesni Lizába!

Elpisz a szokásosnál is sárgább férjébe kapaszkodva ült a lócán, és csendben szipogott.

Ben önmagát átkozta.

- Tegnap berúgtam, mint egy állat - motyogta. -Biztos eljárt a pofám...

Antonisz mozdulatlanul, és csillagok híján a ponyva tetejét bámulta.

-Vajon hova visznek minket? - tűnődött fennhangon Mike.

- Az Averofba - felelte Ben. - De ne aggódj, komám.

Azok odabent barmok.

Egy komor kőépület udvarán parancsolták le őket a teherautóról. A katonák átadták foglyaikat a barna inges fegyőröknek, és gyorsan elhúztak. Mike nyelt egyet. Mire számíthat ő, a hajszolt vad, ha még a németek is rettegnek az Averoftól?

Az őrség a börtönparancsnok elé vezette őket. A hatalmas, antik íróasztal mögött trónoló Oberg ezredesnek klasszikus porosz feje volt, ezüstkeretű monoklival hitelesítve. Oberg meglehetősen pocskék hangulatban volt, egyrészt mert ilyen embertelen időpontban zavarták meg, másrészt mert éppen a szeretőjével szórakozott volna, aki most itt ült az íróasztal sarkán, és unottan ásítózott. Gyűlölte az ásítózó nőket, és gyűlölte azokat, akik belerondítottak a magánéletébe.

Egyenként végigmérte a foglyokat. Az ausztrálon megakadt a tekintete.

- Már megint maga, Masterton?

- Nem tehetek róla, ezredes. Rám tört a honvágy.

- Csend! Itt nincs helye bohóckodásnak! - csattant fel Oberg. - írja azt, hogy kémkedéssel és szabotázzsal vádoljuk Mastertont - utasította az írnökát, aki a sarokban volt elhelyezve, egy „arányosan” kisebb íróasztalnál.

- Na ne! Már megint?

- Zárják be!

Két masszív náci elvonszolta Mastertont.

- Látod, komám! - kiáltott hátra az ausztrál. - Én

megmondtam neked, hogy barmok!

A vasalt ajtó döndülve bezárult mögötte. Oberg felkapta a lovaglóostorát, és ingerülten az asztalra csapott.

- Azt hallottam, hogy van maguk közt egy zsidó is.

Lépjen előre!

Senki nem mozdult.

- Lépjen előre a zsidó!

Jitziel elengedte Elpisz kezét, és a német elé állt.

- Mi a neve, zsidó? - kérdezte megvetően Oberg.

- Én brit katona vagyok.

Oberg felkelt, és teátrálisan kimért léptekkel Jitziel elé táncolt. Az ostor végét a fiú orra alá nyomta.

- A neve, zsidó?

- Én brit katona vagyok!

Oberg brutálisan a palesztin arcába csapott az ostorral. Jitziel válaszul szembeköpte.

Egy pillanat alatt fél tucat barnainges vetette rá magát. A kőpadlóra teperték, és ütötték-rúgták, ahol csak érték. Elpisz sikítva rávetette magát, és a testével próbálta védeni ellenük.

- Vigyék el! - intett Oberg.

A barnaingesek lerángatták a keservesen rúgó-hara-pó nőt a férjéről. Jitziel feltápászkodott, és az ajtó felé támolygott.

- Nocsak, nocsak, a kis bestia - vigyorgott Elpiszre az ezredes. - Vigyék hozzám. Majd meglátjuk, hogy az ágyban is ilyen szenvedélyes-e.

Jitziel hátraperdült, és üvöltve az ezredes felé lendült. Alig lépett egyet, bunkósbót csattant a koponyáján. A fiú ájultan terült el a kövön.

Mindkettőt elvitték. Elpisz még mindig küzdött az örökkel.

- Már alig várom... már alig várom - dörzsölte össze a tenyerét Oberg. A szeretője közönyösen a körmét piszkálta.

A porosz elégedetten visszatért az íróasztala mögé. Antoniszra bökött az ostorral.

- Csak azt ne mondja, hogy maga is brit katona.

Antonisz előrelépett, és közölte, hogy ő az elfogott

hajó, az Árkádia kapitánya.

- írja oda neki is: kémkedés és szabotázs.

Már csak Mike maradt.

Az ezredes kérdőn az írrokra nézett.

- Mit követett el ez az ember?

- Hamis útlevelet, engedély nélküli fegyvert és egymillió drachmát találtunk nála. Még nem szerepel a nyilvántartásban.

- A neve? - kérdezte Mike-től az ezredes.

- Jay Linden.

- Szeretnénk többet tudni magáról, Mr. Linden.

-Jay Linden tizedes, Új-Zéland, 359195 a törzsszá-
mom.

- Folytassa.

- Hadifogolyként nem vagyok köteles ennél többet elmondani.

Oberg ezredes felnyerített.

- Meglehet, tizedes.

Mike a barnaingesekre pillantott. A németek ugrásra készen vártak.

Összeszorította a fogait, és nyelt egyet.

- Biztos benne, hogy nincs mondanivalója, Linden
tizedes?

Mike nem felelt.

- Ugye nem hallgat el előlünk valamit, Linden?

Mike rendületlenül hallgatott.

Oberg a faliórára nézett, aztán az ajtóra, amelyen át Elpiszt elvonszolták az
emberei.

- Szabotázs és kémkedés - sóhajtott, és felállt az
asztal mellől. A barnaingesek vigyázzba vágták magu-
kat. - Reggel küldje át az anyagot a Gestapónak - uta-
sította az írrokot. - Biztos vagyok benne, hogy ők majd
megoldják a tizedes nyelvét. - Te hazamehetsz - mond-
ta a szeretőjének. - Ma éjjel nem lesz rád szükségem.
A nő unottan vállat vont.

Mike-ot belökték egy cellába, és rázárták az ajtót. Odabent olyan sötét volt,
hogy Mike az orráig se látott.

- Ben - suttogta tétován. - Itt vagy?

- Itt hát! Hol lennék? - felelte az ausztrál a cella túlsó végéből.

Mike a hang irányába indult. Mire rájött, hogy a foglyok a bűzös padlón
feksznek, áttaposott jó néhány emberen. Ezután óvatosabban lépdelt, de még így
sem sikerült mindenkire kikerülnie.

Ben a parányi ablak alatt térdelt az összevert Jitziel mellett.

- Elvitték a feleségét - mondta az ausztrálnak Mike. - Oberg...

- A rohadt! Ha megunja, oda fogja lökni az öröknek... Mindig ezt teszi.

Mike lerogyott a fal tövébe, és valami olyat tett, amit gyermekora óta egyszer
sem engedett meg magának. Sírt. Hangosan, szívből jövően.

Ben megveregette a hátát.

- Minden rendben lesz, komám. Nem tartanak min-
ket itt sokáig. Egy hét múlva már a hadifogolytábor-
ban leszünk. Ott sokkal jobb lesz, meglátod...

Mike elcsendesedett.

- Előtte még a Gestapo is ki fog hallgatni minket -folytatta az ausztrál. -
Számíts rá, hogy mindenféle örültséggel fognak vádolni, beleértve azt, hogy te
robbantottad ki a háborút, de ne aggódj. Tarts ki amellet, hogy te csak egy
katona vagy, aki parancsot teljesített, és nem lesz semmi gond.

- Kicsoda... kicsoda fog kihallgatni a Gestapónál?

- He? Ja, egy rohadtul kemény fickó, valami Heilser. De ne aggódj, Jay. Ő is
csak egy barom.

*

Legyen bár sötét a nappal, S pokoli küzdelem minden perc, Köszönet néktek,
arctalan istenek, Hogy örök mécsű lelket adtatok nekem.10

- Csend legyen odabent, patkányok! Csend legyen, vagy bemegyek és megöllek!

10 Részlet William Ernest Henley 1875-ben írt, „Legyőzhetetlen” című
költeményéből. (A ford.)

A sors gyötör, tépáz irdatlan,

De fejet előtte még azért sem hajtok...

Ben végigkántálta a költeményt, ügyet sem vetve a cellaajtó előtt őrzőgő osztrák őrré.

- Gyönyörű sorok, nem igaz, Jay? Milyen kár, hogy Hans barátunk nem tudja értékelni.

Az ausztrálnak köszönhetően Mike elég jól viselte a rabságot. Ben öntudatos viselkedése, az örökkel szemben tanúsított bátorsága üdítően hatott megviselt lelkivilágára. A félelmei is csillapultak az Averofban eltöltött két nap alatt. Ennél rosszabb már úgysem jöhetett: ez már így is maga volt a pokol.

A cella negyven ember számára is szűkös lett volna - ehhez képest kilencven „szabotórt és kémét” tartottak fogva itt. Ágynak, higiéniai berendezéseknek, folyóvíznek nyoma sem volt. Nem volt itt más, csak kövek meg rácsok. A legfiatalabb „szabotór” egy tízéves fiú volt, aki azért került be, mert ellopott egy karton cigarettát; a legidősebb egy nyolcvanéves aggastyán, aki egy szelet kenyeret emelt el. A foglyok közt akadtak idióták is, és legalább egy tucat ember előrehaladott tuberkulózisban szenvedett. Tetvekben, kövér patkányokban nem volt hiány.

A napi egy „étkezésre” mindig ugyanazt kapták: híg bablevest bab nélkül. A hiányzó táplálékot Ben a tisztí étkezde szemetéből igyekezett pótolni. A második nap után Mike is ráfanyalodott a hulladéokra. A szeméttaroló az udvaron volt, félúton a latrina felé, s ha időben szabadultak ki, jutott nekik is néhány marék krumplihej. De mindenki ebből se lakhatott jól, és a legtöbb fogolynak nem volt pénze, hogy kintről esempésztessen be magának élelmet. Nem volt olyan reggel, hogy ne találtak volna valakit holtan a cellában. És nem volt olyan reggel, amelyik nem kivégzéssel kezdődött. A cella apró ablakából látható kép minden hajnalban ugyanaz volt: reszkető emberek egy kőfal előtt. A többi Mike már nem látta. Nem akarta látni.

A negyedik nap reggelén Mike Elpiszt pillantotta meg az udvaron. Nem szólt Jitzielnek, de a fiú ösztönösen megérezte, hogy az ablakhoz kell mennie. Mielőtt a sortűz eldőrdült volna, elrángatták onnan, de azt már nem tudták megakadályozni, hogy Hans a cellaajtó túloldaláról mocskolódni kezdjen. Az osztrák azzal kérkedett, hogy ő is egyike volt az ötven barnaingesnek, akik előző éjszaka végimentek a lányon.

Jitziel teljesen kikészült. Az elkövetkező két napban többször is megpróbált öngyilkos lenni, de Mike és Ben rajta tartották a szemüket.

Eltelt négy nap. Mike már nem félt: a gyűlölet kiégette belőle ezt az érzést. Azt azonban nem feledhette, hogy minden egyes nappal közelebb került a pillanathoz, amikor Heilser elé kell állnia. Lázasan kereste a kiutat. Fertőző betegnek tetteti magát... kiszökik az autóból átszállítás közben... megtámadja Hansot, hogy magánzárkába rakják...

Sorra elvetette mindet. Már csak egyetlen ötlete maradt. Volt Bennek egy kapcsolata, egy Axiotisz nevű görög smasszer, aki jó pénzért szinte bármit becsempésztett, és megfelelő honorárium ellenében üzenetek kézbesítését is vállalta. Ben, aki korábban többször is igénybe vette Axiotisz szolgáltatásait - hálás athéni hölgyek küldtek be neki élelmet, bort és dohányt -, megbízhatónak tartotta az öreget. Már csak az volt a kérdés, hogy Mike kinek üzenjen. Liza címét nem ismerte, és még mindig nem volt biztos benne, hogy a nőnek nincs köze az elfogásához. Chesney szóba sem jöhetett. Mike megvult győződve róla, hogy a honfitársa kelepcebe csalta. An-toniszt azóta sem látta, pedig az új foglyokat mindig Hans blokkjába tették. Már várta, mikor lökik be a cellába legújabb áldozataikat. Ben ugyan váltig bizonygatta, hogy ő a hibás, mert előző éjszaka leitta magát a kocsmában és összevissza fecsegett, de erre sem volt bizonyíték.

Keresse dr. Thackeryt? Ez sem volt jó ötlet. Liza azt mondta, hogy a férfi bujkál. Az Amerikai Régészeti Társasághoz sem fordulhatott - ezt a lebukás veszélye miatt Axiotisz valószínűleg nem is vállalta volna.

Egyetlen esélye maradt. Soványka esély volt, de meg kellett próbálnia.

Az ötödik napon Jitzielt elvitték a cellából.

A hatodik nap is eltelt.

- Keltél már át Írországba, habok hátán, tengeren ? - Ben Masterton ír balladákkal múlatta az időt.

- Csendet odabent!

- Majd ha elmúlt a nap, ha az est közeleg...

- Csendet, kutya!

- Leülsz egy kőre, és az alkonyt nézed Claddock felett...

- Lelőlek, mint egy kutyát, ha nem fejezed be!

- Az a baj Hansszal, hogy nincs érzéke a művészetek iránt. ...És ha lesz még aztán, ha elmúlt az élet...

Hans váratlanul abbahagyta az őrjöngést. Ben teli torokból folytatta:

- Amit szívem mélyén tudok, érzek, Arra fogom kérni Is tent, Hogy itt vessen nekem mennyei nyoszolyát, Ezen a drága földön, az Ir-tenger mellett.

Oberg ezredes és kísérete trappolt végig a folyosón. Ben az ajtóhoz ugrott.

- Hé, bécsi szelet!

Oberg megtorpant.

- Hé, nincs kedved végre jó fiúnak lenni egy kicsi két? Most már igazán átengedhetnél minket a mieink közé!

-Ah, az én két brit szabotőröm! - dugta a képét a kémlelőnyílásba Oberg.

- Ugyan már, bécsi szelet. Még két nap, és ugyanolyan agyalágyultak leszünk, mint az őrség.

- Csak nincs elege a görög bűnözőkből, Masterton?

- A te vendégszeretetedből van elegendő, bécsi szelet.

Oberg, valami rejtélyes oknál fogva, kedvelte a nagyszájú ausztrált. Rideg porosz ajkai halvány mosolyra görbültek.

- És ha már itt vagy - folytatta Ben -, azt is megkérdezném, hol a mi pajtásunk?

- A zsidó?

- A brit katona.

- Szomorú hírt kell közölnöm. Beteg lett... Halálos beteg.

- Na persze!

Oberg egy pillanatra bepörgött, aztán megvetően legyintett, és odaintette magához az írnokot.

- Gondoskodjon róla, hogy Herr Mastertont és barátját holnap szállítsák át kihallgatásra a Gestapóra. Ha végeztek, küldje őket a hadifogolytáborba.

- Kösz, pajtás!

- Masterton, tegyen meg nekem egy szívességet! Ha megint megszökne, ne hagyja elfogatni magát.

* * *

- De Jay, nem kell százezret fizetned Axiotisznak egyetlen cetliért.

- Nézd, már megmondtam neked, Ben. Ma éjszaka mindenképpen ki kell juttatnom.

Ben nem értette.

- Százezer drachma akkor is százezer drachma. Rengeteg!

Axiotisz fülig érő szájjal tapogatta meg a zsebében duzzadó pénzköteget. A brit azt ígérte neki, hogy ha választ is hoz, újabb százezret kap. A cetlit bizonyos Lazarusznak címezték, valahol Halandriban. A szöveg latin betűkkel íródott, de azért Axiotisz ki tudta silabizálni:

„Heléna! Az Averofban vagyok. Holnap átvisznek kihallgatásra a Gestapóra. Vasszili.”

X

Heilser dühösen összegyűrte a papírt. Már csak ez hiányzott! Von Ribbentrop nem is választhatott volna ennél alkalmatlanabb időpontot a látogatásra. Brit szökevények kószáltak az országban, az ellenállás napról napra egyre erősebbé és pimaszabbá vált, Morrison pedig még mindig szabadlábban volt. Már csak az hiányzott, hogy a britek kezébe kerüljön az az átkozott lista.

A német lenyelt egy adag vízben oldott nyugtatóport, és erőteljesen megdörgölte lüktető halántékát. A régi magabiztosságnak nyoma sem volt. Egy kialvatlan idegroncs ült az íróasztalnál. Egy megszállott, akit már csak a Morrison iránt táplált gyűlölet éltetett.

Zervosz rontott be a szobába kopogás nélkül. Fölényesen Heilserre vigyorgott. Élvezte a helyzetet, kimondhatatlanul élvezte. Tetszett neki, hogy ez a nagyképű német a vesztét érzi, miközben ő továbbra is nyeregben tudhatja magát. Mert akárki vegye is át a Gestapo irányítását, nélküle nem boldogulhat.

- Konrád, ideje indulnunk. Lizával van találkozónk, ha elfelejtette volna.

Heilser beletúrt az asztalán heverő papírhalomba.

- Nélkülem fog menni. Oberg áttelefonált ma reggel. Két brit szökevényt fog átküldeni kihallgatásra.

Zervosz gúnyosan elmosolyodott.

- Ez esetben átadom az üdvözlétét Lizának. - Az ajtó felé indult.

- Várjon! Mondja meg Lizának, hogy ma este nyolckor várom a lakosztályomban.

- Úgysem tudja rávenni...

- Tegye, amit mondtam!

- Rendben, Konrád.

Heilser az asztallapra nyomta a homlokát. A pazar márványfelület hűs volt, de nem csillapította a fejfájását.

- Masterton! Linden! Gyerünk!

Bilincsbe verve kísérték ki őket a börtön elülső udvarára, ahol két fekete autó parkolt.

- Linden, az első autóba!

Mike bepréselődött a hátsó ülésre két gestapós közé. Elöl, a sofőr mellett egy katona ült csőre töltött géppisztollyal az ölében. Az ajtók bevágódtak, a jármű átgurult az udvaron. Az Averof irdatlan kapuja kitárult előttük. Az autók kikanyarodtak az utcára, és visító szirénákkal Athén központja felé száguldottak.

A Concord tér közelében, ott, ahol a Patission a Halkokondilit keresztezi, egy lerobbant teherautó állta útjukat. A sofőr rátaposott a fékre, aztán rátenyerelt a dudára, és szitkozódni kezdett.

Az egész pillanatok alatt történt.

Két tucat felfegyverzett görög vette körül az autókat. Feltépték az ajtókat, az öröket és a sofőröket kirángatták, és arccal lefelé a járdára fektették.

- Morrison! Erre!

Mihalisz megragadta Mike karját, és a sarok mögött várakozó autóhoz rohant.

Belökte Mike-et, majd maga is bevágódott az autóba, és intett a sofőrnek, hogy mehet.

Ben Masterton a forgalmas Concord tér felé vette az irányt.

-Viszlát Berlinben, komám! - rikoltotta Mike-nak.

Mike még annyit látott a hátsó ablakon át, hogy a görögök felborítják a két autót, és felugrálnak a teherautóra.

- Siessen, az isten áldja meg! Siessen! - bömbölte

Mihalisz a sofőrnek olyan hangosan, hogy Szalonikiben is hallani lehetett.

A telefon csörögni kezdett az asztalon. Heilser felemelte kóválygó fejét, és a kagylóért nyúlt.

- Igen?

- Konrád, itt Zervosz. Antonnái vagyok. -És?

- Liza nem jött el.

- Hogyan?

- Azt mondtam, Liza nem jött el.

- Miért nem?

- Honnan tudhatnám? -Jöjjön ide! Azonnal! -Ahogy akarja...

Heilser nem tudta mire vélni a nő távolmaradását. A mosdókagylóhoz lépett, ütközésig csavarta a hidegvíz-csapot, és a vízsugár alá dugta a fejét. Ez segített valamennyit. Megtörölte az arcát, szájába biggyesztett egy cigarettát, és tűnődve az ablakhoz sétált.

Kopogtattak. A tiszti küldönc dugta be az orrát.

- Manolisz Kiriakidész, uram.

Heilser morcosan összevonta a szemöldökét. Liza férje? Mi a fenét akarhat? Talán tud valamit?

- Küldje be!

- Igenis, uram.

A görög beóvakodott a szobába. Valamikor jóképű, magabiztos férfi volt, de ez most egyáltalán nem látszott rajta. Csak egy szürke, riadt egér volt. Vagy inkább patkány. Rémült alázattal, görnyedten állt a német előtt, és anélkül, hogy tudott volna róla, a kalapját gyűrögette. Halántékán verejtékcseppek ültek. -Nos?

- Herr... Herr...

- Mi az? Hol van a felesége?

- A... a gyerekek! Elrabolták őket!

- Mi? - Heilser elkapta a zakóját, és úgy megrázta, hogy a verejtékcseppek az arcába fröccsentek a férfi hajából. Undorodva ellökte magától a görögöt. - Beszéljen!

- Egy pohár vizet, kérem!

- Azt mondtam, beszéljen! Manolisz rekedten krárogott egyet.

- Este jöttek. Lelőtték az öröket, és elvitték a gyerekeket. Liza és vagy tíz felfegyverzett férfi. - Manolisz behunyta a szemét, és sírva fakadt.

- Tegnap este? - visította Heilser. - Miért nem szólt azonnal?

- Azt... azt mondták, megölnek, ha hamarabb szólok.

Heilser az arcába öklözött, de egy ütés nem elégítette ki dühét. Ütött, újra és újra, míg Manolisz, vértől és könnytől maszatosan, a lába elé nem rogyott.

- Őrség! - kiáltotta Heilser. - Vigyék a szemem elől.

Lökjék az Averofba!

Heilser lerogyott az íróasztalához. Kollaboránsok! -gondolta megvetően. Miért nem tudunk boldogulni nélkülük? Miért kell mindig ilyen tetvekkel szövetkeznem, mint ez a Kiriakidész vagy Zervosz? Miért nincsenek a mi oldalunkon is Joannis Roditeszek és Sztergiouk? Vagy a rejtélyes pap, Papa-Panosz, a harcias Mihalisz, a bátor és ravasz Thanasszisz? Miért kell mindig az emberiség söpredékével beélnem?

Az ajtó kinyílt. Zervosz lépett be.

- Konrád - mondta komoran -, kapaszkodjon meg.

Morrison az Averofban volt. Megszökött.

0*

Mike egy koromsötét pincében ült, „Gyni vendéglője” alatt, és Liza haját simogatta.

- Hamarosan itt lesznek - suttogta a nő.

- Minden rendben lesz - biztatta Mike. - Most már minden rendben lesz.

Miután Mihalisz „elrabolta”, kétszer autót váltottak, és hosszas kóválygás után itt kötöttek ki, ideiglenes búvóhelyükön. Liza mindent elmesélt magáról. Papa-Panosznak sikerült meggyőznie Mihaliszt, Thanassziszt és dr. Thackeryt, hogy Liza még a segítségükre lehet Morrison felderítésében. Abban bízott, hogy az amerikai rajta keresztül próbál meg kapcsolatba kerülni velük, és igaza lett. Axiotisz, az öreg smasszer átadta a cetlit Lazarusznak, s az üzenet egy óra múlva már Liza kezében volt.

Liza hálás volt Papa-Panosznak azért, amit érte tett, de a gyermekeit nem hagyhatta cserben. Jelentette neki, hogy fontos információ birtokába jutott Morrison hollétét illetően, majd hozzátette, hogy csak abban az esetben hajlandó átadni azt, ha kiszabadítják és biztonságra helyezik a két fiát. Egy óra múlva a gyerekek Lazarusz szivattyúházában voltak.

Mike is feltételeket szabott. Kijelentette, hogy csak akkor adja át a névsort, ha vele együtt Lizát és a gyermekeit is kijuttatják az országból.

Az ellenállók választhattak: vagy mindkettőjüket kivégzik, és ezzel elveszítik a listát, vagy mind a négyü-

ket kicsempészik Görögországból, ami lehetetlennek ígérkezett.

A csapóajtó felnyílt. Elemlámpa fénye hasított bele a sötétségbe. Két árnyék - egy kerek és egy pálcikaszzerű - imbolygott végig a boroshordókon. Mike megszorította Liza kezét.

A fénykéve megtalálta őket.

- Rendben van, Mr. Morrison - mondta dr. Tha-ckery. - Két nap múlva egy brit tengeralattjáró fog magukért jönni.

- A gyerekek? - kérdezte Liza.

-Jól vannak - felelte Mihalisz. - Majd menet közben felszedjük őket.

- Csak jussunk ki Athénból - tette hozzá dr. Tha-ckery. - Erre ugyanis még nem sikerült megoldást találnunk. Heilser hermetikusan lezárta a várost. Se ki, se be. Még egy légy sem juthat át a tudta nélkül. Fogalmam sincs, hogy fogjuk eljuttatni magukat a tengeralattjáróig. Ugyanakkor van még negyvennyolc órája, hogy meggondolja magát, és átadja a névsort. Ez esetben a hegyekben fogjuk elbújtatni magukat.

- Szó se lehet róla, dr. Thackery. Elegem van a bujkálásból.

-Jó, akkor majd kitalálunk valamit. Csak azt tudnám, hogy mit.

- Ebben talán én is segíthetek - pislogott rá Mike.

Július Chesney nem tudta, mit mondjon.

- Kockázatos, roppant kockázatos - hümmögte.

- Nekem is az, gondolhatja - mondta türelmetlenül Thanasszisz.

- Ezt még meg kell fontolnom - sipította Chesney.

- Igen vagy nem? Negyvennyolc órán belül menniük kell.

- Nagyon megnehezíti a dolgomat, barátom. Ha nem ekkora összegekről lenne szó...

- Látja, ezért fordultam magához. Hallottam, mennyire szereti a pénzt. Vagy rosszul informáltak?

Július Chesney tokája megremegett az izgalomtól.

- Maga nagyon jól informált - heherészett.

- De ne feledje: a pénz fele az enyém - figyelmeztette Thanasszisz.

- Hogyne - bólogatott Chesney. - Hogyne.

- Akkor térjünk rá az érdemi részre. Morrison és Liza Kiriakidész most Athénban vannak. Hogy pontosan hol rejtegetik őket, azt nem tudom, azt azonban igen, hogy negyvennyolc órán belül értük fog jönni egy brit tengeralattjáró. Amint megtudom, hogy hol szedik fel őket, értesítem.

- Hogyan akarják kijuttatni őket Athénból?

- Ezt még nem tudom, Mr. Chesney, de ha beszélek dr. Thackeryvel és Mihalisszal, ezt is kiderítem.

Chesney mosolyogva a drachmákra gondolt. A görög felé nyújtotta puffadt kezét, s a másik, némi tétovázás után, megrázta.

Thanasszisz felállt az asztal mellől.

- Mondja, professzor, miért csinálja?

- Kényszerből.

Chesney szuszogva, fújtatva kiengedte Thanassziszt a lakásból, aztán mohón felkapta a telefonkagylót, és egy ceruzával - kolbászvastagságú ujjai erre alkalmatlanok voltak - Heilser számát tárcsázta.

-Halló...

- Halló, Konrád?

- Igen.

- Itt Chesney.

- Tessék?

- Fel tudnának jönni hozzám Zervosszal? Most!

- Hajnali négykor, Július?

- Egy közös barátunkról lenne szó. Egy amerikai fickóról.

- Máris ott vagyok!

- Várom. Ah, és még valami, Konrád: ne felejtse el magával hozni a csekkfüzetét!

Chesney még sosem látta ilyen nyüzögőnek a németet. Mi több, még nem is látta. Heilser mindig is maga volt a megtestesült önbizalom és önelégültség. Most valósággal sistergett a feszültségtől. Zervosz, a mozgó ékszerkirakat, elégedetten üldögélt mellette.

- Italt?

- Egy scotchot. Duplát - felelte Heilser.

Zervosz ugyanazt kérte.

Chesney a bárszekrényhez kacsázott.

- Nos, Konrád, amit most mondani készülök, az nagyon sokat érhet magának...

- Ki vele, mennyit kér?

- Nem akartam szemtelennek tűnni, de hát maga akarta, Konrád. Tekintve, hogy tálcán fogom kínálni magának Mike Morrisont, kénytelen vagyok megkérni az árát. Tudja, az informátorok sosem dolgoznak ingyen.

- Mennyi?

- Ötvenmillió. Egy drachmával se kevesebb.

- Ötvenmillió? - hördült fel Heilser. - Az rengeteg. Szó se lehet róla!

- Akkor azt kell mondanom, uraim, hogy későre jár.

Ugye megtalálják a kijáratot?

Heilsert a gutaütés kerülgette. Már megint a söpredék markában volt. Ha kifizet ötvenmilliót, azzal az összes pénze elvesz, amit görögországi megbízatása alatt összeszedett. Ha viszont Zervosz fizetné a felét... Hiszen ő is érdekelt Morrison elfogásában. Ha a lista brit kézbe kerül, bármi megtörténhet Görögországban, és akkor Zervosznak, a kollaboránsnak annyi. Kérdőn Zervoszra nézett.

- A barátunk nagyon bekeményített, Konrád - mondta Zervosz. - Nincs más választásunk.

- Rendben - motyogta Heilser. - Akkor hát hol van?

Chesney eléje tolta párnás tenyerét.

- Csak ne olyan sietősen. Táviratilag átutalja a pénzt az argentinai bankomba. Amint megerősítették, hogy az összeg jóváírásra került...

- Maga disznó!

Chesney elégedetten felnevetett, és megropogtatta az ujjait.

- Kész öröm üzletelni magával, Konrád. Tekintve, hogy ilyen bőkezű, bonuszként megkapja Liza Kiriakidészt és a fiait. Egy brit tengeralattjáró fogja fel venni őket durván két nap múlva. A német feltette a kalapját.

- Holnap délre az asztalán lesz a bank visszajelzése. Indulni készültek, de Zervoszt valami nem hagyta nyugodni.

- Mondja, Chesney, miért kell Argentínába küldeni a pénzt?

- Ennek két oka is van, Mr. Zervosz. Az egyik az, hogy nem bízom magukban. A másik még ennél is nyilvánvalóbb: mert Németország el fogja veszíteni a háborút. Higgyen egy dörzsölt tudósítónak.

Z

- Akkor egyeztessük az óráinkat - mondta dr. Thackery. - Most pontosan dél van.

Ezt elég nehéz volt elhinni itt a pincében, egyetlen gyertya pislákoló fényénél.

- Ma este pontosan hét óra tízkor fog besötétedni - folytatta dr. Thackery. - Ha hét harminckor elindulnak, negyed kilencre kint lesznek Halandriban.

Liza bólintott. Egyik szeme sírt, a másik nevetett.

- Felveszik a gyerekeket, és irány a part. Mellékutakon fognak menni, nyugodt tempóval, hogy ne keltsenek fel tűnést. - Kiterített egy térképet az egyik hordó tetejére.

- Ettől a ponttól - mutatta a ceruzájával - gyalog kell továbbmennük. Egy Meletisz nevű helybéli fogja el vezetni magukat a britek által megjelölt öbölhöz. Ez legalább egy óra, ami azt jelenti, hogy legkésőbb fél tizenegyre a randevú helyszínén lesznek.

Thackery egy hatalmas X-et rajzolt a térképre.

- Ez az a hely. Csendes kis öböl, sziklakkal körülvéve. Egy másik segítőnk az egyik szirt tetejéről fényjeleket fog leadni a tengeralattjárónak. Öt perccel éjjél előtt kezd el, és ötpercenként meg fogja ismételni mindaddig, míg a tengeralattjáró vissza nem küldi a jelet, azaz három villantást. Ezután a britek ki fognak küldeni a partra néhány csónakot, és átszállítják magukat a tengeralattjáróra. Kérdés? Nem volt. Thanasszisz sietősen a lépcső felé indult.

- Hová mész? - szólt utána Mihalisz.

- Még dolgom van.

- Mi az, ideges vagy? - kérdezte a szakszervezetis.

- Ugyan, miért lennék? - vont vállat a professzor, és eltűnt a csapóajtó mögött.

- Pedig nem lenne egyedül vele -jegyezte meg Mike.

- Arról volt szó, hogy húszmilliót kapok! - tiltakozott Thanasszisz.

- Drága barátom, én igazán nem tehetek róla - tárta szét a kezét Chesney. - Mindössze húszmilliót sikerült kipréselnem Heilserből, és a fele az enyém. Tessék, itt van a tízmilliója.

Thanasszisz tudta, hogy átverték, de nem volt mit tennie. Lógó orral megszámolta a pénzt, majd zsebre vágta.

- Akkor végeztünk - mondta megvetően Chesneynek. - A részleteket már elmondtam. Chesney bólintott.

- Igen. Viszlát az öbölben.

- Konrád! Zervosz! Pontosak, mint mindig.

- Az információt! - követelte Heilser. - Megvan?

- Hogyne. És köszönöm a gyors átutalást. Egy italt, uraim?

Heilser már a bársekrény előtt állt, és remegő kézzel tölteni próbált magának. Némi mellélötykölés után

sikerült kitöltenie félpohárnyi scotchot. Egyetlen hajtásra kiitta, aztán megint töltött. Július Chesney az asztalra tett egy Attika-térképet.

- Morrison és Liza ma este fél nyolckor fognak felkerekedni.

- Most hol vannak?

- Azt nem tudom, de hogy hol lesznek, azt igen. Itt, ezen a ponton fogja felvenni őket egy brit tengeralattjáró valamikor éjjélkor. Tehát fél nyolckor elindulnak, negyed kilenc körül felveszik Liza fiait valahol a külterületen, aztán irány Marathón. - Chesney képzeletbeli vonalat húzott Nea Makri és a tőle északabbra fekvő Szórosz városa mellett. Az ujjá egy sötétzöld folttal körülvett partszakasznál állt meg. - Itt fognak partra szállni értük a britek.

Heilser kérdően Zervoszra nézett.

- Mit gondol? Ismeri azt a helyet?

- Igen. A célnak tökéletesen megfelel. Elszigetelt, la katlan környék. Katona egy szál se több kilométeres körzetben.

Heilser izgatottan róni kezdte a szobát.

- Meg fogom háromszorozni az őrséget Athén körül, az öbölbe pedig kirendelek egy egész századot. Az útvonalat is figyeltetni kell, egy zászlóalj remélhetően...

-Várjon egy percet, barátom. Várjon egy percet -állította le Chesney. - Nem akarom, hogy üres kézzel térjen vissza, ha már ilyen busásan megfizetett.

- Hogy érti ezt?

- Először is, maga lebecsüli az ellenségét. Az ellenállók megfigyelőket helyeztek el végig az útvonal mentén, továbbá egy emberük Morrisonék előtt fog menni, és

ha valami gyanúsat észlel, a menet útirányt fog változtatni, vagy elporzik a hegyek felé, és akkor bottal üthetik a nyomát. Abban a pillanatban, hogy maga elárasztja a környéket katonákkal, az ellenállók lefűjják az akciót.

- Van benne valami - ismerte el Zervosz.

- Még szép. Nem szoktam a levegőbe beszélni -mondta sértődötten Chesney. - Ugyanolyan jól tudják, mint én, hogy ha az ellenállók elbűjtatják Morrisont, akár itt, akár fent a negyekben, soha nem fogják megtalálni. Arról nem is beszélve, hogy a Sztergiou-listát bárki más továbbadhatja a briteknek. Morrison eddig hűségesen megőrizte magának, de ha maguk rákényszerítik egy ilyen ostoba húzással, ez könnyen megváltozhat.

Heilser kénytelen volt elismerni, hogy az amerikainak igaza van. Márpedig ezt az ügyet le kellett zárnia, bármilyen áron. Mielőtt még Ribbentrop megérkezik...

- Rendben van. Mit javasol?

- Azt, hogy azonnal hagyja el Athént, és próbálja meg az ellenkező irányból megközelíteni a terepet, mondjuk húsz-harminc állig felfegyverzett emberrel. Ennyien könnyen elrejtőzhetnek az erdő fái közt. Aztán nem kell mást tenniük, mint várni, hogy Morrison és társai feltűnjenek. Egyszerű, nem?

Heilser megnézte a térképet, fontolóra vette a lehetőségeket, aztán Zervoszra pillantott. A görög bólintott.

- Rendben. Zervosz, szüntesse meg az útlezárásokat, és válassza ki harminc legjobb emberünket. Egy óra múlva indulunk.

- Ez már beszéd! - mondta elismerően Chesney.

- Még valami - tette hozzá Heilser.

- Igen?

- Maga is velünk jön, Chesney.

- Hogyne, drága barátom, hogyne. A világ minden kincséért se hagynám ki.

A

Hat óra.

Lizát megrázta a hír.

- Tudom, hogy nem volt jó ember, de akkor is a férjem volt. Talán segíthettem volna rajta. Nem most, ha nem évekkal ezelőtt. Észre kellett volna vennem, hogy segítségre szorul. Betegesen ambiciózus volt. Igen... ez nála már beteges mértékű volt.

- Nem tehetsz róla, Liza.

- Manolisz meghalt. Lelőtték, akárcsak az apámat. Mikor lesz már vége ennek, Michael? Mikor?

Fél hét.

- Imádni fogod San Franciscót, Liza.

- Ölelj át, Michael. Szoríts magadhoz. Úgy félek.

- Sikerülni fog, meglátod. Minden jóra fordul.

Háromnegyed hét.

- Kezd besötétedni - közölte Papa-Panosz. - Perceken belül itt lesznek.

- Szűzanyám, segíts rajtunk és a gyermekeimen... -
suttogta Liza.
Hét óra.

Mike a pipájával próbálta nyugtatni magát, de most valahogy nem ízlett a csutora. A csapóajtó felnyílt. Dr. Thackery jött le a pincébe.

- Hamarosan indulhatnak.

- Hol van Thanasszisz?

- Előrement - felelte az amerikai.

- Tiszta a levegő?

- Túlságosan is.

- Papa-Panosz - nézett könyörgőn a papra Liza -, imádkozna velem?

- Igen, gyermekem.

Hét huszonöt.

Mihalisz jelent meg a lépcső tetején.

- Az autó indulásra kész.

- Isten óvjon titeket, gyermekeim - búcsúzott el tőlük Papa-Panosz.

- Menjünk - sürgette őket Mihalisz.

- Egy pillanat - mondta dr. Thackery. Négy apró kapszulát adott át Mike-nak. -
Végszükség esetére.

- Mi ez?

- Cianid.

Az öböl vize békésen, mit sem sejtően szikrázott a holdfényben. A parton meredő sziklafal és az azt övező erdő már megneszeltek valamit, de pontosan még nem tudhatták, hogy mi van készülöben. Éjjel tizenegy óra volt.

Július Chesney és Zervosz jobban ki voltak dőlve, mint a fatörzs, amelyen ültek. A hosszú erdei túra halálosan megviselte őket. Heilser megvetően nézett rájuk valamivel távolabbról. A fák közül egy árnyék vált ki. A tiszt, aki a kommandót vezette.

- Mindenki a helyén - jelentette. - Nem fognak mozdulni, míg ön jelt nem ad.

Heilser magabiztosan bólintott.

- Rendben. Leléphet.

A két kövér férfi társaságában felkaptatott egy dombra, ahonnan kitűnően be lehetett látni a terepet a bokrok fedezékéből.

- Nagyon ügyes - zihálta Chesney. - Biztos vagyok benne, hogy nem fogják észrevenni az embereit. - Az öböl déli csücske felé mutatott. - Ott fognak lejönni. Azt mondom, addig lazítsunk egy kicsit. Még van egy óránk.

Az autó lehúzódtott az útpadkára, és megállt a férfi mellett.

- Hol vannak? - kérdezte a férfi a vezetőtől.

- A gyerekek az ülések közt, a takaró alatt. A férfi és a nő a csomagtartóban - felelte Ketty.

A férfi kinyitotta a csomagtartót, és kísérette a párt a friss levegőre. Ketty kiengedte a fiúkat az autóból, és az anyjukhoz terelte őket.

- Meletisz vagyok - mutatkozott be a férfi. - Én fogom lekísérni önöket az öbölbe. Jól vannak?

- Most már igen - bólintott Mike. A prostituált elé lépett. ~ Örökké hálás leszek magának.

- Egy angolnak bármit - mosolygott Ketty. - Örülök, hogy segíthettem.

-Jöjjenek - türelmetlenkedett Meletisz. - Sokat kell még gyalogolnunk, nincs idő könnyes jelenetekre. Történt valami említésre méltó útközből?

- Egyszer megállítottak - felelte Ketty -, de az útle velem, amelyet maga Herr Heilser írt alá, mindent megoldott.

- Viszlát, Ketty!

-Viszlát, én angol katonám!

- Egy nap visszajövünk, ígérem. Egy erős hadsereg gel, amely el fogja seperni ezt a szemét bandát. - Mike csókot nyomott a lány arcára, és a többiek után rohant.

Tizenegy ötvenöt.

- Hol maradnak? - tűnődött Heilser.

- Bármelyik percben itt lehetnek. Eltelt egy perc... kettő... három...

Chesney oldalba bökte Heilsert, és a sziklafal tetejére mutatott. Fény lőtt ki a víz fölé. Három rövid villanás. Heilser szíve vadul kalapálni kezdett.

-Ajel! - sipította Chesney a karórájára tapadva. -Még öt perc, és indulhat az akció.

Az erdő felől léptek zaja hallatszott.

-Jönnék!

Chesney öt percen át lankadatlanul figyelte az óra nagymutatóját, aztán a sziklafal tetejére nézett. A három villanás nem maradt el. Az amerikai morgolódva feltápáskodott, és leporolta az öltönyét.

- Nos, Konrád, a játéknak vége!

Heilser döbbenten felnézett.

- Bocsásson meg, drága barátom - folytatta az amerikai -, de egy aprócska tényt elferdítettem. Valóban van tengeralattjáró, és az időpont is stimmel, csak hogy mindez száz kilométerrel odébb, egy másik öbölben. Ha nem jött közbe semmi, Liza és Mr. Morrison ebben a percben szállnak át a fedélzetére.

- Letartóztatni! - ordította hisztérikusan Heilser. -Szabotőr!

- Ugyan, drága barátom! Ennyire ostobának néz? Mit gondol, mégis kinek szólt a jelzés, ha egyszer nincs itt tengeralattjáró? Eláruljam? Jól van, megmondom. Kétszáz derék partizánnak, hogy indulhat az akció! A második jelzés engem tájékoztatott ennek sikeréről. Ezennel közlöm magával, Herr Heilser, hogy az emberei körül vannak véve.

A százados rohant fel a dombra.

- Herr Heilser! Bekerítették minket!

- Mondja meg az embereinek, hogy tegyék le a fegyvert - parancsolta Chesney. - Nincs értelme hősködni, és velem se próbálkozzon. Görög barátaink nem haboznak áldozatot hozni, ha a haza érdekeiről van szó. Egy rossz mozdulat, és pillanatok alatt szitává lőnek mindannyiunkat, aminek nagyon nem örülnék. A fene akar görög nemzeti hős lenni!

Heilser körülnézett. A dombtetőkön, a szirteken, a fák között puskacsövek villogtak. Tekintete az öbölre siklott. Kihalt volt, üres, egy nagy nulla, mint ő maga. Se Morrison, se Liza, se tengeralattjáró. Erezte, hogy lábát elhagyja az erő.

-Adják meg magukat - krákgotta a századosnak. Chesney felé perdült. - Ezt nem fogja megúszni!

- Nos, én ebben nem lennék ennyire biztos. Mire megtalálják a holttestét, feltéve, hogy megtalálják valaha, én már régen Londonban leszek, és gint fogok szürcsölgetni a sajtóklubban. Ha elfelejtette volna, Konrád, az én kifejezett kérésemre maga mindent megtett, hogy titokban tartsa ezt a kiruccanást. Senki nem tudja, hol van ebben a pillanatban.

Zervosz úgy remegett, mint a kocsonya.

-Július - rebegte rémült hangon. - Én gazdag vagyok, Július. Dúsgazdag. Fizetek magának, csak hagyjon életben. Ötvenmilliót! Százmilliót! Kétszázat! Kérem!

Kérem! - Térdre rogyott, és megcsókolta Chesney kezét.

Lövés csattant,

Zervosz a gyomrához kapott, és felbukott. Heilser átadta a pisztolyát Chesneynek.

- Kollaboránsok - sziszegte megvetően. - Ki nem állhatom őket. Magát viszont alábecsültem, Chesney. Tudhattam volna, hogy bármekkora gazember is, nem áruló.

- Pfu! - Chesney a bokrok közé hajította a pisztolyt. - Undorodom ezektől a hangos és veszélyes holmiktól. De visszatérve a jellememre, ne feledkezzünk meg róla, hogy ugyebár nem ingyen csináltam. No persze, azért nálam is van egy határ. Ugye megért, drága barátom?

Thanasszisz jött fel a dombra.

- A németeket lefegyvereztük és összetereltük. Már csak vele kell kezdenünk valamit...

- Ki fognak végezni?

- Sajnálom, drága barátom, de nem tehetünk mást. Kénytelenek vagyunk.

Konrád leült egy kőre, és cigarettára gyújtott. Chesney intett Thanasszisznak, hogy várjon egy percet. A némethez lépett. Heilser higgadt volt és -közönyös - a régi önmaga. Ajátszmát elvesztette, ezen már

semmi nem változtathatott. Kudarcot vallott, és ez a Führer szemében megbocsáthatatlan volt. Nem érdemelte meg, hogy éljen.

- Minden elismerésem, Július. Zseniálisan csinálta.

Az orromnál fogva vezetett, én pedig mindent megtettem, hogy Morrison biztonságban kijuthasson az országból. Én ostoba! Még finanszíroztam is az utazást.

Chesney közelebb hajolt a némethez.

- Legyen jó fiú, ha megkérhetem, és ne árulja el Thanasszisznak, hogy mennyit fizetett. Egy kicsit többet tettem félre magamnak, mint ami megillet, de az igazság az, hogy Thanasszisz fegyvereket akar venni a pénzből.

- Mennünk kell - figyelmeztette Chesneyt Thanasz-szisz.

- Tudja, Konrád, még ha el is kapta volna Morrisont, és még ha ki is szedte volna belőle azokat a neveket, én kétlem, erősen kétlem, hogy számított volna. Mert tudja, a világ tele van Morrisonokkal és Lizákkal, akik bármilyen esendőek is, valahogy mindig a jó oldalon kötnek ki. És amíg még vannak ilyen derék emberek, a magunkfajta gazfickók csak ideig-óráig garázdálkodhatnak. Ez van, barátom. Ezzel számolnia kellett volna.

- Essünk túl rajta. - Heilser eltaposta a cigarettáját. - Készen állok.

Napkelte.

A tengeralattjáró a felszínre emelkedett. Egy darabig magányosan szelte a habokat, aztán néhány matróz kíséretében négy civil óvakodott fel a hídjára. Egy nő, két kisfiú és egy bizonyos Michael Morrison, „hétköznapi” író és amatőr kém. Szorosan összeölelkeztek, és a láthatárt kémlelték. Egyikük sem szólt; a látvány magáért beszélt. Észak-Afrika partja bontakozott ki a reggeli ködből.